د معجزې تیره

ناول

لیکوال: موریس لبلان

ژباړه: نصیر احمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرلیکه کړي او یا یې پر لیکه کوي،
نور څوک یې پر لیکه کول اجازه نه لري

کال: ۱۳۹۳ ل

بسم الله الرحمن الرحیم

لنډې خبرې:
په نوې ځوانۍ کې مې مطالعه ډېره وه، پولیسي او جینایي ناولونه مې تر نورو زیات لوستل، بیا یوه ملګري یو جینایي ناول راکړ، ومې لوست، خوند مې ترې واخیست او د کتاب له اصلي کرکټر (ارسن لوپن) سره مې مینه پیدا شوه. وروسته وپوهېدم چې ارسن لوپن د امریکایي فیلمونو د پولیسي کرکټر (جیمز باند) غوندې یو مشهور کرکټر دی او فرانسوي لیکوال (موریس لبلان) په خپلو ډېرو جینایي ناولونو کې همدا کرکټر لوبولی دی. د (موریس لبلان) نور جینایي ناولونه مې هم وموندل، ومې لوستل او خوند مې ترې واخیست.
څه موده مخکې پخوانیو خیالونو په مخه کړم، د همدې لیکوال کتابونه مې سترګو ته ودرېدل، فکر مې وکړ چې ښکلې او له پېښو ډک جینایي ناولونه یې لیکلي دي، راځه! یو ترې وژباړه.
یو خو په پښتو کې ډېر کم جینایي او پولیسي ناولونه لرو، بل به زموږ خلک د نورې دنیا له پولیسي او جینایي ادبیاتو سره اشنا شي، خوند به ترې واخلي او د جنایت او جنایتکارو نه به یې لا ډېره کرکه وشي.
که مو خوښ شو، راته وو وایاست، د ارسن لوپن نور کتابونه هم شته چې په ژباړلو ارزي.

مننه

نصیراحمد احمدي

۱ـ ورونیک دوهرژمون:
ورونیک خپلې اوښکې پاکې کړې، مخامخ ولاړې ځوانې ښځې ته یې وکتل. په غریو کې یې وویل:
ـ هونوریک ، خبرو دې ووېرولم، ووایه! زما پلار دې په خپلو سترګو ولید؟
هونوریک د سارک د جزېرې یوه ځوانه میرمن وه. دې د کاسکې د دهقانانو غوندې خبرې کولې او په څېره کې یې د معصومیت نښې له ورایه ښکارېدلې.
هغې یوه سړه سا وایسته، ویې ویل:
ـ میرمن ورونیک، تاسو د وروستې وحشت په اړه ناخبره یاست؛ د سارک د جزیرې اوسېدونکې مرګ په خپلو سترګو ویني؛ یواځې یوه میاشت مخکې جزېرې ته یو ناپېژانده کس راغی؛ دا سړی تر اوسه چا نه دی لیدلی، خو په خلکو کې ګونګوسې خپرې شوې، چې دی د هغو المانیانو له ډلې یو دی چې غلا کوي او خلک وژني. داسې ورځ دې نه وي چې د ساحل په څنډو او ځنګله کې یو، دوه مړي ونه موندل شي.
میرمن هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل ، ویې ویل:
ـ د دې جزېرې په یوه متروک کور کې د څلورو صلیبونو نښه ولیدل شوه؛ دا صلیبونو په وینو ککړ وو؛ لاندې یې یوه جمله لیکلې وه:
« څلور صلیبه ـ څلور جنازې ». په بل کور کې یې څلور کسه پر صلیب راځړولي وو، له دوی سره هم یو یادانښت پروت و: « د مړو دا شمېره باید دېرشو ته ورسېږي ». اوس د جزیرې د اوسېدونکو په مینځ کې وحشت پروت دی؛ یوه میاشت مخکې له دې جزیرې څخه د وتلو هڅې پیل

شوي؛ هره ورځ ډله ډله خلک جزیره پرېږدي او په خپله مخه ځي. خلک ان له خپلو سیورو هم وېره لري. هو رښتیا، تېره اونۍ له خپلو څو ملګرو سره له جزیرې ووتم؛ سودا مو اخیسته؛ مور، پلار او ورېره خور مې د جزیرې په لاندېنۍ برخه کې پاتې شول، خو اوس د دوی ژوند ته کومه تمه نه لرم.

هونوریک غلې شوه، ورونیک ته یې وکتل، د هغې په سترګو کې اوښکې ځلېدلې.

ورونیک ښکلې میرمن وه؛ زیږې سترګې یې درلودې، خو په دې ښکلو سترګو کې درد او اندېښنه له ورایه ښکارېدل.

ورونیک په پېغلتوب کې تر دې لا ډېره جذابه وه؛ هغه وخت یې د بوهم په ښار کې له یوه ځوان سره وپېژندل؛ ځوان ورسکي نومېده، خو ورونیک ته یې لا په هماغه اوله ورځ خوند ورنه کړ. دا نه پوهېده چې دا ځوان څوک دی او پخوا یې څه کول، خو د ورونیک د پلار (کنت هرژمون) د ټینګار له لاسه هغې له دې ځوان سره واده وکړ. کال ووت؛ زوی یې پیدا شو چې نوم یې فرانسوا ورباندې کېښود. د ورونیک پلار او د هغې خاوند په پیل کې یو بل ته ګران ول، خو وروسته یې تر مینځ خرې اوبه تېرې شوې، ان څو ځله یې یو بل په سپکو ټکو یاد کړل.

ورونیک نه پوهېدله چې اصلي خبره څه ده؛ یوازې دومره احساس ور لوېدلی و چې د دې د خاوند او پلار تر مینځ توره پیشو تېره ده. دا وېره یې وروسته لا پسې ډېره شوه، دې ته داسې ښکارېدل چې ورسکي د دې د پلار د وژلو پلان لري.

دا اندېښنه يې ډېر ژر په واقعيت واوښته؛ ورونيک يوه ورځ د پلار کوټې ته ورغله؛ سترګې يې رډې راوختې؛ د ورسکي په لاس کې تبره چاړه ښکارېدله. ورسکي قوي ځوان و؛ په اسانۍ سره يې د ورونيک پلار پر ځمکه پرېباسه او پر ټټر يې کېناست.

ورونيک چيغه کړه، خو خاوند يې د دوهمې چيغې وار ورنه کړ، دروند سوک يې د ښځې ژامې ته سيخ شو او هغه بې سده پرېوته. کله چې يې سترګې رڼې کړې، ورسکي په کوټه کې نه و. دې په خپل پلار پسې سترګې ورغړولې، هغه کونج ته غلی ناست و. ورونيک ور وښوېده، په کمزوري غږ يې وويل:

ــشکر چې ژوندی يې.

کنت هرژمون د خولې له کونج څخه په راوتلې وينه لستونی تېر کړ، په ستړي غږ يې وويل:

ــهو، سا راکې چليږي.

ورونيک وويل

ــدا جنايتکار چېرته لاړ؟

ــبيا به يې ونه وينې.

ورونيک په حيرانۍ خپل پلار ته وکتل:

ــولې؟

د پلار تندي يې ګونځې پيدا کړې:

ــلورې، هيله کوم ، په دې اړه نورې پوښتنې مه رانه کوه، زما او د ورسکي تر مينځ يو وحشتناک راز دی؛ نه يې شم درته ويلی؛ بل څوک بايد ورباندې پوه نه شي.

ورونیک یو ناڅاپه وژړل او ځان یې د پلار غېږې ته ور واچاوه.
کنت هرژمون وویل:
_نور به هغه دلته رانه شي.
ښځې په ژړا کې وویل:
_هیله کوم، علت یې راته ووایه.
پلار یې وویل:
_روسکي د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسۍ دی؛ ده د بوهم او سني پاچا ته جاسوسي کوله او زه له څه وخته راهیسي په دې حقیقت پوه وم. ما د پوځ یوه مشر ته خبر ورکړ؛ ډاډه یم، ورسکي به تر څلرویشتو ساعتونو ونیول شي او خپله سزا به ووینې.
د ورونیک چیغو زور واخیست:
_اه، نو زما زوی فرانسوا به بې پلاره شي!
د کنتې هرژمون د تندې ګونځې لا پسې ژورې شوې:
_هو، خو نه غواړم خلک په دې پوه شي چې فرانسوا د هغه زوی دی.
ښځې په ژړا کې وویل:
_نور څه نه شې ویلئ؟
_نه، کومه بله پټه خبره نشته، خو زما او ورسکي د رازونو په اړه بله پوښتنه مه کوه، هیله کوم، که درته یې ووایم، زړه به دې له وېرې وچاودي.
سړی غلی شو، لاړې یې تو کړې؛ وینه پکې ګډه وه؛ ویې ویل:
_له دې رازونو زه په خپله هم وېرېږم؛ په مونږ کې باید یو مړشي، زه یا ورسکي.

ورونیک، د خپل پلار پښو ته ورولېده:

_اه ! پلاره، تاسو نوره هم په وحشت کې واچولم. هغه کومه پېښه وه چې تاسو دواړه یې سره دښمنان کړئ؟ هیله کوم، ووایه ! زه باید په دې خبرو پوه شم.

کنت هرژمون سوړ اسویلی وایست:

_دا راز د فرانسې په تېر تاریخ پورې اړه لري. که ورسکي په دې مبارزه کې بریالی شي، هیڅوک به د هغه مخه ونه شي نیولای، خو خدای د وکړي چې زما اند ښښنه بې ځایه وي.

_پلاره ! تا وویل چې ورسکي به زنداني شي؛ نو ولې ویرېږې؟

کنت هرژمون په خبره کې ورولوېد:

_هو، خو که له زندان وتښتي، بیا !

یوه شېبه دواړه غلي شول؛ ورونیک د ورسکي په بېلتون نه وه خپه ځکه له لومړۍ ورځې یې هغه نه خوښېده، خو د خپل زوي فرانسوا راتلونکي یې زړه خوړ.

کنت هرژمون وویل:

_ورونیک، غوږ ونیسه چې څه درته وایم.

ورونیک سرې سترګې ور واړولې.

پلار یې وویل:

_زما او د ورسکي د جګړې په اړه باید هیڅوک هم خبر نه شي؛ پوهېږم چې ورسکي ستا خاوند دی، خو خبره خلاصه شوه؛ ته باید د بوهم یوه لیرې پراته کلي ته لاړه شې او هلته په هغه کور کې واړوې چې ماته له نیکونو راپاتې دی.

ورونیک وپوښتل:
ـاو ته؟
ـله فرانسوا سره د سارک جزیرې ته ځم.
ورونیک په حیراني ویل:
ـد سارک جزیره؟
ـهو، سارک د فرانسې یو لیرې پروت ټاپو دی؛ هلته ډېر خلک نه ورځي؛ اوسېدونکي یې هم تر یونیم سلو کورنیو نه اوړي. د جزیرې ساحل له اوارو تیږو ډک دی. له لوړو ـ ژورو یې مختلفو ونو سرونه راپورته کړي؛ بس نور څه نشته، اوارې تیږې او شنه ځنګلونه؛ له همدې امله په اونۍ کې یواځې یو ځل یوه مساپر وړونکې وړه بېړۍ ورځي او بس.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
ـخو ته ولې دې جزیرې ته ځې؟
ـدا زما شخصي راز دی؛ په بل چا پورې اړه نه لري. فرانسوا هم ځکه راسره بیایم چې هغه ځای محفوظ او له خطر څخه خوندي دی. کېدای شي چې ورسکي د خپل زوی د تښتولو له پاره یو څه وکړي.
ـنو زه له تاسو سره نه شم تلای؟
ـدا بیا وروسته خبره ده، که مې وخت وموند، نو احوال به درکړم او په پټه به د یو څو ورځو له پاره جزیرې ته راشې.
ورونیک غلې شوه، هغه پوهېده چې پلار یې له خپلې خبرې نه اوړي. میاشت ووته؛ ورونیک د پلار د استولي پیغام په واسطه وپوهېده چې ورسکي نیول شوی دی. وروسته د ورونیک پلار له خپل لمسي،

فرانسوا سره د سارک جزیرې ته لاړ. ورونیک به هم کله کله د پلار په اجازه د زوی لېدو ته ورتله، خو هلته یې د ډېر وخت له پاره د پاتې کېدو اجازه نه درلوده.
خو ورونیک تر اوسه لا د پلار په راز نه وه پوهېدلې. یوه ورځ د ماکونوک په نوم یوه ببرې، چلوونکي ورته وویل چې پلار یې ډېر وخت په ځنګله کې تفریح کوي او کله کله هم د جزیرې په پخوانیو ویرانو (خرابو) کې په یو څه پسې ګرځي. داسې لکه د یوه لوی ګنج په پیدا کولو پسې چې سرګردانه وي.
د کنت هرژمون کور د یوې شنې غونډۍ پر سر و ؛ په دې کور کې یو بل سړی هم اوسېده؛ استفان مارکس نومیده او دا سړی د فرانسوا معلم و. کنت هرژمون په دې سړي باور درلود او د هغه له لارښونو سره سم به یې خپل پټ کارونه پر مخ وړل.
استفان مارکس یوه ورځ پر ورونیک زړه بایلود او د همدې پاکې مینې له امله فرانسوا لا ورباندې ګران شو. کنت هرژمون عاقل انسان و ؛ ذهن به یې ژر خلاصېده؛ په لنډ وخت کې وپوهېد چې معلم یې پر لورمین دی. خو نه یې غوښتل چې د خپل ماموریت تر پایته رسېدو مخکې د خپلې لور د واده په اړه کوم تصمیم ونیسي. ده له استفان سره ژمنه وکړه، هر وخت چې خپل هدف تر لاسه کړي، له هغه وروسته به یې له و رونیک سره د واده غم وخوري.
پنځلس کاله تېر شول؛ په دې موده کې د ورونیک زړه ته ولوېده چې پخوانی خاوند (ورسکي) به په زندان کې مړ شوی وي. خو لا هم کنت هرژمون استفان ته د دې اجازه نه ورکوله چې له لور سره یې واده وکړي.

د وخت په تېرېدو سره د سارک د جزېرې سکون په نا ارامۍ بدل شو؛ په خلکو کې ګونګوسې شوې، چې په جزيره کې غله او قاتلين پيدا شوي او د خلکو مال او ژوند ګواښي. دا اوازې ورځ په ورځ ډېرېدلې ان د کنت هرژمون زړه هم وحشت ونيو؛ له همدې امله يې ورونيک ته د يو چا په لاس احوال ور ولېږه چې جزېرې ته راشي او خپل زوی فرانسوا له ځان سره بوځي.

دا احوال لېږونکي ميرمن هونورين وه چې ورونيک ته يې د جزېرې د وحشت کيسې کولې. هونورين ويل:

_ميرمن ورونيک، تاسو ډېره موده له جزېرې ليرې ياست، خو جزيره بدله شوې ده؛ هغه پخوانی امن نه دی پکې پاتې. پوهېږې ! داسې ورځ دې نه وي چې يو يا دوه مړي ونه موندل شي؛ وضع خرابه ده او د حالاتو د ښه کېدو تمه هم نه ليدل کېږي. د استفان مارکس غوښتنه دا ده چې پلار دې بايد جزيره پرېږدي، خو هغه سرټمبه سړی دی؛ تر اوسه يې د استفان خبره نه ده منلې.

تېره شپه له ځنګله پرله پسې ډزې راغلې؛ خلکو چيغې وهلې، خو هېچا دومره زړه نه درلود چې نږدې ورشي او په دې ځان پوه کړي چې څه خبره ده. نيمه شپه مو حيرانونکي غږونه واورېدل؛ د غونډۍ له سره د ساحل څنډې ښکارېدلې.

ورونيک وويل:

_نو په ځنګل کې غله دي؟

ـنه پوهېږم! تر اوسه چا نه دي ليدلي؛ څنګه به يېويني؛ د جزيرې اوسېدونکو ته چې دزمري زړه هم ورکړې ، نو ځنګله ته د تلو جرات نه لري.
ورونيک په خبره کې ورولوېده:
ـښه، نو هغه غرونه د څه وو؟
هونورين وويل:
ـد جزېرې اوسيدونکي په بېړيو کې تښتېدل!
ـاو پلار مې پاتې شو؟
ـهو، د خلکو په تېښته خوشاله و، ويل يې چې ښه زيرى دى، غله به پوه شي چې په دې جزيره کې د لوټلو له پاره څه نشته، بس، دا نا اميدي به يې له دې جزيرې ورک کړي.
ـاو فرانسوا څه کوي؟
ـهغه ډېر وخت په ښکار تېراوه، استفان مارکس به تل ورسره و، خو په وروستيو څو ورځو کې دواړه له کوره نه دي وتلي.
ورونيک سړه ساه واخيسته، ويې ويل:
ـبايد ډېر ژر جزېرې ته لاړه شم او خپل زوى وژغورم.
د هونورين سر وخوځېد:
ـخو په دې شرط چې تر اوسه ژوندى وي.
ورونيک فکر په مخه کړه؛ له نيولې خبرې څخه يې داسې ښکارېدل چې ذهن يې پخوانيو خاطرو نيولى دى؛ وروسته يې سر هسک کړ:
ـڅه وخت حرکت کوو؟
ـسبا سهار

ورونيک وويل:
ـهونورين ! په جزيره کې وضع خرابه ده؛ موږ بايد له وسلې پرته هلته لاړ نه شو؛ يو ملګرى مې دى، پاتريس بلوال نوميږي. پخوانۍ تقاعدى افسر دى؛ هغه يو دوست لري چې دن لوى پرنا ورته وايي، خو زه ډاډه يم چې دا هماغه ارسن لوپن دى.
هونورين په حيرانۍ وويل:
ـارسن لوپن؟ هغه خو مړ شوى.
ـنه ، ارسن لوپن دومره په اسانۍ نه مري؛ په يوه ميلمستيا کې مې له پاتريس بلوال او ميرمن کورالي سره وپېژندل. پاتريس بلوال مهربانه سړى دى؛ ده په ميلمستيا کې دن لوى پرنا راوپېژاند ، ماما ن کورالي ويل چې دى يو بل نوم هم لري، ارسن لوپن.
هونورين وويل:
ـښه، له دې سړي څه غواړې؟
ـپاتريس بلوال ته يو خط ليکم او هيله ورنه کوم چې مرسته را سره وکړي.
ـپه دې مانا چې ارسن لوپن د سارک جزيرې ته راغواړې؟
ـهو
ـاو که ستاسو خبره ونه مني، بيا ؟
ـارسن لوپن هيڅوخت د پاتريس بلوال غوښتنه نه ردوي.
ـپه هر صورت، موږ بايد سبا وخته حرکت وکړو ؛ که له يکشنې خبره واوښته، بيا جزيرې ته تر بلې اونۍ کومه بېړۍ نه ځي.
ـسمه ده، همدا اوس هغه ته خط ليکم او تر سبا سهاره به هر څه چمتو وي.

ورونیک دا وویل؛ پر څوکۍ کېناسته؛ قلم او کاغذ یې ور واخیستل؛
وېې لیکل:
ښاغلي پاتریس بلوال:
تېره اونۍ مې تاسو ته وویل چې زما پلار کنت هرژمون او زوی مې فرانسوا د سارک په جزېره کې له خطر سره مخامخ دي؛ نیت مې دی چې سبا سهار وخته د سارک د جزیرې په لوري حرکت وکړم، له تاسو څخه هیله کوم چې خپل ملګري ښاغلي لوی پرنا ته وواياست چې د مرستې له پاره جزېرې ته راشي.
په درنښت
ورونیک دوهرژمون

۲_ څلور صلیبونه!
د هغې ورځې په سبا ورونیک له هونورین سره د ګلژمون له ځنګله تېر شول، ساحل ته ورسېدل. ساحل ته نږدې د ځنګل په څنډه کې یو متروک کور ښکارېده. په دې کور کې به یو وخت کب نیوونکو شپې تېرولې، خو اوس له یوې خرابې پرته بل څه نه و.
ورونیک او د هغې د سفر ملګرې دې کور ته ورنږدې شول؛ د کور تر مخ ګڼ نارینه او ښځې ولاړ ول؛ له وحشت وهلو څېرو یې داسې برېښېدل چې د خوشالۍ خبره نه ده.
ورونیک له یوې ځوانې بزګرې وپوښتل:
_څه خبره ده؟
ښځې خپل سر وښوراوه:

ـورشئ، په خپله يې وګورئ!
ورونيک او هونورين، دواړه خرابې ته ورننوتلې؛ د خلکو په مينځ کې يې لار وايسته؛ د دهليز په پای کې لنډې راتاوې شوې؛ يو ناڅاپه يې رنګونه والوتل او ځای پر ځای ودرېدې. پر مخامخ دېوال څلور صليبه ښکارېدل؛ پر هر صليب يو وژل شوی انسان ځوړند و؛ تر څنګ يې پر وينو دا جمله ليکلې وه:
« د دېرشو اجسادو جزيره- څلور صليبه. دا د هغو کسانو سزا ده چې غواړي زموږ په اسرارو پوه شي.»
د ورونيک لينګې ولړزېدل؛ لاس يې پر دېوال ولګاوه؛ هونورين تر مټ ونيوله او په زحمت يې له ګڼې ګوڼې راوايسته. ساحل ته نږدې پر يوه هواره ډبره کېناستل؛ هونورين وويل:
ـورونيک، وګوره، څه درته وايم! دا د خطر لومړۍ نښه ده؛ دا مړي بايد دېرشو تنو ته ورسيږي؛ دوی هغه کسان وژني چې پر اسرارو يې د خبرېدو هڅه وکړي. خلکو اوس دې جزيرې ته د سارک پر ځای د دېرشو جسدونو نوم ورکړی دی.
ورونيک په وېرېدلې غږ وويل:
ـدېرش جسدونه! څه مانا؟ دوی ولې دا اجساد په دې ويرانه کې راځړولي دي؟
هونورين وويل:
ـدا کنډواله، د سارک جزېرې ته د تګ په لاره کې موقعيت لري؛ هر څوک چې د سارک جزيرې ته ځي، لومړی يې په دې مړو سترګې لګېږي؛

هغه چا چې دا کار کړی، غواړي خلک د سارک جزېرې ته له تګ څخه راوګرځوي،
ورونيک وويل:
_خو موږ بايد خپل ځانونه جزيرې ته ورسوو.
هونورين اوبو ته وکتل؛ حرکت يې نه درلود ؛ مړې وې؛ سوړ اسويلی يې وايست:
_زه دا څلور نفره پېژنم. دوی د سارک اوسېدنکي ول؛ يوه يې هانريت نوميدله؛ د يوه کب نيونکي ميرمن وه؛ خاوند به يې ډېر وخت په ځنګله کې وېدېدو. په وروستيو کې يې ويلي وو چې له ګڼو ونو وېرونکي غږونه راوځي.
_بيا ؟
_نه پوهېږم. خو ميرمن هانريت او درې نور کسان له شا څخه په مرميو لګېدلي وو.
ورونيک وويل:
_اوس څه تصميم لرو ؟
_موږ د جزيرې خواته ورځو ،خو له بېړۍ نه کښته کېږو ؛ له هماغه ځايه به استفان ته ور غږ کړو ؛ هغه به د سيند غاړې ته راشي او په خبره به ورسره پوه شو.
_که رانه غی ؟.
_نو بيا به په بېړۍ کې پاتي يو.

د شورماشور غږ راغی؛ پولیس ول؛ شېبه وروسته یې صلیب شوي جسدونه راکښته کړل؛ په ځانګړو ګاډیو کې یې کېښودل او له هغه ځایه یې یووړل. خلک هم ورور ورو په خپلو کارونو پسې لاړل.
دوی دواړه هم په یوه کښتۍ کې کېناستلې. بېړۍ حرکت وکړ؛ هونورین وویل:
ـ د سارک په جزیره کې له څو بېوزله کب نیونکو پرته بل څوک نه دي پاتې. کنت هرژمون چې کله دې جزېرې ته راغی، د غونډۍ پر سر یې له لرګیو یو ښکلی کور جوړ ک؛ د ورځې به په همدې کور کې و، خو د شپې به له خپل لمسي (فرانسوا) سره ځنګله ته تلو.
د ځنګله په دې ویرانو کې ډېرې پلټنې شوې دي، خو تر دې دمه هېڅ هم کوم ګنج نه دی موندلی. کنت هرژمون وایي چې دا جزیره یو وخت د بوهم د پاچاهانو او شهزادګانو د اوسېدو ځای و؛ دلته لا اوس هم د پخوانیو پاچاهانو ځیني اثار ښکاري چې د ویرانو په بڼه پاتې دي.
یوه بله خبره هم ده؛ زاړه کب نیونکي وايي،چې د لوی سیند اوبه شفا بښونکې دي؛ که څوک د دې سیند یو غوړپ اوبه وڅښي، په بدن کې یې ټولې ناروغۍ له مینځه ځي؛ ما خپله څو ځله له همدې سینده اوبه څښلې دي؛ خوند یې ښه نه و، خو د پښو دردونه مې لیرې شول.
هونورین غلې شوه؛ورونیک ته یې وکتل؛ د هغې تور وېښته شمال یوې خواته اړولي وو؛ داسې ښکارېدله چې د دې خبرې نه اوري او یوازې د خپل زوی فرانسوا په فکر کې ډوبه ده. ورونیک په رښتیا هم د خپل زوی په اړه فکر کاوه، خوکله کله به یې په ذهن کې د استفان مارکس څېره هم راګرځېده؛ احساس یې کاوه چې هغه ورباندې ګران دی؛ د استفان

مارکس هم دا خوښېږي، خو تر اوسه يې لا يو بل ته د مينې خبره نه وه کړې.
لمر لودلی و چې بېړۍ ساحل ته ورسېده؛ باد په ارامۍ سره لګېده؛ د ځنګله ګڼې ونې توربخونه ښکارېدلې او ځای ځای د ونو له څانګو څخه د ويرانو د زړو د بوالونو څوکې راوتلې وې.
دواړو غوږ ونيو؛ په ساحل کې چوپتيا وه، خو کله کله به د يوه حيوان کوکې ته ورته تېره غږ انګازې جوړې کړې. ټاپو داسې غلی و لکه د مرګ سيوری چې ورباندې خپور وي.
د ورونيک زړه له تشويشه ډک و. په زړه کې يې نهيلي ور تېرېدله. يوه شېبه تېرو يادونو په مخه کړه؛ کله چې به دې جزېرې ته راغله، فرانسوا به منډې ور وهلې؛ خوله به يې له خندا ډکه وه؛ د مور غېږې ته به يې په بيړه ځان ورساوه او دواړو به يو بل ښکل کړل، خو نن پر ټولو ونو وبرونکې چوپتيا پرته وه.
د هونورين په زوروره چيغه يې جتکه وخوړه:
_استفان.
وخت ووت، څوک ښکاره نه شول.
هونورين وويل:
_وړاندوينه مې سمه وه؛ ښه احساس نه لرم؛ د استفان درک نشته.
ورونيک په خبره کې ور ولوېده:
_ويده به وي !
هونورين سره سا واخيسته:

ـنه، هغوی خبر وو چې موږ راځو؛ خوب ته هم ډېر وخت پاتې دی، زړه مې درېږي.
ورونیک فکر په مخه کړه ؛ تېر ژوند یې له غمونو ډک و ؛ خو اوس یې هم د یوائیني زوی د مړی، ژوندي درک نه ورته مالومېده.
هونورین وویل:
ـشپه به په بېړۍ کې تېره کړو او د تیارې له ټولېدو سره سم به جزېرې ته لاړ شو.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ له ښو یې ښېلې شوې اوښکې پر غومبرو لارې واېستې؛ ورو یې وویل:
ـسخته ده؛ له اند ېښنې به مړه شم؛ ښه به دا وي چې همدا اوس له بېړۍ کښته شو.
د بېړۍ خاوند ته غوسه ورغله:
ـزه ځان او خپله بېړۍ په خطر کې نه شم اچولی؛ همدا ماته ګوډه بېړۍ مې د اولادونو نفقه ده؛ ښه به دا وي چې شپه په بېړۍ کې تېره کړو.
دا یې وویل؛ پړی یې د یوې تیږې تر تېرې ژۍ را تاو کړ؛ کلکه غوټه یې ورواچوله.
ورونیک ټوله شپه سترګې پټې نه کړې، له ځنګله وېروونکې چیغې راتلې؛ دې یوائې ستورو ته کتل.
د سپېدو له چاودېدو سره رڼا شوه؛ د ځنګله ګڼې ونې ویروونکې ښکارېدلې. لمر راوخوت؛ اوس نو ځنګل تر ډېره ښکارېده؛ د غونډۍ پر سر د کنټ هرژمون ماڼۍ ولاړه وه، خو په ماڼۍ کې د ژوند نښه نه مالومېدله.

دواړه میرمنې له بېړۍ څخه کښته شوې؛ ورو مخکې لاړې؛ زنګنونه یې لړزېدل... په لاره کې یې هیڅوک ونه لیدل؛ ان هغه کب نیونکي هم نه ښکارېدل چې هر سهار به د سمندر خواته په ښکار پسې روان ول.
دواړه په احتیاط مخ پورته ختلې؛ مانۍ ته نږدې یو ناڅاپه د ټوپک ډز واورېدل شو. له دوهم ډز سره د یوه چا چیغې پورته شوې. هغه مرسته غوښته. ورونیک غوږ ونیو، دا غږ د هغې د پلار کنت هرژمون و.
هونورین هماڵته ودرېده، خو ورونیک په بیړه ځان کړکۍ ته ور ورساوه؛ سالون ته یې وکتل؛ یوه قوي سړي یې پلار ته سوکان نیولي وو.
ورونیک وحشت واخیسته؛ پنځلس کاله مخکې صحنه یې بیا سترګو ته ودرېده. په همداسې یوه ورځ یې خاوند(ورسکي) د دې د پلار پر تتم ناست ، له تېرې چاړې سره لیدلی و .
ورونیک څنګ بدل کړ؛ بلې کړکۍ ته ور وګرځېد ؛قوي سړی د شا لخوا د ورسکي په څېر ښکارېده؛ څېره یې نه شوای لیدلی. د ورونیک په زړه کې ور وګرځېدل، چې ورسکي مړ دی؛ هغه به په زندان کې سا ورکړې وي.
وروسته یې یو ناڅاپه ټکان وخوړ:
_نو دا سړی څوک دی؟
په دې وخت کې کنت هرژمون چیغه کړه !
_ای قاتله ! که ما مړ هم کړې، بیا به هم خپل هدف ته ونه رسېږې. زه پوهېدم چې ته به دلته راځې، خو د معجزې تیږې ته به ونه رسېږې !
ورونیک له ځان سره وویل:
_د معجزې تیږه ! څه مانا ؟

ډز شو، کنټ هرژمون چیغه کړه.
ورونیک ځان کابو نه شوای کړای؛ زوروره چیغه یې له خولې راووته.
سړي مخ ور واړاوه؛کړکۍ ته راغی؛ ورونیک ته یې وکتل، په زوره یې وخندل.
سړي دروازه خلاصه کړه؛ ورونیک یې تر مټ ونیوله او په کشولو یې کوټې ته ننه ایسته. د ورونیک پښې بې سېکه وې او په وېره یې د خپل پلار جسد ته کتل. وروسته یې د مستخدمینو مړو ته هم پام شو؛ هغوی په ګولیو ویشتل شوي وو.
سالون د سړي خندا ونیو:
ــزه دې وپیژندلم؟
ورونیک مخ ور واړاوه؛ زړه یې له ویرې خولې ته راغی؛ په زحمت یې وویل:
ــورسکي، ته!

۳ـ د مرګ غږ

ورونیک پنځلس کاله وروسته خپل خاوند ولید؛ ورسکي نه و مړ. دا ورسکي و چې پر ټوله جزیره یې د وحشت سیوری غوړولی و.

ورسکي له شهوته ډکې سترګې د ورونیک له لوڅې غاړې نه اړولې؛ خو ورونیک د خپل پلار په وینو لړلي جسد ته کتل او پرته له دې چې څه ووایي، سر یې وخوړېد. وروسته یې یو ناڅاپه پورته وکتل؛ چیغې یې کړې:

ـ وو ایه! زوی مې چېرته دی؟

ورسکي په زوره وخندل:

ـ زموږ د دواړو زوی.

ـ غواړم هغه ووینم.

ورسکي په ملنډو وویل:

ـ بیړه مه کوه، وبه یې وینې.

ورسکي قوي سړی و؛ د متو غوښې یې د ورزشکارانو غوندې پېچلې ښکارېدلې؛ لنډه غاړه او کوچنی سر یې درلود؛ ککرۍ یې وړو خړو وېښتو پوښلې وه. له ښېرې څخه یې د بېرحمۍ نښې له ورایه ښکارېدلې، خو له دې سره سره یې جذابې سترګې درلودې.

ورسکي یوې څوکۍ ته لاس ور وغزاوه؛ کېناست؛ بلې څوکۍ ته یې
اشاره وکړه؛ ویې ویل:
_کېنه، زموږ خبرې به اوږدې وي.
ورونیک غولي ته کتل.
ورسکي وخندل:
_خپل خاوند دې له پنځلسو کلونو وروسته ولید ؛ خوشاله نه شوې؟
ځواب یې وانهورېد.
ورسکي وویل:
_په جزیره کې دا وحشت ما راوستی؛ څوک چې وژل شوي؛ امر یې ما
ورکړی دی؛نو ته هم باید له ما اطاعت وکړې.
یودم پورته شو ؛ د سالون تر کونجه لاړ؛ بېرته راوګرځېد ؛ په غوسه یې
وویل:
_زما د خبرو په وړاندې مې بې اعتنا کسانو ته غوسه راځي.
ورونیک هماغسې ځمکې ته کتل.
ورسکي وویل:
_زه یو وخت درباندې ګران وم؛ داسې نه ده؟
ورونیک پورته وکتل؛ چیغه یې کړه !
_نه، له تا مې تل کرکه درلوده.
ورسکي وخندل:
_دروغ وایې؛ پر تا ګران وم او هغه وخت مې د ژوند تر ټولو غوره ورځې
وې چې له تا سره تېرې شوې.
ورسکي غلی شو ، خو دې سکوت ډېر دوام ونه کړ، ویې ویل:

ـ ته اوس هم راباندې ګرانه یې، خو حالاتو زما او ستا تر مینځ بېلتون راووست؛ ته پاک زړه لرې؛ سترګې دې لا اوس هم ښکلې او زیږې دي، خو ستا پلار مو ږ سره ښېل کړو؛ باور وکړه، ته نه یې ملامته؛ ته زما له پاره غوره میرمنه وې؛ خو ستا پلار تحقیر کړم؛ ویې ځورولم او ماته یې په ټیټه سترګه وکتل. د بیلتون په دې اوږده موده کې مې یوه شېبه هم له یاده نه یې وتلې.

ورسکي غلی شو؛ ورونیک ته یې وکتل؛ ویې ویل:

ـ د پلار د بد چلند له لاسه دې مجبوره شوم چې په نړیواله جګړه کې برخه واخلم، خو ژوندی راووتم؛ کله چې جګړه خلاصه شوه، بیا مې هم ستا په اړه فکر کاوه. هغه وخت مې واورېدل چې ته یواځې یې؛ پلار دې زما له زوی، فرانسوا سره ژوند کوي. فکر مې وکړ چې زما د ګرانښت له سببه به له خپل پلاره ښېله شوې یې؛ خوشاله وم؛ ژوند ته مې تمه پیدا شوه، خو وروسته پوه شوم چې له پلاره بېلتون دې بل علت درلود. په دې هم وپوهېدم چې ستا پلار دې جزیرې ته د یوه لوی ماموریت له پاره راغلی و؛ ما هم په بدل نوم جزیرې ته ځان راورساوه؛ پلار مې دې څاره؛ تل وریسې وم؛ باید پوهېدلی وای چې پلار دې په دې جزیره کې څه کوي، خو پلار دې هوښیار سړی و؛ ویې پېژندلم او د جاسوسي په تور یې زندان ته ولېږلم.

ورسکي وټوخل؛ ببرته یې خپلې خبرې وغزولې:

ـ زه د بوهم د یوه پخواني پاچا کړوسی یم، خو دوی په زندان کې له غلو او قاتلینو سره په یوه کوټه کې واچولم؛ زما د ژوند تر ټولو ښه وخت زندان رانه وخوړ. ښه شو، وتښتېدم، که نه هلته به له ډېرې خواشینی مړ

واى. په زندان کې په ځينو پټو رازونو پوه شوم؛ له تېښتې راپدې خوا هره ورځ د همدې رازونو په سپړلو پسې ګرځم.
ورسکي د ميز له سره له اوبو ډک ګيلاس ور پورته کړ، ويې ويل:
_په زړه کې مې يو پټ راز دى، خو که مې ته مينه ومنې او ګډ ژوند را سره وکړې، درته وبه يې وايم.
ورونيک په بيړه ودرېده؛ په دقت يې ورسکي ته وکتل؛ ورسکي ور نږدې شو؛ ورو يې وويل:
_دا موضوع مهمه ده؛ که ورباندې وپوهېږې؛ حيرانه به شې، خو لومړى دا راته ووايه چې له ما سره مينه لرې که نه؟
ورونيک کږکې ته کتل؛ په ذهن کې يې يو اځې د خپل زوى فرانسوا څېره ور ګرځېده.
ورسکي وويل:
_راځه پخوانۍ خبرې هېرې که! بېرته به له سره خپل ژوند پيل کړو.
ورونيک غلې وه.
ورسکي د هغې تر لوخ مټ ګوتې را تاوې کړې په غوسه يې وويل:
_بدمرغې ښځې، غوږ ونيسه! ورسکي له تا سره خبرې کوي او ته بې تفاوته يې.
ورونيک په بيړه ځان شاته کړ؛ ورسکي وويل:
ته زما ميرمن يې؛ هر څه هېر کړه؛ نه غواړم چې له تا ښځه کرکه وکړم.
ورونيک په غريو کې وويل:
_زه ستا کنيزه نه يم.
ورسکي وخندل:

ـيې، زه په ټوله نړۍ کې تر ځان لوړ کس نه وینم؛ غواړم چې زما هره خبره ومنې او له ما څخه اطاعت وکړې. ایا دا وړاندیز منې؟ ته باید د زړه له تله له ما سره مینه ولرې. واوره ! زه د نړۍ په هره برخه کې کسان لرم؛ ټول زما تر امر لاندې دي؛ کولای شم چې ان په یوه هېواد حکومت وکړم؛ نو ته هم باید یواځې زما تر امر لاندې واوسې !

ورونیک غلې وه.

ورسکي خپل سر وخوځاوه:

ـډېر ښه، تا تر اوسه د ورسکي اصلي څېره نه ده لیدلې؛ پښیمانه به شې.

ورسکي د اوبو غوړپ وکړ، ویې ویل:

ـته باید په ځینو نورو خبرو هم پوه شې. د جګړې په پیل کې د مجبوریت له مخې المان ته تلم، خو مخکې تر هغه مې یو چا ته پیسې ورکړې چې ستا پلار وژارې، خو په زندان کې یو لوی راز را معلوم شو؛ وروسته وپوهېدم چې ستا پلار هم د هماغه راز په مالومولو پسې دی. کله چې جزیرې ته راغلم، څو زاړه کتابونه مې وموندل؛ ومې لوستل؛ د راز د سپړلو په اړه ډېر څه پکې لیکلي و، خو نتیجه یې ورنه کړه؛که په دې اسرارو پوه شم، نو ورسکي به د یوه فوق العاده قدرت خاوند شي. زه پر یوې نړۍ لاره روان یم؛ تر ما مخکې هم ډېر کسان پر دې لاره تللي دي، خو تراوسه یې دا اسرار نه دي کشف کړي. له ماسره د دې اسرارو په پیدا کولو کې مرسته وکه؛ هغه وخت به د ملکې په څېر ژوند ولرې.

ورسکي غلی شو؛ ناڅاپه یې مېز ته سوک ورکړ؛ ویې ویل:

ـته دوه لارې لرې؛ کومه یوه یې منې؟ ملکه کېدل که پر صلیب را ځوړند بدل؟

د ورونیک زړه ولړزېد.
ورسکي وويل:
_یوه د نیکمرغۍ لاره ده او بله هم د ذلت او مرګ؛ راته ووایه کومه یوه یې منې؟
د ورونیک شونډې وخوځېدې:
_مرګ
ورسکي وخندل:
_خو دومره اسانه مرګ هم نه دی.
ورونیک په خبره کې ور ولوېده:
_په غلامۍ دې یې بلا وګرځي.
ورسکي چیغه کړه !
_ته به له خپل زوی سره یو ځای ومرې !
ورونیک په غریو کې وويل:
_پروا نه کوي.
ورسکي غلی و؛ وروسته یې په ټیټ غږ وويل:
_سمه ده ستا تر مخ به د فرانسوا پر غاړه چاړه راکش کړم، خو بیا هم فکر وکړه؛ تر اوسه لا وخت لري.
ورونیک خپلې سترګې پټې کړې؛ ورو یې وويل:
_وروستی ځواب مې همدا دی ! مرګ.
ورسکي چیغه کړه !
_له ما نه دومره کرکه لرې ! د ځان او یو اځیني زوی مرګ غواړې، خو ما ته نه تسلیمېږې ! ته یوه مغروره او بې حیا ښځه یې.

ورسکي خپل سر په دواړو لاسونو کې ټینګ ونیو، ویې ویل:
_خدایه! څه اورم! نه پوهېدم چې دا رذیله ښځه به له ما دومره کرکه ولري.
یو ناڅاپه په ګونډو شو؛ په پوست غږ یې وویل:
_هیله کوم، اوس هم راباندې ګرانه یې؛ زما وړاند ېږ ومنه؛ راځه له سره به یو خوشاله ژوند پیل کړو. واوره! په ماشومتوب کې مې په خپل لاس حیوانات تر غاړو نیول؛ لغتې به یې وهلې، خو سا به یې زما په لاسونو کې وخته. ښه مې په زړه دي، مور مې د اتیلا په نوم یادولم. اتیلا یوه تاریخي وحشتناکه څېره ده؛ ده په زرګونو کسان وژلي وو، خو مور مې له دې نوم څخه خوند اخیست؛ وروسته یې د مرګ نوم راباندې کېښود، خو اوس دا اتیلا د خپلې مینې په وړاندې په ګونډو دی. جلاد هېڅ وخت نه ژاړي، خو زه تاته التماس کوم؛ ما وبښه! ګډ ژوند به پیل کړو؛ زوی به مو هم راسره وي؛ هیڅ غم به ونه لرې.
ورونیک په حیرانۍ ورته کتل:
ورسکي په غریو کې وویل:
_ما ډېر قتلونه کړي دي؛ ویرېږم، تا ونه وژنم.
ورونیک کړکۍ ته کتل.
ورسکي ته یودم غوسه ورغله؛ له خولې یې لاړې بادېدلې، چیغې یې وهلې... د سالون له یوه سره بل سر ته تلو او بېرته راتلو.
ورونیک ته نږدې ودرېد او په غوسه یې د هغې لوخې اوږې ته ټکان ورکړ. ورونیک په بېړه شاته شوه، خو ونه توانېده چې خپله اوږه د هغه له قوي منګولو خلاصه کړي. ورسکي د لېونیانو په څېر چیغې وهلې:

ـته نه پوهېږې چې د صلیب پر سر مړینه څومره درد لري؛ راشه ما ومنه او له مرګ څخه ځان وژغوره.
ورونیک څو ځله خپلې اوږې ته ټکان ورکړ،خو د سرې منګولې ټینګې وې؛ نهیلي شوه؛ غلې کېناسته. یو ناڅاپه یې اوږه وخوځوله؛ دوه ګامه شاته شوه؛ د میز پر سر د ورسکي ایښې توپانچه یې ور واخیسته او درې پرله پسې ډزې یې وکړې. دوه ګولۍ د ورسکي له غوږه تېرې شوې او دریمه هم پر چت ولګېده.
ورسکي وخندل:
ـډېره بېرحمه یې !
مخکې ورغی؛ خلاصې ګوتې یې سره وروستې او ورونیک یې پر ټټر په سوک ووهله. ورونیک پر څوکۍ ورغله او ځای پر ځای کېناسته. ورسکي شاوخوا وکتل؛ پړی یې را واخیست او ښځه یې پر څوکۍ پورې کلکه وتړله. سرېسا یې واخیسته، ویې ویل:
ـورسکي د ښځو په لاس نه مري.
وروسته یې یو دم وخندل:
ـخپله دې مرګ وغوښت. خو مرګ به دې اسانه نه وي؛ تر مړینې مخکې باید شکنجه شې، وژاړې او په خپله له خدایه مرګ وغواړې، خو لومړی به د خپل ژوند یو راز درته ووایم. تر تا مخکې مې له یوې بلې ښځې سره واده کړی و. له هغې ښځې هم یو زوی لرم؛ اوس مې هماغه زوی ښی مټ دی او زما ټول اوامر پر ځای کوي. راینولډ نومېږي؛ پنځلس کاله عمر لري، خو په توره وهنه کې یې ورېږي ده؛ هغه باید ستا له زوی فرانسوا سره د مرګ مبارزه وکړي.

وروسته يې يو دم وخندل:
ـولې ژاړې ! تن په تن جګړه ده؛ يوه لنډه جګړه.
ورونيک په ژړا کې وويل:
ـفرانسوا هم ستا زوی دی.
ـخو زه له دې جګړې څخه خوند اخلم. ډاډه يم چې راينلوډ بريالی دی؛ غواړم چې ستا زوې (فرانسوا) په وينو لړلی ووينم.
ورسکې غلی شو؛ شيبه وروسته يې وويل:
ـښه نو، تر اوسه لا په خپله خبره ټينګه ولاړه يې؟
ـهو ، د تل په څېر کرکه درنه لرم.
ورسکې ټيټ شو؛ د ښځې اوږې ته يې سوک ورکړ؛ چيغه يې کړه !
ـستا سزا له همدې شېبې پيل شوه.
ورونيک يې تر څنګ ونيوله؛ د هغې سر يې له کړکۍ وايست، ويې ويل:
ـوګوره، په ټوله جزيره مې څنګه وحشت راوستی دی ! اوس دې نو د خپل زوې فرانسوا د مرګ شاهده و اوسه. هغه به ستا د سترګو په وړاندې ووژل شي. که ته له ما کرکه لرې، نو زما هم پر تا رحم او شفقت نه دی پيرزو. دواړه به د سپيانو په شان له مينځه لاړ شئ.
ورسکې په بيړه د ښځې لاسونه پر کړکۍ پورې وتړل او له کوټې ووت.
د باندې يې چيغه کړه !
ـورسکې خپل غچ اخلي.

۴ـ د مرګ پر لاره

ورونیک یوائې وه؛ دي په راوتلو رڼو سترګو د خپل پلار جسد ته کتل؛ پلار یې هم خلاصې، سپینې سترګې ورته نیولي وي. ورونیک له مړینې نه ډاریده؛ هغې په دې اووه لس کاله کې داسې خوشالي نه وه لیدلې چې په ژوند پورې خپل زړه وتړي، خو د خپل یوائینې زوی فرانسوا د مرګ له لاسه یې پر زړه وبره تېرېدله. ټول بدن یې لړزې اخیستی و. اه، د مور پر وړاندې د ځوان زوی وژنه سخته وه، خو وروسته یې په زړه کې تمه پیدا شوه؛ ورسکي که هر څومره بېرحمه وي، څنګه به خپل اولاد وژني!
د څنګ له کوټې یې ټیټ غږونه واورېدل؛ ورونیک پوهېده چې ورسکي له خپلو ملګرو سره خبرې کوي. ورونیک سړه سا واخیسته؛ شونډې یې وخوځېدې:
_اه. فرانسوا، ته چېرته یې!
له کړکۍ څخه نری باد راته؛ اسمان شین و او د سمندر شنې ارامه اوبه تر لیرې ښکارېدلې.د ورونیک په ذهن کې تېر وختونه ور وګرځېدل؛ یو وخت له کوچني فرانسوا سره د همدې سمندر پر ژۍ ارامه ګرځېدله؛ وړوکی ماشوم به یې په غېږ کې ونیو؛ غومبرې به یې له ډېرو ښکلولو ور سره کړل؛ خو څو شیبې وروسته به یې همدا نازولی زوی په همدې ساحل کې وژل کېده.
د ورونیک پر اننګو تودې اوښکې راماتې شوې. ورو یې وویل:
_اه! ګرانه فرانسوا! مور دې وبخښه! زه ملامته یم؛ که مې ته یوائې نه وای پرېښی، نن به مې دا صحنه نه لیده.
په دهلېز کې ګڼ غږونه واورېدل شول؛ د ورسکي غږ تر ټولو لوړ و، هغه ویل:

ـکارونه سم دي؛ تاسو دواړه کيڼ لور ته وګرځئ؛تاسو هم د ځنګله خوا ونيسئ؛ هر يو بايد خپله وظيفه وپيژني.
چوپه چوپتيا شوه؛ ورونيک سترګې پټې کړې، د يوائيني زوې د مرګ لېدل سخت و.
د ورسکي غږ بيا واورېد:
ـمخکې راشئ؛ هماغه ځای سم دی؛ دلته ودرېږئ!
ورونيک هماغسې خپلې سترګې پټې نيولې وې.
د ورسکي خندا يې واورېده:
ـفرانسوا بايد د خپلې مور د سترګو په وړاندې ووژل شي.
ورونيک په زحمت سترګې پرانيستې؛ له کړکۍ يې د باندې وکتل؛ دوه پټ مخي کسان يو بل ته مخامخ ولاړ وو؛ په لاسونو کې يې تورې ښکارېدلې.
ورونيک چيغه کړه!
ـخدايه! تر دې کوم بل لوی وحشت نشته.
يو بل ته مخامخ ولاړو کسانو سپينې جامې اغوستې وې؛ تر ملاوو يې چرمي کمربندونه را تاو ول؛ يواځې سترګې يې لوڅې وې.په دې دواړو ځوانانو کې د يوه مرګ حتمي و.
ورونيک ته هغه ليک ور په ياد شو چې له خپل ملګري پاتريس بلوال څخه يې د مرستې غوښتنه پکې کړې وه، خو د ارسن لوپن راتګ ته يې کومه هيله نه درلوده؛ دا پوهېده چې د فرانسوا مرګ نږدې دی.
ورسکي په زوره وخندل:
ـښه نو څه ته ماتله ياست؟ شروع يې کړئ!

ورونیک ورسکي ته وکتل؛ هغه مغرور ولاړ و؛ په څېره کې یې د خپګان نښه نه ښکارېدله.
ورسکي چیغه کړه !
_وخت مه ضایع کوئ !
توري وجنګېدې. ورونیک خپل بانه سره ور وستل، خو مورني احساس یې دې ته نه پرېښودله چې خپلې سترګې پټې کړي؛ بېرته یې سترګې پرانیستې؛ د یوه ځوان له مټ څخه وینو داري وهلې.
د تورو شرنګا وه؛ دواړو جنګیالیو هڅه کوله چې خپل حریف له پښو وغورزوي؛ یو ځل به یو مخکې شو بل به شاته لاړ، بیا به همدا صحنه د مقابل لوري په ګټه تکرار شوه. سپینې توري لمر برېښولې.
ورونیک ناڅاپه یو څه ولیدل؛ د یوه جنګیالي په لاس کې دسمال و؛ دا دسمال به فرانسوا ورسره ګرځاوه. د ورونیک له سترګو اوښکې وڅڅېدې. د فرانسوا مټ ټپي و. مور چیغې وهلې ! فرانسوا... فرانسوا...
خو د تورو شرنګا د هغې تر غږه لوړه وه.
فرانسوا ورو ورو کمزوری کېده، ناڅاپه توره ترې ولوېده.
ورسکي چیغه کړه !
_هله نو، ډارن هلکان مې نه خوښیږي.
فرانسوا تورې ته لاس کړ او په یوه ټوپ یې ځان تر راینلود ورساوه، خو راینلوډ په چټکۍ سره ځپل ځای پرېښود او د فرانسوا توره په هوا کې پاتې شوه. ورونیک د خپل زړه دربا په خپله اورېدله؛ خپل زوی فرانسوا ته یې دعاوې کولې.

فرانسوا په چټکۍ سره توره پورته کړه؛ چمن لوند و؛ د راینلوډ پښه وښویده او د فرانسوا توره د هغه پر سر راغله، خو مخکې تر دې چې توره د راینلوډ سر ته سیخه شي؛د فرانسوا پر غوږ دروند سوک ولګېد، هلک پر ځمکه ولوید، ورسکي په بیړه د فرانسوا پر ټټر کېناست.
د ورونیک سترګې رډې راختلې وې. هغې د ورسکي په لاس کې له نیولې خنجر څخه سترګې نه اړولې. د ورسکي لاس په شدت سره ټیټ شو او چاقو تر لاستي پورې د پراته ځوان (فرانسوا) په اوږه کې ننوت.
ورونیک سترګې پټې کړې؛ پر لاسونو یې زور راووست، خو پړې ټینګ و.
له خندا ډک نږدې غږ یې واورېد:
_د فرانسوا مرګ دې په خپلو سترګو ولید، خو ته تر اوسه لا ژوندۍ یې او زړه دې نه دی درېدلی !
ورونیک سترګې پرانیستې. ورسکي په سالون کې ولاړ و.
ورونیک تو کړل، لاړې د ورسکي پر مخ ولګېدې.
دروازه وټکېده او یو په عمر پوخ سړی کوټې ته راننوت. ورسکي په غوسه وویل:
_اوتو څه خبره ده؟
د اوتو ژبه بنده شوه:
_په، په، په جزیره کې یو ناشناخته سړی لیدل شوی دی.
ورسکي پر خپل مخ لستونی تېر کړ، ویې خندل:
_لکه چې بیا نشه یې، چټیات وایې !
_نه صیب ! ما په خپله ولید ؛ کونورا هم شاهد دی؛ هغه هم هماڵته و.

د ورسکي د تندي ګونځې ژورې شوې:

ـ څه ډول سړی و؟

اوتو وويل:

ـ په ځنګله کې مو وليد؛ له تنې قوي مالومېده؛ کله چې يې زموږ غږ واورېد منډه يې واخيسته او په ګڼو ونو کې ورک شو.

ورونيک له ځان سره وويل:

ـ ډاډه يم، دا ارسن لوپن دی.

ورسکي وويل:

ـ ونه پوهېدی چې چېرته لاړ؟

ـ نه صيب! شايد په کومه مخروبه کې پټ وي.

ورسکي يوه شېبه غلی و؛ وروسته يې وويل:

ـ ښه نو، له دې وروسته بايد ډېر احتياط وکړو.

اوتو په وېره وويل:

ـ شايد يو نفر نه وي.

ورسکي په غوسه وويل:

ـ ورسکي ډار نه پيژني؛ که لس نفره هم وي، څه نه شي کولای. ښه ، دا ووايه چې کونورا چېرته دی؟

ـ له پله سره و؛ د نوي راغلي سړي د پښو پلونه يې تعقيبول.

ورسکي وخندل:

ـ کونورا تکړه سړی دی؛ د دې جزېرې لويشت لويشت ځمکه ور مالومه ده؛ نه شي ترې خلاصېدای.

وروسته يې ورونيک ته وکتل؛ په ملنډو يې وويل:

_ښه نو په پای کې یو څوک درپسې راغی، خو ډېر ناوخته.
د اوتو غږ یې واورېد:
_دا ښځه څوک ده؟
ورسکي په بیړه مخ ور واړاوه:
_په تا پورې اړه نه لري !
_خو موږ سره ملګري یو، باید پوه شم.
ورسکي چیغه کړه !
_احمقه ! هېر دې شول، ته او کونورا ابدي بندیان وئ، خو ما له زندانه په تېښته کې مرسته درسره وکړه؛ کار مې درکړ او تاسو هم ومنله چې په پټو سترګو به زما خدمت کوئ؛ اوس په کوم جرات له خپل رییس څخه پوښتنه کوې؟ هه !
د اوتو سر وځړېد.
ورسکي د ورونیک لاسونه خلاص کړل؛ هغه یې تر متې ونیوله او په کشولو کشولو یې تر بلې کوټې بوتله.
وخت تېر شو؛ ورونیک یواځې د فرانسوا په اړه فکر کاوه. زړه ته یې لوېدلې وه چې دا به هم په سخت مرګ مري.
شپه شوه؛ ورسکي راغی او د ورونیک سترګې یې ور وتړلې.
ورسکي په لوړ غږ وویل:
_اوتو !
دروازه خلاصه شوه؛ اوتو په وره کې ودرېد. په وېره یې وویل:
_رییس صاحب ! لا هم په خپل تصمیم ولاړ یاست؟
_هو، خو داسې احمقانه سوالونه مې نه خوښیږي.

اوتو غلی شو.
ورسکي وويل:
_ګاډی دي راوسته؟
_هو صيب.
ورسکي او اوتو په ګډه د ورونيک پښې او لاسونه ور وتړل؛ له ځمکې يې پورته کړه او په ګاډی کې يې پرېيسته. کونورا هم راورسيد او له اوتو سره يې په ګډه ګاډی ته حرکت ورکړ. باران تېز و ؛ ګاډی په ختو او چکړو کې په زحمت مخکې تله.
ورسکي شاته وکتل؛ په غوسه يې وويل:
_دا څه دي؟
په تياره کې يې د اوتو غږ واورېد:
_صيب ! د فرانسوا وفاداره سپی په مونږ پسې روان دی.
ورسکي د سپي تر ګيډې پښه لاندې کړه؛ سپی يو ګز هوا ته پورته شو ؛ پر ځمکه ولوېد ؛ کوړنج يې وهل ؛ په پښو ودرېد او بېرته په دوی پسې روان شو.
پر لوړو غونډيو واوره اورېدله او په واوره کې د ګاډی تګ قوي متې غوښتې. وخت ووت؛ يوه باغ ته ورسېدل؛ دا باغ د ماکونوک د چمن په نوم يادېده؛ ورسکي امر وکړ چې همالته سا سمه کړي. ټول ودرېدل؛
ورسکي وويل:
_اوتو، شراب شته !
اوتو وخندل:
_اوتو له شرابو پرته ژوند نه شي کولای.

د اوږده بالاپوښ له جېبه يې د شرابو بوتل را وايست. ورسکي دوه درې غوړپه شراب وڅښل؛ بوتل يې کونورا ته ونيو:
ـوڅښه، د يخني له پاره ښه دي.
اوتو وويل:
ـپه جزيره کې ناشناخته سړی مې له ذهنه نه وځي.
ورسکي وخندل:
ـهيڅ هم نه شي کولای.
اوتو وويل:
ـخو که ډېر وي، بيا !
ـمه وېرېږه، خطر يوازې د سيند لخوا دی، ځکه د ځنګله لاره بنده ده؛ پلونه مې هم په بمونو والوزول؛ يوازې يوه لاره شته، د ولاندوار لار، خو دا لار هم په واورو پوښلې؛ درې ورځې مزل غواړي؛ فکر نه کوم چې څوک دې ژوندی ترې تېر شي.
اوتو وويل:
ـيوه پوښتنه کولای شم؟
ورسکي وخندل:
ـاوس خو دې هم خوله نه ده تړلې، له ډېرو پوښتنو دې زړه را وخوړ.
اوتو په وېره وويل:
ـد ګنج په اړه دې څه تصميم نيولی دی؟
ورسکي له کونورا څخه د شرابو بوتل ور واخيست، غوړپ يې ترې وکړ، ويې ويل:

_اوتو، د تيرې د معجزې د ګنج د نوم په اورېدو ناراحته کېږم؛ ډېره خواري مو تېره کړه، خو ډاډه اوسه، نه غواړم چې د ګنج له تر لاسه کولو پرته دا جزيره پرېږدم؛ زه بايد د اووه لسو کالونو زحمت نتيجه ووينم.
ورسکي غلی شو؛ تش بوتل يې پر ځمکه واچاوه؛ ويې ويل:
_ځئ، ناوخته دی.
ګاډی حرکت وکړ؛ واوره په شدت سره اورېدله؛ د ونو په تورو ښانګو کې تېز باد ننوتی و؛ يوې، بلې خواته يې سره اړولې. پاو وروسته په ګڼو ونو کې ودرېدل. ورسکي تناب ور واخيست، يوې لوښې ونې ته چې ښانګې يې مخکې قطع شوې وې، ور وخوت، په خندا کې يې وويل:
_ورونيک بايد همدلته پر صليب راوځړوو.
يو ناڅاپه غلی شو؛ غوږ يې ونيو؛ ويې ويل:
_هلکانو! د شپيلکې غږ مو واورېد؟
کونورا له لاندې ور غږ کړل:
_هو، شايد زموږ خپل کسان وي
اوتو وويل:
_غوږ ونيسئ! پر ځمکه د ځنځير د کشولو غږ دی.
ورسکي له پورته لاسي بټی ور واچوله؛ په حيرانۍ يې وويل:
_اوتو سم وايي، هلته د ونو په مينځ کې يو څه وخوځېدل.
ورسکي بټۍ مړه کړه؛ ورو يې وويل:
په لوړ غږ مه غږېږئ!
ورسکي له ونې کښته شو؛ ويې ويل:
_اوتو! ته همدلته پاتې شه؛ زه او کونورا به شاوخوا سيمه وګورو.

ورسکي پر ورونيک ور ټيټ شو؛ د هغې ساړه غوږ ته يې خوله ور نږدې کړه؛ په ملنډو يې وويل:
_ملګري دي ډېر ناوخته را ورسېدل.
دوارو حرکت وکړ؛ يو ځاى يې يو سپين جسم وليد؛ مخکې ورغلل، خو سپين جسم هم په حرکت کې و؛ ورسکي پوه شو چې انسان دى.
ورسکي او کونورا منډه ور واخيسته، خو د سپين جسم حرکت هم تېز شو. ورسکي په غوسه وويل:
_دا احمق ملنډې راباندې وهي.
دوى په منډه تر غونډۍ کښته شول؛ د پريوره مسطح ځمکو ته ورسېدل؛ ورسکي ناڅاپه ودرېد؛ ويې ويل:
_همدلته دى.
ورسکي بې حرکته ولاړ سپين جسم ته توپانچه ونيوله. چيغه يې کړه!
_حرکت ونه کړې!
ورسکي کونورا ته اشاره وکړه؛ د کونورا د توپانچې له ميل څخه دوو وتليو ګوليو د ځنګله چوپتيا ماته کړه.
ورسکي وخندل:
_بس! کار يې خلاص شو.
خو سپين جسم ونه لويد. ورسکي ور نږدې شو؛ په ونه پورې يواځې سپين کميس را ځوړند و.
ورسکي وويل!
_دا احمق څه شو!
کونورا وويل:

ـ هرڅوک چې دی، په چالاکۍ کې يې تر موږ وړې ده.
ورسکي يو ناڅاپه چيغه کړه !
ـ هله، ژر، منډه واخله؛ دې سړي په چل او دوکه تر دې ځايه راوستو؛ ډاډه يم چې خپله به د ورونيک ژغورلو ته ورغلی وي.
دواړو منډه کړه، خو کله چې لوخې ونې ته ورسېدل، اوتو يې په خپل ځای ولاړ وليد. ورسکي په بيړه وويل:
ـ ورونيک د ځان د خلاصولو هڅه ونه کړه؟
اوتو ځواب ورکړ:
ولې نه، غوښتل يې چې وتښتي، خو د تيښتې پر ځای يې يوه مرمۍ وخوړه.
ورسکي په تياره کې د ښځې پر تټر لاس کېښود:
خير، زړه يې دربيږي؛ تر اوسه لا ژوندۍ ده، خو دا بايد خپل مرګ په خپلو سترګو ووينې. راځئ ! وخت کم دی؛ ورونيک بايد پر صليب راوځړوو.

۵ـ زما خواته راشئ !

په لنډ وخت کې لوخه ونه د صليب په شکل جوړه شوه، ورسکي وويل:
ـ ملګرو، په تاسو دواړو کې يو بايد ونې ته ور وخيژي؛ د پړي دواړه څوکې د صليب له اړخونو راتېرې کړي او لاندې يې راوغورځوي، هله نو، کونورا ! ته ونې ته په ختلو کې چټک يې.

ځواب يې وانهورېد.
ورسکي وويل:
_دا کار بايد په څو دقيقو کې بشپړ کړو.
کونورا غلی و.
ورسکي وويل:
_اوتو يا کونورا ، په تاسو دواړو کې بايد يو ونې ته ور وخېژي.
بيا يې هم څه وانه ورېدل:
ورسکي چيغه کړه !
_احمقانو ، زما خبره نه اورئ ! په لومړي ورځ مې غوړونه در خلاص کړي وو چي له مانه به په پټو سترګو اطاعت کوئ.
کونورا وويل:
_موږ ستا هر امر منلی دی، خو اوس بايد خبره سپينه شي؛ په ګنج کې به زموږ برخه څومره وي؟
ورسکي وخندل:
_په خپل رييس دومره بې باوره ياست !
د اوتو او کونورا سرونه وځړېدل.
ورسکي وويل:
_سمه ده، د معجزې تيرې يې زما ، خو تاسو دواړو ته به دوه دوه سوه زره فرانکه درکړم.
اوتو وويل:
_موږ هر خطر ته غاړه کېښوده، خو اوس بايد سپين وغږېږو ! موږ د معجزې په تيره کې هم حق غواړو.

ورسکي وویل:
_دا خبرې به بل وخت ته پرېږدو؛ اوس تر دې مهم کارونه لرو. بس، د ګنج تر لاسه کولو ته لنډ وخت پاتې دی؛ څو دقیقې یا هم لږ ډېر، یوائې څو ساعتونه.
اوتو وویل:
_له کومه دومره ډاډه یې؟
_اې احمقه! رییس دې خام کار نه کوي؛ ما دا دومره قتلونه بېځایه نه دي کړي؛ پلان لرم. ډېر ژر به د ګنج دروازې درته پرانیستل شي.
اوتو وویل:
_هماغه دوزخي دروازې چې ماکونوک یې په اړه راته ویلي !
_زړه دې هر نوم چې ورکوي، خو دا دروازې موږ تر ګنجه رسوي.
ورسکي غلی شو؛ پورته یې وکتل؛ لا یې هم پر مخ د واورې ساړه بخرکي لګېدل؛ ویې ویل:
_ماکونوک د دې جزېرې یو پخوانی کب نیونکی و؛ ده د ګنج په اړه له خپل پلار او نیکه ډېرې خبرې اورېدلې وې. کنټ هرژمون په دې جزیره کې کلونه تېر کړل او د ماکونوک په مرسته یې د ګنج ځینو اسرارو ته لار موندلې وه، خو ما کنټ هرژمون وواژه؛ هغه ته مې دا موقع ورنه کړه چې تر ګنجه ورسیږي؛ له ماکونوک نه مې هم په زور ځیني خبرې تر لاسه کړې؛ وروسته مې ککرۍ ور سوری کړه. زه یوائینی کس یم چې ګنج ته د رسیدو پر اسرارو پوهېږم. نو مه وېرېږئ! تاسو هر یو به د دوه سوه زرو فرانکو خاوندان شي.
اوتو وویل:

ـ دو که خو به نه را کوې؟
ورسکي چيغه کړه !
ـ ته خپل رييس ته بې احترامي کوې !
اوتو وويل:
ـ خو تا ژمنه کړې وه چې که ګنج پيدا شو نو د ټولو تر مينځ به په مساوي توګه وېشل کېږي.
ورسکي په نرمه ژبه وويل:
ـ سمه ده، اوس هم په خپله ژمنه ولاړ يم.
اوتو لاس ور وغځاوه:
ـ نو زموږ حق را کړه !
ورسکي وخندل:
ـ احمقه ! تر اوسه خو لا ګنج نه دی پيدا شوی.
ته دروغ وايې، کله چې دې د ارشينان خويندې پر صليب راځړولې، په هغوی کې دې د يوې له جيبه ډکه کڅوړه پيسې راوايستې، خو ځان دې غلی ونيو.
ورسکي وويل:
ـ دا واقعيت نه لري.
هوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـ تر اوسه مو ستا هره خبره په پټو سترګو منله، خو موږ هم انسانان يو؛ پيسو ته ضرورت لرو؛ په هغه کڅوړه کې سلګونه زره فرانکه ول، سم نه وايم؟
ورسکي وخندل:

ـسم وايې ! خو تر اوسه مې نه دې شمېرلې !
اوتو وويل:
ـښه نو ، زموږ برخه ترې را بېله کړه.
ـکه داسې ونه کړم نو بیا ؟
ـخبره جنجال ته مه بیایه !
ورسکي وخندل:
ـورسکي داسې څوک نه دی چې له دوو نفرو وډار شي.
اوتو وویل:
ـخو موږ درې نفره یو.
ورسکي په حیرانۍ وپوښتل:
ـښه نو ، دریم څوک دی؟
ـهغه د اسپانیول یو اوسپدونکی ځوان دی، هغه څوک چې لږ مخکې یې سپینې جامې اغوستې وې او تا ډزې ورباندې وکړې.
ورسکي چیغه کړه !
ـنو تاسو له ما سره خیانت وکړ !
غلی شو، دی پوهېده چې خبره خرابېږي، ځکه یې جیب ته لاس کړ؛ کڅوړه یې را وایسته او پر ځمکه یې وغورزوله. ویې ویل:
ـواخلئ، ته او کونورا یې سره نیمې کړئ !
اوتو کڅوړه ورپورته کړه، ویې ویل:
ـمننه، دې پیسو په ما او کونورا پورې اړه لرله.
ورسکي په پوست غږ وویل:

ـ خو دا ځای د دې خبرو نه و. خیر، له دې وروسته مو نه خپه کوم؛ راځئ، تیاره ده، کار تمام کړئ.
ټولو په ګډه په ګاډۍ کې پرته ښځه ور پورته کړه او پر صلیب یې را وځړوله.
ورسکي وویل:
ـ په تاریخي کتیبو کې لیکل شوي، د ګنج دروازې هغه وخت پرانستل کېږي چې په بې پاڼو ونو باندې څلور انسانان پر صلیبونو را ځوړند شي، اوس څلور پوره شول.
نا څاپه چاودنې ته ورته لوړ غږ پورته شو؛ ځمکه ولړزېده او د ګراندن د سرک یوه برخه سپینې رڼا ونیوله.
ورسکي او ملګري یې بې حرکته ولاړ وو؛ دوی تور لوګي ته کتل چې د اور پر سر راګرځېده.
کونورا وویل:
ـ وګورئ! د ګراندش د سیمې ونو اور اخیستی!
ورسکي په خوشالۍ وویل:
ـ د ګراندیش د سیمې اور اخیستنه د معجزې د تیږې د پیدا کېدو لومړۍ نښه ده.
ورسکي لاسي بتۍ بله کړه؛ درې سره په بیړه لاندې لاړل، خو ډېر ژر ځای پر ځای ودرېدل؛ ځمکه چاودلې وه او رڼا له هماغه ځایه راوتله.
ورسکي وویل:
ـ په ما پسې راځئ!

دري سره تر ونو تېر شول؛ يو ځاى ودرېدل؛ په ځمکه کې سمڅې پرې شوې وې؛ رڼا له همدې سمڅو راوتله.
ورسکي وويل:
_بايد يوې سمڅې ته ورکښته شو !
خو کونورا حرکت ونه کړ.
ورسکي وويل:
_احمقه ! چانس له لاسه مه ورکوه !
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
_ماکونوک د دې غارونو په اړه راته ويلي و چې دوزخ همدلته دى او که څوک دې غارونو ته ورکښته شي، اوراخلي.
ورسکي وويل:
_ښه نو، اوس چې په شپه کې وېرېږې، دا کار به سبا ته پرېږدو. اوتو ! ته پرېورې ته لاړ شه؛ ورې يو ؛ خواړه او شراب راوړه؛ هو رښتيا ، تېر دې هم هېر نه شي.
اوتو په تياره کې ورک شو ؛ خو کله چې بېرته راغى، باران زور اخيستى و.
شپه يې د ماکونوک په باغ کې تېره کړه؛ سهار وخته بېرته راغلل؛د يوې سمڅې خوله يې پر تبر ازاده کړه. سمڅې ته تنګې ډبريني زينې کښته شوې وې. درې سره لاندې لاړل؛ څومره چې مخکې تلل تياره ډېرېدله؛ وروسته پراخ ځاى ته ورسېدل؛ ورسکي بتۍ ولګوله؛ يودم شاته لاړ؛ غار د انسانانو له اسکليټونو ډک و.
ورسکي وويل:

ـشل پېړۍ مخکې دلته دولس کسان اوسېدل؛ دا د هغو دولسو کسانو هډوکي دي؛ دوی د پاچا مقبره ساتله؛ ورسکي له شلو پېړیو وروسته لومړنی انسان دی چې دلته راځي.
ورسکي غلی شو؛ د خپل تندي خولې یې پاکې کړې، ویې ویل:
ـپه زندان کې یوه تاریخ پوه بندي دا معلومات راکړي و چې دولسو نفرو د پاچا له مقبرې څخه ساتنه کوله. اوس مو همدا ځای پیدا کړ؛ ډاډه یم، ګنج هم همدلته دی.
ورسکي څو ګامه واخیستل؛ ډبرینه دروازه یې خلاصه کړه؛ په کوټه کې هیڅ هم نه و؛ دوهمې کوټې ته ورغی؛ بتۍ یې واچوله؛ کوټه تشه وه، یوې دروازې ته یې پام ور واوښت؛ له دروازې یې د غنم ځالې لرې کړې. د مثلث په شکل یوه درې کونجه لویه کوټه یې سترګو ته ودرېده. د کوټې له چت څخه سپینه نرۍ رڼا را لوېدلې وه. ورسکي ځیر شو، چت سوری و، رڼا له هماغه ځایه راتله.
ورسکي شاوخوا وکتل؛ یو ځای ورې تیږې راټولې وې؛ د تېږو تر څنګ فلزي لکنۍ ښکارېدله؛ لکنۍ تر نیمایي پورې په ځمکه کې ننوتې وه.
ورسکي ور نږدې شو؛ پر لکنۍ د خاورې یوه ذره هم نه وه ناسته؛ سپینه رڼا ترې پورته کېدله.
ورسکي لاس ور وغځاوه؛ د کونورا چیغې یې ګوتې خلاصې پرېښودلې.
ـمه!
د ورسکي رنګ والوت:
ـولې؟
ـماکونوک راته ویلي و چې که څوک دې لکنۍ ته لاس ور وړي نو سوځي.

ورسکي وخندل، لکنه يې له ځمکې را واېسته. لکنه له زرو جوړه وه، خو په سر کې يې د مار شکل ښکارېده چې له سرپو جوړ شوی و.
ورسکي په ځير لکنې ته وکتل؛ قيمتي غميو يې کمزورې رڼا کوله...
ورسکي وويل:
_دا خو به هماغه د معجزې تيږه نه وي؟
ورسکي متوجه شو چې د لکنې سر تاوېږي، خلاصه يې کړه، په مينځ کې يې تيږه وه. ورسکي ډبره را واېسته؛ ډبرې سره ځلا کوله؛ ورسکي په خوشالۍ چيغه کړه !
_دا هماغه د معجزې تيږه ده.
کونورا په بيړه وويل:
_اورې؟
ورسکي په حيرانۍ ورته وکتل.
کونورا وويل:
_غوږ ونيسه.
يو غږ راته؛ دا غږ به کله لوړ او کله هم ټيټ شو. غږ تر ډېره د انسان زګيروي ته ورته و، خو کله کله به داسې اواز پورته شو لکه يو څوک چې په خوب کې خرهاری کوي.
ورسکي په بيړه وويل:
_دا غږ د څنګ له کوټې راځي.
اوتو د ډبرينو مجسمو خواته اشاره وکړه؛ ورسکي د لاسي بتۍ رڼا ور واچوله؛ تر مجسمو ورهاخوا نرۍ لاره پرې وه، مخکې لاړ او زوروره چيغه يې له خولې راووته.

ـهلته یو انسان دی، هلئ، دې خوا راشئ !
اوتو او کونورا منډه ور واخیسته؛ د لارې د پای په لویه کوټه کې یو ببر سری بوډا پروت و. ورسکي ور نږدې شو؛ بوډا خیرن ښکارېده؛ ټول مخ یې ژورو ګونځو نیولی وو.
ورسکي کېناست؛ بوډا ویده و.
ورسکي ورو وویل:
ـمعجزې پیل شوې؛ دا بوډا باید د دې ځای کشیش وي.
اوتو وویل:
ـزه خو په هیڅ هم نه پوهېږم؛ دلته څه روان دي !
ورسکي وخندل:
ـتر اوسه خو هر څه سم دي. زنداني ملګري مې دې بوډا ته هم اشاره کړې وه.
کونورا په خبره کې ور ولوېد:
ـخو زه داسې فکر نه کوم، دا به هماغه سړی وي چې موږ یې څارلو.
اوتو وویل:
ـچتیات مه وایه. خو زه یوه شي ته حیران یم؛ دې کمزورې بوډا به څنګه ځان تر دې ځایه را رسولی وي؟
ورسکي ټیټ شو؛ د بوډا لاس یې ونیو؛ د هغه غوږ ته یې خوله ور نږدې کړه؛ ورو یې وویل:
ـزه یم.
د بوډا شونډې ورپېدې؛ څو نامفهومه تورې یې له خولې راووتل، بیرته بېسده پرېووت.

يوه شېبه چوپه چوپتيا وه؛ وروسته بوډا وويل:
راغلل، راغلل...

۲_ ورسکي ماتې خوري:

ورسکي کونورا ته وکتل:
_ د هغه په خبرو پوه شوې؟
کونورا د (نه) په بڼه سر وخوځاوه. ورسکي د بوډا پر اوږه لاس کېښود، ټکان يې ورکړ؛ بوډا په پټو سترګو وويل:
_ ارامه مې پرېږدئ!
ورسکي د بوډا سترګو ته د بتۍ رڼا سيخه کړه؛ بوډا په حيرانۍ وويل:
_ له ما څه غواړئ؟
ورسکي د بتۍ رڼا د هغه له سترګو ليرې کړه؛بوډا خپلې سترګې ومونبلې؛ ورسکي ته يې وکتل؛ له وچو شونډو يې کمزورې خندا راووته!
_ اه! ورسکي، دا ته يې؟ تر اوسه لا نه يې زوړ شوی.
د ورسکي پر زړه لړزه راغله؛ دی دې ته حيران و چې بوډا يې له کومه پېژني.
ورسکي په بېړه وويل:
_ ته څوک يې؟ دلته څه کوې؟
بوډا په کمزوري غږ وويل:

ـپه دې پوښتنه دې خواشينی شوم؛ ته بايد ما وپيژنې !
ورسکي په حيرانۍ ورته کتل:
بوډا وويل:
ـپر ذهن دې فشار راوړه، زه د والدا پلار يم، هغه والدا چې ستا ميرمن وه، خو په ډېره ناځوانۍ سره دې پرېښوده.
ورسکي په خبره کې ورولوېد:
ـخو ما تراوسه نه يې ليدلی !
ـسمه ده، نه دې يم ليدلی؛ خو زه ستا په اړه په ډېر څه پوهېږم؛ ته په زندان کې وې چې زه د معجزې د تيږې د ساتلو له پاره دې جزيرې ته راغلم؛ پوهېدم چې ته به يوه ورځ دلته راځې.
ورسکي حيرانې سترګې ورته نيولې وې؛ دی د بوډا په خبرو نه پوهېده.
کونورا په بيړه وويل:
ـپه وښو کې يې توپانچه پټه کړې ده ؛ ميل يې ښکاري؛ دا بوډا زموږ دښمن دی؛بايد ووژل شي.
ورسکي فکر په مخه کړ؛ اوتو ته يې وکتل، ويې ويل:
ـاوتو، ته څه پکې وايې؟
اوتو بوډا ته مخ وروااړاوه، ويې ويل:
ـنوم دې څه دی؟
ـزورډرويد.
ورسکي وويل:

دا د کشیشانو یوه ډله ده چې پر ځانونو یې د ډروید نوم ایښی؛ هغوی پېژنم؛ غلي او ګونبه ګیره خلک دي؛ یوا ځیتوب غواړي؛ دوی د دنیا له ټولو خوښیو محروم دي.

بوډا په زحمت له وښو پورته شو؛ کېناست، ویې ویل:

_زه ستاسو د ملنډو نه یم. بالعکس، دا تاسو یاست چې ماته اړتیا لرئ؛ وګورئ، نڅا مې هم زده ده.

بوډا په زحمت ولاړ شو د نڅا په ډول یې لاسونه پښې ووهلې.

ورسکي او د هغه ملګرو په حیرانۍ ورته کتل.

دې نڅا ته پخوانیو رومیانو د مار نڅا ویله؛ نڅاګر به په نڅا کې یو ځل مخکې لاړ بیا شاته، سینه به یې راوایسته او پر خپل ځای به په تېزۍ سره راوګرځېد.

یوډا په نڅا کې وویل:

_تاسو نه پوهېږئ! زه دوه زره کاله عمر لرم؛ څو سوه کاله مخکې مې پاچا ژول سزار ته هم همدا نڅا وکړه؛ چکچکې یې وهلې او زما له نڅا یې خوند اخیست.

بوډا خپله نڅا بدله کړه؛ لاسونه پښې یې پورته پورته وغورځولې، ویې ویل:

_دا د دبرشو مړیو د جزیرې نڅا ده؛ دا هم د څلورو صلیبونو نڅا.

یو ناڅاپه یې وخندل؛ د ورسکي تر مخ ودرېد؛ ویې ویل:

_وبښئ! بیځایه حرکات مې تر سره کړل، خو اوس د جدي خبرو وار دی. ګرانه، زما ماموریت دا دی چې تا ته د معجزې تیږه در وسپارم.

ورسکي په حیرانۍ ور ته کتل. وروسته یې وویل:

ـته ولې دا کار کوې؟
بوډا په زوره وخندل:
ـتا د معجزې د تيرې د لاسته راوړلو له پاره خلک ووژل؛ جزيره دې له وحشته ډکه کړه او اوس چې يو احمق بوډا د معجزې تيره در سپاري، خوشاله نه يې؟
بوډا غلی شو، په ځير يې ورسکي ته وکتل، ويې ويل:
ـورسکې، زه د تېرې شپې سړی يم، هغه څوک چې سپين کالي يې اغوستي و او تاسو يې پر کميس ډزې وکړې، دا زه وم چې د ځنګل د يوې برخې ونو ته مې اور ور واچاوه، اوس هم ما نه پيژنې؟
د ورسکي زړه ولړزېد، اوتو او ماکونورا يو ګام شاته شول.
ورسکي خپل زړه غټ ونيو، ويې خندل:
ـنو ته فکر کوې چې ورسکي به له تا وويرېږي؟
بوډا وويل:
ـنه، نيت مې صاف دی؛ غواړم چې د معجزې تيره تاسو ته تسليم کړم.
ـولې؟
په دې پسې مه ګرځه، خو يوه بله خبره واوره! دا تيره يو وخت د پاچا له جنازې سره دې ځای ته راوړل شوه؛ سل کاله يې وساتله، خو وروسته د بوهم د پاچاهی سلسله کمزورې شوه او د تيرې محافظين هم وتښتېدل. دا ځای تر ډېره همداسې پاتې و، خو وروسته بيا ساتونکي ورته وټاکل شول، هدف يې د بوهم د پاچا د قبر ساتنه نه وه، دوی پوه شوي و چې په دې سيمه کې د معجزې تيره پرته ده او وېرېدل چې دا ګنج د غلو لاس ته ورنه شي.

په دې محافظینو کې یو هم زه وم؛ خبر شوم چې تاسو د دې ګنج په موندلو پسې جزیرې ته راغلي یاست؛ په دې هم پوهېږم چې د ورونیک پلار دې ځنګه وواژه، ان د ورونیک د صلیب د ځړولو پېښه مې هم په خپلو سترګو ولیده.

ورسکي وخندل:

_ښه نو، چې دومره مهربانه یې او له دې ټولو پېښو سره سره بیا هم مرسته راسره کوې، نو دا راته ووایه چې د معجزې تیږه چېرته ده، ها؟

ورسکي هغه تیږه د بوډا سترګو ته ونیوله چې د لکنې له مینځه یې راکښلې وه.

بوډا وخندل:

_نه، دا تیږه ما په خپله په لکنه کې کېښوده، ورته وګوره، مینځ یې مات دی.

ورسکي حیران و، خو ضرورت یې درلود چې د بوډا خبرې واورې.

بوډا وویل:

_د معجزې د تیږې ځای یوازې ماته معلوم دی.

ورسکي چیغه کړه!

_زه په تا ځنګه باور وکړم؟

بوډا وخندل:

_بله لاره نه لرې. خو زه به یو بل راز هم درته ووایم، په زندان کې درسره وم، له دې هم خبر یم چې ستا پلار او مور پر تا کوم نوم ایښی و. ستا کورنی نوم یادوم، ورسکي نه.

د ورسکي پښې ولړزېدې.

بوډا د ورسکي غوږ ته خوله ورنږدې کړه؛ شونډې يې وخوځېدې؛
ورسکي لکه مار چيچلی انسان ټوپ کړل؛ په زوره يې وويل:
ـ ته شيطان يې، شيطان، که نه نو له داسې رازونو څنګه خبرېدې !
بوډا وخندل:
ـ ښه نو، اوس په ما باور کولای شې؟
ـ هو، له دې وروسته سره ملګرې يو، خو د معجزې تيږه چېرته ده؟
کونورا غوښتل چې څه ووايي، خو ورسکې خپلې وسلې ته اشاره وکړه،
هغه يې پوه کړ چې بوډا څه نه شي کولای.
ټول له اوږده دهلېزه تېر شول؛ د لاسي بتۍ رڼا په دېوال کې يوه کوچينې
سوري ته سيخه شوه. ورسکي د ډروېد (بوډا) په غوښتنه ګونډې
ووهلې، لاس يې سوري ته ور ننه ايست؛ ناڅاپه ټول دېوال شاته لاړ، يوه
لويه کوټه ښکاره شوه؛ ډروېد وويل:
ـ د معجزې تيږه همدلته ده.
شېبه وروسته ټول په کوټه کې ول.
په کوټه کې نمجن بوی ته، ځای ځای د قبرونو زړې شناختې ولاړې وې.
ډروېد وويل:
ـ پوښتنه مو ونه کړه چې تر ځمکې لاندې دا کوټه ولې روښانه ده !
ټول غلي وو.
بوډا وويل:
ـ دا ځای له پورتنۍ کوټې څخه رڼا اخلي؛ وګوره، د ډبرينو مجسمو له
اړخونو رڼاوې راوتلې دي؛ بله خبره ! د معجزې په تيږه کې هم دا خاصيت
پروت دی چې کوټه روښانه کړي.

یو دم یې وخندل:

_خو د معجزې تیږه په دربیمه کوټه کې ده.

ورسکي وویل:

_په موږ ملنډې وهې !

_نه، دا تیږه په زیرزمیني کې موندلی شې. د دی تیږې یو ارزښت په دې کې دی چې د ګروپ په خیر رڼا خپروي. هو رښتیا ، یوه بله خبره ! دا تیږه یو چا ته ژوند او مرګ، دواړه ورکولای شي.

_څنګه؟

_د والدا نوم به دې نه وي هېر، هغه هم یو وخت زما په شان د دې تیږې ساتونکې وه.

د ورسکي زړه ولړزېد:

_والدا اوس چېرته ده؟

_دلته ، د همدې تیږې لاندې ویده ده.

د ورسکي سترګې رډې راوختې:

_چټیات مه وایه !

بوډا وویل:

_زما په خبرو باور وکړه، والدا له څو پېړیو راهیسې د داسې چا په انتظار ده چې دلته راشي او ورته ووایي چې ورباندې ګرانه ده؛ هغه وخت به د معجزې تیږه ورکړي.

ورسکي ته احساس ور لوېدلی و چې دا سړی ملنډې ورباندې وهي، خو د هغه ځیني خبرې رښتیا وې؛ دی باید په ځینو رازونو پوه شوی وای.

ډروید وویل:

ـدا میرمن په ښکلا کې جوړه نه لري؛ که دې ولیده، په یوه نظر به زړه وربانديې وبایلې؛ دا ستا په خیر یوه ګنهګار انسان ته ماتله ده.
ورسکي پوه شو چې له خطر سره مخامخ دی، خو بیا یې هم زړه غټ ونیو.
ډروید وویل:
ـته ماشوم وې، هغه وخت دې د مور په ګوته یوه ګرانبیه ګوتمۍ وه؛ دې ګوتمۍ درې قیمتي ډبرې درلودې. رښتیا نه وایم؟
د ورسکي د تندې ګونځې سره ورغلې:
ـخو دا زموږ کورنی راز دی، ته له کومه پوهېږې؟
ډروید وخندل:
ـکه اوس هغه ګوتمۍ د والدا په ګوته وي، نو دا باور کوې چې والدا به د معجزې تیږه تاته درسپارې؟
ورسکي چیغه کړه !
ـخدایه ! د دې سړي له چټیاټو نور ستړی شوم.
ډروید پر غولې پرته هواره تیږه وښوروله؛ لندې زېښې وې؛ ورسکي د هغه په امر ورکښېنته شو؛ شېبه ورسته د ورسکي وحشتناکه چیغه پورته راوخته:
ـرښتیا دي، ګوتمۍ د هغې په ګوته ده.
اوتو او ماکونو یو بل ته په وېره وکتل.
ورسکي په یوه اوږده دهلېز کې ولاړ و؛ یوې خواته یوه ښځه پرته وه؛ حرکت یې نه درلود؛ پر ګوته یې د ورسکي د مور ګوتمۍ ښکارېدله.
له پورته یې د ډروید غږ واورېد:

ـ د هغې لاس په خپل لاس کې ونیسه؛ دا باید یوه شي چې مینه ورسره لري.
ورسکي په بیړه د پرتې ښځې لاس ور پورته کړ.
ډروید وویل:
ـ د ښځې له مخه نقاب لرې کړه؛ مه ویربږه ! دا کار تر هغو قتلونو اسانه دی چې تا وکړل.
ورسکي لړزانده ګوتې ور نږدې کړې؛ د پرتې ښځې له مخه یې نقاب لیرې کړ؛ یو ناڅاپه شاته شو ، پښې یې ولړزېدې او بې حرکته ودرېد.
ډروید چیغه کړه !
ـ څه دې ولیدل؟
ورسکي د لیونیانو په څیر په راوتلیو رډو سترګو د پرتې ښځې څېرې ته کتل؛ پر تندي یې مړې خولې راماتې وې.
بوډا وخندل:
ـ وګوره، څیره دې څومره بدرنګه شوې ده؛ ښه ده، والدا ویده ده؛ د هغې پټې سترګې به نور رنځ هم درکړي.
ورسکي په زحمت خپلې سرښن شوې شونډې پرانیستې، په ټیټ غږ یې وویل:
ـ ورونیک.
بوډا وویل:
ـ احمقه ! بیړه دې وکړه؛ په تیاره کې دې ان د ورونیک مخ ته هم ونه کتل؛ پوهېږې؟ د ورونیک پر ځای دې یوه بله مړه ښځه پر صلیب راوځړوله.

ورسکي په بیرہ پورته وکتل؛ بوډا د پخوا په څیر کمزوری نه ښکارېده،
نیغ ولاړ و او په څیره کې یې غوسه له ورایه مالومېدله.
ډروید وویل:
ځان دې ډېر چالاکه ګاڼه؛ قتلونه دې وکړل؛ جزېره دې د مظلومو خلکو په
وینو ولړله؛ له اوله لا پوهېدم چې یو ډارن انسان یې.
د توپانچو ګیتونه کش شول؛ ډروید ور وکتل، اوتو او کونورا د وسلو
میلونه ورته نیولي وو.
ډروید په ملنډو وویل:
_هیله کوم، ما مه وژنئ، له یوه کمزوري بوډا څه غواړئ.
ورسکي چیغه کړه !
_احمقانو، ولې ماتله یاست، ویې ولئ !
له توپانچو څخه یو اځې تور لوګی راووت.
ورسکي خپله توپانچه پورته ونیوله، خو تشه وه.
ډروید وخندل:
_دومره ساده نه یم، مرمۍ مې ایستلي دي.
ورسکي پر زینه پښه کېښوده. یو غږ یې واورېد:
_حرکت مه کوه !
ور و یې وکتل.
_ورونیک توپانچه ورته نیولې وه.
ورسکي په بیرہ پورته وخوت؛ د بوډا تر څنګ تېر شو؛ له خپلو ملګرو
سره یې یو ځای منډه واخیسته.
ډروید پسې ناره کړه !

ـښاغلی ورسکي ! د معجزې تیرې دې هېره شوه.

۷ـ پیاوړی حریف:
ورسکي د ډار سړی نه و، خو دې پېښو یې پر ذهن اغېزه کړې وه؛ نه پوهېده چې څه کوي او ولې له هغه ځایه راووت. په لاره کې یې ځو ځله اوتو او کونورا ته وویل:
ـورونیک مړه ده؛ ما په خپلو لاسونو پر صلیب راوځړوله.
دوی په بیړه روان ول، خو ورسکي ځای پر ځای ودرېد، ویې ویل:
ـزړه مې چوي؛ باید ډاډه شم چې هغه ورونیک وه که بل څوک؟
اوتو په خبره کې ور ولوېد:
ـنو څه کوې؟

ببرته ورګرځو.
کونورا وویل:
_نه، هغه وسله لري.
ورسکي وویل:
_احمقه، تر اوسه نو هلته نه دي ماتله.
دري سره ببرته د سمڅو خواته ورغلل.
اوتو وویل:
_وګورئ! هغه رڼاوي نشته.
لاندي کښته شول، ورسکي اورلګيت ولګاوه، پر ډبرينو زينو ژيړه رڼا
پربووته؛ يو دم د تيرې د ښويدو غږ راغی؛ ورسکي په بيړه پورته
وخوت؛ د ببرته تګ لاره د درني تيرې په واسطه تړل شوې وه. ورسکي
تيرې ته اوږه ورکړه، خو تيره درنه وه.
د ورسکي څېره له غوسې تکه شنه شوه؛ ببرته ملګرو ته راغی، په غوسه
يې وويل:
_په دام کې يې واچولو.
اوتو وويل:
_له ما سره بله توپانچه شته.
ورسکي په غوسه وويل:
_احمقه! ولې دې استفاده ترې ونه کړه!
د اوتو سر وځړېد:
_هغه وخت وارخطا شوم، هېره مې وه.
ورسکي توپانچه ور واخيسته، مرمۍ يې وکتلې، سمې وې. ويې ويل:

ـله دې ځايه بايد د وتلو لاره پيدا کړو،که نه نو هډوکي به مو همدلته وراسته شي.
کونورا خپل غاښونه وچيچل:
ـدواړه به په خپلو لاسونو ووژنم.
ورسکي وويل:
ـخو که له دې سمڅې ژوندي ووتو.
کونورا وويل:
ـماته داسې ښکاري چې دوى هم تر اوسه همدلته دي.
ـنو د سمڅې په خوله کې هغه تيږه چا کېښوده؟
ـډاډه يم، نور و ملګرو به يې دا کار کړى وي.
کونورا له جيبه يوه تېره چاړه را وايسته، پرته له دې چې د ورسکي نظر وپوښتي، په تياره کې ورک شو.
ورسکي او اوتو په خپل ځاى پاتې شول؛ پاو ووت؛ د کونورا درک معلوم نه شو. دوى دواړه هم پسې ورغلل. ورسکي يو ځاى نوک ونيو، ويې ويل:
ـاورې ! فکر کوم چې کونورا دى، ببرته زموږ خواته راځي.
غږ غلى شو؛ مخکې لاړل؛ په يوه کوټه کې تياره وه؛ دومره ښکارېدل چې يو څوک پړمخې پروت و.
اوتو چيغه کړه:
ـکونورا خپل کار کړى دى؛ وګوره، د دې سړي په ټټر کې د کونورا چاړه ننوتې ده؛ لاستى يې برېښي؛ ډاډه يم؛دا د کونورا چاړه ده.
ورسکي وويل:

ـ احمقه ! داسې نه ده.
ورغی جسد یې پړمخې را واړاوه؛ هوتو چیغه کړه !
ـ کونورا ! اه ! کونورا یې وژلی دی !
ورسکي خپله توپانچه له جیبه را وایسته، ویې ویل:
ـ ډروید تر موږ ډېر چالاکه دی.
اوتو په حیرانۍ سره د کونورا جسد ته کتل...
ورسکي وویل:
ـ راځه !
دواړه اوږده سالون ته ورسېدل؛ لاندې کښته شول؛ د ورسکي زړه ولړزېد ؛ ښځه پرخپل ځای پرته وه. ورسکي ور ټیټ شو ؛ سترګې یې رډې راوختې؛ د ښځې مړې ګوتې د کونورا تر چاړې راتاوې وې. ورسکي په دقت ښځې ته وکتل؛ د لاسونو په بندونو کې یې د پړې سرې نښې پاتې وې.
ورسکي وویل:
ـ دا هماغه ښځه ده چې موږ په تیاره کې د ورونیک ګومان وربانديې کړی و او د هغې پر ځای مو پر صلیب را ځړولې وه.
ورسکي یوناځا د ښځې له ګوتو چاړه ور واخیسته او د هغې ستونی یې ور پرې کړ؛ په غوسه یې وویل:
ـ اوس نو سمه مړه شه.
مخامخ یو سیوری راغی، ورسره یې یو وروو غږ واورېد:
ـ زه دې وپېژندلم؟

ورسکي مخامخ توپانچه ونیوله؛ په تیاره کې د توپانچې له خولې سره رڼا ووته، یو چا وخندل:

ـورسکي، ته هغه ځوک یې چې په دوکه پسې دوکه خورې؛ ته هغه ځوک وژنې چې مخکې دې وژلای و.

ورسکي اورلګېت ولګاوه؛ یوه ولاړ ځوان د بوال ته اوږه لګولې وه؛ ځوان متوسطه ونه درلوده، وېښته یې ژیړ او څېره یې سره ښکارېدله.

ځوان وویل:

ـنوم مې ارسن لوپن دی او د اسپانیول او سیدونکی یم.

ورسکي په حیرانۍ سره ځوان ته کتل....

ځوان وویل:

ـزه د کنت هرژمون د کورنۍ د ساتلو له پاره دلته راغلی یم؛ تا پېژنم؛ هغه کسان دې ووژل چې ډېر دې یې نه پېژندل. بې مانا قتلونو ستا زړه سخت کړی دی، خو تر اوسه لا په دې نه پوهېږې چې ورونیک مړه ده که ژوندۍ!

ته ان دومره بې رحمه یې چې د مقتول څېرې ته هم نه ګورې؛ تا دوې ښځې درلودې؛ یوه د راینولډ مور او بله هم د فرانسوا مور. دوې ورځې مخکې دې په تیاره کې خپله لومړنی میرمن ووېشته.

د ورسکي زړه ولړزېد.

ارسن لوپن په کونج کې له پراته جسد څخه ځادر لیرې کړ، ویې ویل:

ـباور نه کوې؟

ـورسکي خپلې سترګې پټې کړې.

ارسن لوپن وویل:

_تاته مې نقشه وايسته او ته مې په خپله لومه کې راګير کړې.
ورسکي چيغه کړه !
_له ما څه غواړې؟
ارسن لوپن وخندل:
_هيڅ، يوازې د کنټ هرژمون له کورنۍ څخه ساتنه کوم.
ورسکي وويل:
_راځه ! د معجزې تيږه به په ګډه پيدا کړو ، نيمايي شتمني يې ستا !
اوتو ته غوسه ورغله، خو څه يې ونه ويل.
ارسن لوپن وخندل:
_خو لومړی بايد په دې پوه شم چې فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي غلی و.
ارسن لوپن دوهم ځل پوښتنه تکرار کړه !
_فرانسوا چېرته دی؟
د ورسکي په زړه کې تمه پيدا شوه؛ فرانسوا يو چاته ارزښت درلود او ده له دې موقع ډېره استفاده کولای شوای. خو بيا يې هم وويل:
_فرانسوا د توري وهنې په مسابقه کې ووژل شو.
لوپن وخندل:
_زه دومره احمق نه يم، پوهېږم چې هغه ژوندی دی.
ورسکي نه غوښتل چې په دومره اسانۍ دا چانس له لاسه ورکړي، ځکه غلی و.
لوپن شپېلکی وواهه ! له نږدې کوټې څلور وسلوال او يو په عمر پوخ سړی راغلل. په عمر پوخ سړی ګوډ ګوډ ته، يوه پښه يې له لرګي جوړه وه.

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل ويې ويل:
ـ دی زما نږدې ملګری پاتريس بلوال دی.
غلی شو ، پاتريس بلوال ته يې مخ ور واړاوه:
ـ ښاغليه ! د فرانسوا درک مو پيدا نه کړ؟
منفي ځواب يې واورېد.
ارسن لوپن وويل:
ـ نور پوځيان په ببرۍ کې دي؟
هو.
ارسن لوپن سر تېرو ته وکتل:
ـ ورسکي او د هغه ملګری ګراشن ته بوځئ ، هلته يې وساتئ.
اوتو او او ورسکي تر متهو ونيول شول.
له سالونه بهر يوه زينه ولاړه وه ، خو ارسن لوپن تر ځو سمځو تېر شو او د ځکمې سر ته راوخوت. ډله د باغ خواته لاړه او هغې ونې ته ورسېدل چې ورسکي د ورونيک پر ځای د خپلې پخوانۍ ميرمنې مړی پرې راځړولی و.
ارسن لوپن يو ځای ودرېد ، ورسکي ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ستړی شوې؟
د ورسکي سترګې سرې وې.
ارسن لوپن وويل:
ـ دې ونې ته وګوره ! کله چې تېره شپه تاسو د خپل جنايت په اړه غږېدی اومړي مو شمېرل، ما له موقع استفاده وکړه او ورونيک مې له دې ځايه وتښتوله. هلته وګوره ! هغه ښوک چې پر سړک را روان دی، پيژنې؟ دا

سړی هم ستا د قربانیانو له ډلې څخه یو دی. دا سړی دې لومړی د مرګ په خونه کې بندې کړ؛ بیا دې خپل زوی راینولډ ته امر وکړ چې سیند ته یې واچوي؛ دا کس د فرانسوا ښوونکی استفان ماروکس دی، خدای ژوندی وساته.
ماروکس را ورسېد؛ ورسکي ته یې په ژامه دروند سوک ورکړ، لوپن وویل:
_مه ! اوس یې وخت نه دی؛ ورسکي به خپله سزا ووینې.
ورسکي په کرکه استفان ماروکس ته کتل؛ دی د ورونیک او د دې سړي له مینې څخه خبر و.
ارسن لوپن ورسکي ته ور نږدې شو، ویې خندل:
_د ښاغلي استفان ماروکس په ژوندي پاتې کېدو حیران یې ! په دې ورځو کې مړي هم ژوندي کېږي.
ارسن لوپن ماروکس ته وکتل:
_فرانسوا مو پیدا نه کړ.
_نه
_په کوم ځای مو شک هم رانه غی، سمڅه، غار یا بل څه؟
د استفان ځواب منفي و.
ارسن لوپن بېرته ورسکي ته ور نږدې شو، په غوسه یې وویل:
_د فرانسوا د ځای د ښودلو په مقابل کې څه غواړې؟
ورسکي ځمکې ته کتل...
ارسن لوپن له جېبه یو کارت را وایست، د ورسکي سترګو ته یې ونیو، ویې ویل:

ـدا سړی د فرانسوا ببه پرې کوي، ووایه، څومره پیسې غواړې؟
ورسکي په حیرانۍ وویل:
ـدا خو د فرانسې د ولسمشر موسیووالانګای کارت دی، هغه ولې له دې قضیې سره دلچسپي ښیي؟
ارسن لوپن وخندل، له جېبه یې یو بل سور رنګه کاغذ را وایست، ویې ویل:
ـوخت مه ضایع کوه، دا کاغذ ولوله.
ورسکي په لړزانده ګوتو کاغذ ورواخیست، لیکلي و:
د فرانسې د دولت نږدې ملګری پاتریس بلوال او ارسن لوپن د ورسکي د نیولو ماموریت لري.
د ورسکي خوله وازه پاتې وه.
ارسن لوپن لاس ور وغزاوه، کاغذ یې ورنه واخیست؛ څیرې یې کړ او ټوټې یې باد ور سره یوووړې؛ ویې ویل:
ـزه په هیڅ دولت پورې نه یم تړلی؛ دا کاغذ مې ځکه درښکاره کړ، چې ستا نیول څومره مهمه دي؛ نو زما خبره ومنه! له دې ځایه نه شې تښتېدلی؛ د فرانسوا د خوشې کېدو په مقابل کې څه غواړې؟
ـفرانسوا مړ دی.
ـدروغ وایې !.
ورسکي غلی شو، یودم یې وویل:
ـد معجزې تیږه !
ـامکان نه لري، زه به فرانسوا په خپله پیدا کړم.
ورسکي وخندل:

ـکه یې پیدا هم کړی، نو یوازې به یې بې روحه جسد په لاس درشي.
ـولې؟
فرانسوا له پرون راهیسي نه اوبه څښلې او نه یې هم څه خوړلي دي؛ که زما شرط ونه منی؛ هلکی به له تندې مړ شي.
ورسکي وروستۍ جمله په ډېره بې رحمي سره ادا کړه.
ارسن لوپن وویل:
ـته خپل زوی په خپل لاس نه شې وژلای.
د ورسکي له خولې وحشیانه خندا راووته:
ـنه، ما ته یې مرګ ډېر اسانه دی، فرانسوا به هم د نورو په څېر مړ شي.
استفان سوک جوړ کړ، خو ارسن لوپن د هغه مخې ته ودرېد.
ارسن لوپن د یوه سر تېرې له ملا پړی ور خلاص کړ؛ ورسکي یې د صلیب په بڼه په ونه پورې کلک وتاړه؛ د ورسکي پښې له ځمکې یوه لوېشت پورته وې.
ارسن لوپن وویل:
ـاوس به پوه شې چې دا ډول مرګ څومره دردونکی دی.
پړي د ورسکي پر متو ، غاړه او پښو فشار راوړی و، خو ورسکي ځان داسې وښود چې تسلیمدونکی نه دی؛ سترګې یې اسمان ته ور واړولې، شونډې یې وخوځېدې، داسې لکه وروستۍ دعا چې کوي.
ارسن لوپن ور مخته شو؛ د ورسکي ټټر ته یې سوک ورکړ؛ ویې ویل:
ـای قاتله! یوه زوی دې بل زوی په توره وواهه، خو پوهېږم چې فرانسوا لا تر اوسه ژوندی دی؛ که مرسته ورسره ونه شي، تبې او لوږه به یې ووژني. وو ایه! فرانسوا دې چېرته پټ کړی دی؟

پاتریس بلوان وویل:
ـورسکي به اقرار ونه کړي.
ارسن لوپن په خپلو ژېړو وېښتو کې ګوتې تېرې کړې؛ لاندینۍ شونډه یې په غاښونو کې ټینګه کړه، ویې ویل:
ـنه، د پړې درد تر یوه ساعته ډېر نه شي زغملای؛ په خپله به هر څه ووایي.
لوپن ورسکي ته ورنږدې شو، چیغه یې کړه:
ـکه د فرانسوا ځای راوښیې په خپل شرافت قسم خورم، ازاد یې!
د ورسکي غاښونه له ډېره درده سره وجنګېدل، په زحمت یې وویل:
ـهغه باید مړ شي.
پانې وخوځېدې؛ سرتېرو د خپلو ټوپکو خولې ونو ته ور واړولې؛ له ګڼو پاڼو یو کوچینی سپی راووت. استفان په خوشالۍ وویل:
ـدا د فرانسوا سپی دی.
سپی د ارسن لوپن خواته ورغی؛ لکۍ یې ووهله؛ لوپن سپی ور واخیست؛ هغه یې ټینګ په غېږ کې ونیو.
استفان په حیرانۍ وویل:
ـدا سپی تا څنګه پېژني؟
ارسن لوپن وخندل:
ـد فرانسوا د موندلو له پاره باید په ځینو حقایقو وپوهېږئ!

۹ــ د بوهم د پاچا تیږه
ارسن لوپن ورسکي ته وکتل په زوره یې وخندل:
ــفکر مې کاوه چې تر ما هوښیار یې، خو داسې نه ده.
ارسن لوپن پر یوه ړنګه ونه کېناست، ویې ویل:
ــیوه کیسه به درته ووایم. د مسیح له میلاده ۱۳۲ کاله وړاندې په نړۍ کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه ؛ د پېښې ځای د اروپا ریو ښارو ؛ دې ښار ته یې بوهم یا بوهیما ویل.
د پېښې ځای د (ژاکي مې ستال) کوچیني ښار ښودل شوی دی. د دې ښار د لوی سیند پر دواړو غاړو یوه لویه قبیله اوسېده. یوه ورځ په دې قبیله کې جنګ ونښت ؛ دوی سوله خوښوونکي خلک وو ؛ د جنګ په علت نه پوهېدل؛ نارینه وو تورو ته لاس کړ او ښځو هم د کورونو د وسایلو په راټولولو بوختې شوې، خو د هماغه ورځې په مازدیګر د قبیلې مشران د الب د سیند پر غاړه سره راټول شول ؛ تر سهاره یې د سولې په اړه خبرې وکړې.
سهار د پاچا دوې ببرۍ راورسېدې؛ د قبیلې مشران او د پاچا استازې په یوه لویه ببرۍ کې سره راټول شول ؛ د قبیلې مشرانو سوله وکړه، خو د پاچا استازو بله غوښتنه لرله. دوی غوښتل چې د قبیلې د ځوانانو په مرسته پر ګاونډیو هېوادونو یرغل وروړي.
هغه وخت په اروپا کې وړو حکومتونو واک درلود ؛ هر یوه به پر بل حمله کوله او خپل قلمرو به یې پراخاوه. دا قبیله وږې وه ؛ د ژوند له پاره یې باید یو څه موندلي وای؛ په جګړه کې ډېر غنیمت په لاس ورته، ځکه یې دا وړاندیز ومانه. هغه وخت به د جنګ له پاره ټوله قبیله (واړه، زاړه،

ښځې او نارينه) تلل ؛ له همدې سببه به يې د قيمتي جواهراتو په شمول د کور ټول وسايل ورسره وړل. د دې قبيلې په جواهراتو کې يوه مثلث شکله تيږه وه چې دې قبيلې ته يې تر هرڅه ډېر ارزښت درلود.
د قبيلې ټول اوسيدونکي په جنګي بېړيو کې سپاره شول؛ کله چې د سر کشتۍ د درې نيمايي ته ورسېده، يوه مشر يوه پرده ليرې کړه او يوه ځلېدونکې تيږه ښکاره شوه. دا تيږه دوه متره پلنه او دوه نيم متره اوږده وه ؛ د تيږې پر لېدو ټولو تيږې ته سجده وکړه او د خوشالۍ غږونه پورته شول.
د پوځ مشر يوه لکنه ور واخيسته او ويې ويل چې دا لکنه او تيږه د يوبل له پاره مهم دي او يو بل ته قدرت ور ښښي. دا دتيږه موږ ته په جګړو کې پياوړتيا راکوي.
دې تيږې جادويي قدرت درلود او د هغه وخت فيوډالانو هڅه کوله چې دا تيږه تر لاسه کړي. اوونۍ تېرې شوې؛ دې قبيلې په سمندر کې خپل سفر ته دوام ورکړ؛ ډېرې سيمې يې ونيولې او يوه ورځ د اسکاندينيا يوه ساحل ته ورسېدل.
دوی غوښتل چې دا تيږه په يوه مطمين ځای کې پټه کړي، خو دا ساحل ښه نه شو ورته ښکاره ؛ له همدې امله ايرلنډ ته ورسېدل. دو ی هماغه ځای د اوسېدو له پاره غوره کړ؛ وخت ووت؛ د پوځ مشرمړ شو او د هغه لمسي د خپل نيکه ځای ونيو.
يوه ورځ يوه ګاونډي پاچا له دوی سره يو تړون لاسليک کړ، د دې تړون له مخې بايد دواړو حکومتونو پر دريېيم حکومت يو ځای جنګ پيل کړی

وای؛ دوی دا تیره یوې جزیرې ته یووره ؛ دې جزیرې دیرش پلنې ډبرینې تختې او قوي پلونه درلودل.
کلونه ووتل؛ دا تیره په همدې جزیره کې ساتل کېدله، خو جزیره د ژرمن د وحشي قبیلې تر تهدید لاندې راغله؛ د پوځ او قبیلې مشرانودومره وخت ونه موند چې تیره له جزیرې څخه انتقال کړي ؛ تیره په جزیره کې پاتې شوه.
کال وروسته د پوځ او قبیلې تر مینځ اختلاف راغی؛ په خپل مینځ کې یې سختې جګړې وکړې ؛ په دواړو لورو کې ډېر کسان ووژل شول او تیره ورو ورو له ذهنونو ووته.
ارسن لوپن غلی شو، سګرټ یې ولګاوه ؛ ورسکي ته یې وکتل ؛ ویې خندل:
ـ دا جزیره د سارک جزیره وه ؛ هغه جزیره چې زه او ورسکي پکې یوو.
پیړۍ ووتې؛ په دې تیرې پسې ډېر کسان وګرځېدل، خو پیدا یې نه کړه.
دې تیرې زما پام هم ځانته ور واړاوه؛ څیړنې مې وکړې ؛ په هماغه لومړیو کې دې نتیجې ته ورسېدم چې دا تیره باید د ګراندیش او کالوفلوري د باغ په مربوطاتو کې وي، ځکه دا پخوانۍ خرابې وې او ماکونوک هم په دې اړه معلومات راکړي وو.
ماکونوک په دې عقیده و ، چې د ګراندیش د چینې اوبه شفا بښونکې دي؛ تیره هم په هغه ځای کې ده چې دا اوبه سرچینه ترې اخلي. دی په دې باور و چې دا تیره د هر ډول ناروغیو علاج کولای شي او له همدې سببه یې دې تیرې ته د مرګ او ژوند نوم ورکړی و.

ماکونوک له پخوا راهیسې په دې تیره پسې ګرځېده؛ یوه ورځ یې په یوه سمڅه کې یوه زړه کتابچه وموندله؛ له لیکنو یې داسې ښکارېده چې دا کتابچه د هماغه پوځ د مشر یا داښتونه دي. په دې کتابچه کې پر صلیب د څلورو ښځو د راځړولو او دبرشو جنازو یادونه شوې وه، خو روښانه مفهوم نه ترې اخیستل کېده.

ماکونوک به خپل ټول معلومات له کنټ هرژموند سره شریکول، تر څو چې ورسکي دې جزیرې ته راغی او دواړه یې ووژل.

ارسن لوپن غلی شو؛ نیم سوخته سګریټ یې د بوټ تر تلي لاندې کړ؛ ورسکي ته یې وکتل، ویې خندل:

ـ فکر کوم چې ترلې اندامونه دې ورو ورو بې حسه کېږي.

ورسکي په غوسه ورته کتل او له درده یې خپله لاندینۍ شونډه پر غاښونو کلکه نیولې وه.

ارسن لوپن وویل:

ـ اوس هم نه غواړې چې د فرانسوا ځای راوښیې؟

د ورسکي په سترګو کې غوسه ښکارېدله.

ارسن لوپن وویل:

ـ غوږ ونیسه! پنځه دېرش کاله مخکې د بوهم په ښار کې یوې ښکلې ځوانې ښځې ژوند کاوه. دا ښځه د یوه بیروتي پروفیسور معشوقه وه؛ پروفیسور د دې ښځې په برکت د بوهم له دوهم پاچا سره وپېژندل. دی هوښیار سړی و؛ ډېر ژر یې د بوهم د پاچا پام ځانته وروااړاوه.

پروفیسور له خپلې معشوقې سره واده وکړ او د ورسکي په نوم یې یو وحشي انسان نړۍ ته راوور. ورسکي ورو ورو لویېده؛ یوه ورځ یې مور

له یوه حیرانونکي راز څخه خبر کړ؛ زوی ته یې وویل چې د سارک په جزیره کې یوه قیمتي ډبره پرته ده او که ته دا تیږه تر لاسه کړې نو د بوهم پاچا به شې.
ورسکي لوی شو؛ خو نا ارامه ذهن یې دې تیږې په مخه کړی و؛ ورسکي په نړیواله جګړه کې ګډون وکړ او له جګړې وروسته زندان ته ولوېد، خو لا یې هم د معجزې تیږه په یاد وه. ورسکي له زندانه وتښتېد؛ د سارک جزیرې ته راغی او په ټوله جزیره کې یې وحشت خپور کړ.
ورسکي خپلې لومړنۍ مېرمنې الفرایډ ته دنده ورکړه چې کنت هرژمون وځاري او کله چې جزیرې ته د خپلې دویمې مېرمنې ورونیک له راتګه خبر شو، پرصلیب د هغې د ځړولو فکر په مخه کړ.
ورسکي به ډېر وخت له خپلې لومړنۍ مېرمنې او ملګرو سره د ویرانو په سمڅو کې تېراوه؛ دوی زحمت وایست او په دې پوه شول چې د معجزې د تیږې د لاسته راوړلو لومړنی شرط په صلیب د ځلورو ښځو راځړول دي.
خو ماکونوک د دوی په راز وپوهېد او په دې هڅه کې شو چې دوی ته دوکه ورکړي. یوه شپه سمڅې ته ورغی او په پټه یې د ورسکي او د هغه د ملګرو جلسه ولیده. ده د تیږې د پیدا کېدو په اړه غلطه نقشه وایسته او کاغذ یې تر خاورو لاندې کړ؛ دا نقشه د ورسکي لاس ته ولوېده؛ هغه دوکه وخوړه او په تقلبي نقشه یې باور وکړ، ځکه د یو څه مودې له پاره په نورو خرابو کې ګرځېده.
ما دا هر څه د ماکونوک د خاطراتو په کتابچه کې ولوستل.
ارسن لوپن د خپل بالاپوښ له جیبه یوه زړه کتابچه را وایسته، ویې ویل:
ـ خو دا اصلي پاڼې دي؛ غوږ ونیسه! ځینې برخې به یې درته ووایم.

ـد سارک په جزېره کې به وحشت خپور شي؛ د مرګ کوټه، پر صليب را ځړول شوي ځلور ښځې، اور او حيرانونکي غږونه، د معجزې تيږه چې هم مرګ ورکوي او هم ژوند ببښونکې ده...
دا پېښې وړاندې د دې تيږې د ترلاسه کولو له پاره د پوځ د يوه مشر شرطونه دي، خو ورسکي په دې خرافاتو باور وکړ او جزېره يې په وحشت بدله کړه.

۱۰ـ ورسکي د تقدير استازی:

ارسن لوپن ورسکي ته وکتل او چيغه يې کړه !
ـته يو جنايتکار يې؛ د ورونيک رهنما (هونوريک) دې هم ووژله.
د ورونيک زړه ولړزېد.
ارسن لوپن وويل:
ـخو يوه خندونکې خبره پاتې شوه، ډرويد.
شونې نه وه چې ډرويد او ارسن لوپن دې يو کس واوسي او په يوه وخت دې د دوو کسانو رول ادا کړي؛ زوړ ډرويد له پخوا راهيسې په دې جزېره کې ژوند کاوه؛ تا د ډرويد ځوانه لور ووژله او ډرويد د غچ اخيستلو په

تکل کې شو؛ هغه د سارک د جزیرې ټولې سمڅې او خرابې پېژندلې؛ ته یې ځارلې او د غچ اخیستلو په موقع پسې ګرځېده؛ کله چې دې جزیرې ته راغلم، ډروید مې ولېد؛ پوه شوو چې دواړه یو هدف لرو.
ما د ډروید په مرسته ستا د لومړنۍ ښځې الفریډ جسد وموند؛ ډروید راته وویل چې دا ښځه په تا پسې ګرځېده او غوښتل یې چې خپل زوی ووینې؛ خو ستا ملګرو په تیاره کې ډزې وربانديې وکړې او مړه شوه؛ تاسو دومره په وحشت کې ډوب وئ، چې ان خپل او پردي مو هم نه پېژندل؛ هرڅوک چې په مخه درتلل؛ ویشتل مو. موږ د الفریډ جسد را واخیست او کله چې ته او کونورا په سپین کالي سرې پسې ګرځېدئ، په ډېر مهارت سره مو د ورونیک پر ځای پرې ایښتله.
په بیړه سمڅو ته ورغلو؛ ډروید پر پروړه پرېووت او ما هم په بله کوټه کې ستاسو د راتګ انتظار ایست؛ نوره کیسه مالومه ده.
د ورسکي شونډې وخوځېدې؛ ارسن لوپن غوږ ور نږدې کړ، ویې ویل:
_په زوره ووایه، فرانسوا چېرته دی؟
ورسکي په زحمت وویل:
_یو شرط لرم.
_څه؟
_ما خوشې کړئ.
ارسن لوپن وویل:
_ژمنه کوم.
ورسکي په زحمت وویل:
_فرانسوا تر پله لاندې موندلی شئ.

ارسن لوپن وویل:
زه په خپله خبره ولاړ یم؛ ورسکي خوشي کړئ !
یوه شېبه غلی و ؛ بیا یې وویل:
_له دې ځایه ورک شه ! هو رښتیا ، ورونیک او استفان له یو بل سره مینه لري او په نږدې وخت کې یې واده دی؛ اووه لس کاله کېږي چې ته او ورونیک له یو بل څخه بېل یاست؛ د فرانسې د قوانیو له مخې ستا او د ورونیک واده فسخه شوی دی، نو دوی ته مزاحمت مه کوه که نه نو تر ما به بد سړی نه وي. لس دقیقې وخت لرې چې دا جزېره پرېږدې !
ارسن لوپن او استفان د پله خواته منډه کړه، کله چې هلته ورسېدل فرانسوا یې پر ډبرینه تخته تړلی ولید. استفان په بیړه د هغه تر لاسونو پښو تړلی پړی خلاص کړ؛ فرانسوا کمزوری شوی و؛ په احتیاط کېناست؛ ارسن لوپن وویل:
_له تېرې شپې راهیسې همدلته وې؟
فرانسوا د سر په اشاره د هو ځواب ورکړ؛ وروسته یې په زحمت وویل:
_ورسکي چېرته دی؟
_هغه مو خوشی کړ.
فرانسوا حیران شو:
_ولې؟
ارسن لوپن وخندل:
_زه له خپلې ژمنې نه اوړم.

• * * *

د سمندر پر مخ یوې ببرې حرکت کاوه؛ د ببرې په مینځ کې له لرګیو جوړه کوچینۍ، ښکلې کوټه ښکارېدله؛ ورونیک پر څوکۍ ناسته وه؛ د هغې په نیولې څېره کې د ستړیا نښې له ورایه ښکارېدلې. دې د خپل زوې فرانسوا د لیدو تمه درلوده.

فرانسوا کوټې ته ور ننوت؛ ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه او دواړو په چیغو، چیغو وژړل. مور او زوی تر ډېره اوښکې تویولې؛ وروسته د کوټې دروازه خلاصه شوه، ارسن لوپن و.

فرانسوا په ژړا کې وویل:

ـ موري! دې سړي موږ دواړه له مرګه وژغورلو.

ارسن لوپن د ځوان تر څنګ کېناست. مور او زوی ژړل؛ د ارسن لوپن سترګې هم له خوشالۍ ځلېدلې.

ا۱ـ د معجزې تیږه

له څو دقیقو وروسته ارسن لوپن، پاتریس بلوال او استفان له ببرې څخه کښته شول؛ د ساحل شګې پستې وې؛ د بوټونو تلې یې پټول، پورته؛ تر شنه اسمان لاندې سمندري سپین مرغان په هوا کې ګرځېدل؛ چیغې یې وهلې؛ یو نیم به په سرعت ټیټ شو او د اوبو له سره به یې یو کوچینۍ ماهي ور پورته کړ.

پاتریس بلوال وویل:

ـ د دې خطرناک سړي خوشي کول ښه کار نه و.

ارسن لوپن یوه وړه تیږه په پښه ووهله، ویې خندل:

ـ وبښئ! خو زه له تاسو سره موافق نه یم.

استفان وویل:
ـ ارسن لوپن بله چاره نه درلوده؛ فرانسوا په خطر کې و.
ارسن لوپن وویل:
ـ پوهېږم؛ ورسکي په جنایت کې ورې ده، خو ما ژمنه ورسره کړې وه.
پاتریس بلوال وویل:
ـ خو د ورسکي پرېښودل مې زړه خوري؛ هغه په لسګونو بېګناه انسانان ووژل؛ جزېره یې په وحشت بدله کړه؛ اخ، باید چې تر ستوني مې نیولی وای.
ارسن لوپن وخندل؛ یوه ساتونکي ته یې اشاره وکړه؛ ساتونکی له دوو دوربینانو سره راغی؛ ارسن لوپن یو دوربین پاتریس بلوال او بل استفان ته ورکړل، ویې ویل:
ـ اوبو ته وګورئ! په یوه میل واټن کې به یوه بېړۍ ووینئ.
دواړو دوربینونه سترګو ته ور نږدې کړل؛ استفان وویل:
ـ لیرې یوه کوچینۍ بېړۍ روانه ده؛ یوا ځې یو نفر پکې ښکاري؛ اه، فکر کوم چې ورسکی دی؛ خپل ملګری او تو یې وژلی او په بېړۍ کې تښتي.
ارسن لوپن وخندل:
ـ او که برعکس او تو هغه وژلی وي، بیا؟
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـ دا امکان نه لري.

ارسن لوپن له جيبه کتابچه را وايسته؛ پاڼې يې واړولې؛ ويې لوستل:

ـد پوځ د پخواني مشر په يادابښتونو کې ليکلي دي چې ګنج هغه څوک لاسته راوړلای شي چې دېرش جنازې پوره کړي؛ څلور ښځې پر صليب راوځړوي او خپله ميرمن ووژني او په پای کې دی په خپله د خپل ملګري لخوا ووژل شي.

ورسکي د دې خبرو ټول شرايط پوره کړل، خو په دې نه پوهېده چې د کتابچې په پاتې پاڼو کې څه ليکلي دي؛ ماکونوک هم څه نه وو ورته ويلي چې دی به د خپل يوه ملګري لخوا وژل کېږي، خو اوتو په هر څه پوهېده؛ هغه ته مې دا پخوانۍ کتابچه ور وښوده؛ اوتو هم خرافاتي سړی دی؛ دی باور لري چې د ورسکي په وژلو به د معجزې تيږه پيدا کړي؛ فکر کوم چې تر اوسه به يې ورسکي وژلی وي.

استفان په حيرانۍ وويل:

ـنو تا له اوتو سره پېژندل؟

ارسن لوپن وخندل:

ـڅه فکر کوئ، په دې لنډه موده کې دا ټول کارونه ما په يوازې ځان تر سره کړل؟

د پاتريس بلوال او استفان سترګې رډې راوختې.

ارسن لوپن وويل:

ـاوتو مې له پخوا پيژانده، خو له ډېر وخت وروسته مې په همدې جزيره کې وليد؛ ومې پوهاوه چې ورسکي د ارشينان د خويندو له وژلو وروسته د هغوی له جيبونو سلګونه زره فرانکه کښلي دي.

اوتو پوهېده چې ارسن لوپن غل دی، خو دروغ نه وايي، ځکه يې زما خبره ومنله. د ورسکي دې خيانت يې پر زړه اور بل کړ؛ ورنه ومې غوښتل چې د ورسکي او کونورا توپانچې خالي کړي، خو اوتو له پيسو پرته دا کار نه کاوه؛ مجبوره وم؛ د هغه خبره مې ومنله؛ ورسکي او کونورا نشه وو؛ اوتو يې له توپانچو څخه اصلي مرمۍ وايستلې.

استفان وويل:

_خو اوتو به ورسکي ونه وژني !

_اوتو د خپل رييس په وړاندې کينه درلوده؛ دی د ارشينان له خويندو څخه د ورسکي پټېي غلا د هغه په وړاندې بې باوره کړی و؛ د دوارو له يو بل څخه ښه نه راتلل؛ له بل لوري د معجزې د تيرې کيسه خلاصه شوه؛ اوتو، ورسکي ته کوم احتياج نه درلود.

۱۲_ موسيو والانګلای:

ورونيک دوهرژمون په يوه ښکلي باغ کې ناسته وه؛ دې باغ د فرانسې په يوه کوچيني سرحدي ښار کې موقعيت درلود. د ورونيک په څېره کې خوشالۍ پرته وه؛ دې په مينه خپل ځوان زوی فرانسوا ته کتل...

ناڅاپه يې نارينه غږونه تر غوږ شول؛ غږونه له ګڼو ونو راتلل؛ د ورونيک تندی نور هم پسې وغوړېد؛ د باغ پر عمومي لاره ارسن لوپن او پاتريس بلوال را روان ول.

فرانسوا مخکې منډه ور واخيسته او په مينه يې وويل:

_ډېر وخت نه ښکارېدی، ووايا ست، څه مو کول؟

ورونيک ور غږ کړل:

_زويه، دوی زموږ له ليدو پرته نور کارونه هم لري.

ارسن لوپن وخندل؛ ورونيک ته يې لاس ورکړ او دواړه پر څوکيو کېناستل؛ ارسن لوپن فرانسوا ته وکتل؛ څو متره ليرې يې ګلانو ته اوبه ور کولې. ارسن لوپن په خندا وويل:

_نه ميرمنې ! د فرانسوا پوښتنه ډېره پر ځای وه. حاضر يم چې د خپل غيابت په اړه معلومات ورکړم، خو مخکې تر دې دا راته ووايا ست، فرانسوا په دې پوهېږي چې ورسکي د هغه پلار دی؟

ورونيک وويل:

_نه.

_ښه نو، ورته ووايه چې پلار يې بل څوک دی.

ورونيک په پوښتونکي نظر ورته وکتل.

ارسن لوپن وویل:
ـ نه غواړم چې ستا په شخصي ژوند کې مداخله وکړم، خو ورسکي وژل شوی؛ استفان مینه درسره لري او وړاندیز مې دا دی چې له هغه سره واده وکړه.
د ورونیک رنګ سور شو.
ارسن لوپن فرانسوا ته اشاره وکړه؛ هغه د ګلانو نورو بوټو ته اوبه ور اړولې، ویې ویل:
ـ خوښه دې، خو په فرانسوا مې د ورسکي جنایتکار نوم نه دی پیرزو؛ نه غواړم چې د هغه د نوم په پای پسې د ورسکي نوم هم وتړل شي؛ شخصیت ته یې تاوان لري؛ فرانسوا ته ووایه چې تا له استفان سره پخوا واده کړی و؛ ته پیدا شوې او وروسته د یوې وړې موضوع پر سر سره بېل شوو، اوس غواړو له سره خپل ژوند پیل کړو.
فرانسوا راغی او د ارسن لوپن تر څنګ کېناست. ارسن لوپن وویل:
ـ ګرانه! اوس به ستا پوښتنې ته ځواب درکړم.
فرانسوا په بیړه وویل:
ـ هغه ګوتمۍ مو له کومه کړه چې لومړۍ مو مور او بیا الفریډ ته ور په ګوته کړه؟
ارسن لوپن وخندل:
ـ په هماغه ساعت کې مې له هغو رنګه تېږو جوړه کړه چې په فلزي لګنه کې مې موندلې وې.
ـ خو ورسکي هغه پېژندله، ځکه چې د مور یاد ګار یې وه.

ـدا ګوتمی مې د ورسکي د مور کوتمۍ ته ورته جوړه کړه، اوتو راته وویل چې ورسکي په نشه کې د دې ګوتمۍ یادونه ورته کړې وه.

فرانسوا وویل:

ـښه، دوهمه پوښتنه، د معجزې تیږه یوه معما ده؛ خلک په پېړیو پېړیو پسې وګرځېدل، خو تا په دومره لنډ وخت کې وموندله، څنګه؟

ارسن لوپن وخندل:

ـله فکره مې کار واخیست؛ په جزیره کې مې واورېدل چې د ماکونوک د باغ د چینې اوبه او ګلان شفا ببنونکي دي؛ پوه شوم چې تیږه په همدې حدودو کې ده، ځکه د چینې دا اوبه له همدې شفا ورکوونکې تیږې څخه تېرېږي او اوبه هم له همدې تیږې خپل خاصیت اخلي، ځکه مې په اسانی سره وموندله.

په غرونو کې ډېرې شفا ببنونکې تیږې شته، دا تیږې مختلف اکسیدونه او فلزات لري چې ځینې یې د صحت له پاره ښه دي؛ د معجزې تیږه هم په همدې ډله کې راځي، خو دا تیږه خپله مخصوصه رڼا هم لري، لکه الماس، اورانیم، توریم او داسې نور.

په پخوانیو زمانو کې همداسې یوه تیږه وموندل شوه، رڼا به یې کوله او خلکو د شپې ګوهر باله. په ۱۲۲۳ م کال کې د مادام کیوري په نوم یوې میرمنې په راډیوم کې دا خاصیت کشف کړ. د دې عنصر له پېژندلو وروسته طب پرمختګ وکړ او د ډېرو ناروغیو مخه ونیول

شوه. د معجزې تيږه هم په حقيقت کې راډيوم ده، خو لوی او ډېر قيمتي راډيوم. بله بېلګه به يې په دنيا کې نه وي.
استفان راغی؛ په مينه يې ميلمنو ته ښه راغلاست ووايه؛ کېناست او ويې ويل:
ـوروستی خبرې مې واورېدې؛ د معجزې د تيږې په اړه وې؛ زه هم يوه پوښتنه لرم؛ د معجزې د تيږې تر څنګ نورې وړې تيږې هم پيدا شوې دي؛ هماغه چې د ماکونوک لاس يې وسوځاوه.
ارسن لوپن وويل:
ـد هانري بکرل په نوم يوه فيزيک پوه يو وخت د راديوم پوډر په خپل جيب کې اچولي وو؛ وروسته يې پوستکی سور شو؛ په دې کې شک نشته چې ماکونوک هم د راديوم وړې تيږې په لاس کې نيولې او لاس يې ور سوځولی دی. له همدې امله وايي چې دا تيږه هم ژوند ورکوي او هم مرګ.
فرانسوا وويل:
ـښه نو، اوس مو چې د معجزې تيږه تر لاسه کړې ده؛ په دې تيږه څه کوئ؟
ارسن لوپن ورونيک ته وکتل:
ـميرمن ورونيک، تاسو څه فکر کوئ؟
ورونيک خپلې اوږې پورته واچولې:
ـنه پوهېږم؛ زه له دې تيږې سره مينه نه لرم؛ د سارک د جزېرې هر څه راته وحشتناکه دي.
ـخو د سارک په جزيره کې مو د پلار ماڼۍ په تاسو پورې اړه لري.

ـ نه، له مانۍ او هغې جزېرې، دواړو کرکه لرم.
ـ نو ژوند به څنګه پرمخ وړې؟
ـ زما له پاره زما زوی فرانسوا ټول ژوند دی.
وروسته يې استفان ته وکتل، ويې ويل:
ـ تاسو به هم له ماسره اوسئ، داسې نه ده؟
استفان په بيړه وويل:
ـ همداسې ده.
ارسن لوپن وويل:
ـ پوليسو ستا د پلار په کوټه کې يوه وصيت نامه موندلې ده؛ ليکلي يې وو چې لمسی يې فرانسوا د ده د ټولې شتمنۍ مالک دی. هېله لرم چې له خپلې مور سره خوشاله ژوند ولرې.
ورونيک په حيرانۍ ارسن لوپن ته کتل، وروسته يې وويل:
ـ سمه ده، منم يې.
ارسن لوپن وويل:
ـ ښه نو، اوس دې د معجزې د تيږې په اړه نظر څه دی؟
ـ تاموندلې او په تا پورې اړه لري.
ـ سمه ده، خو زه غواړم چې دا تيږه داسې يو چاته ورکړم، چې په طب کې ښه نوم ولري؛ هيله مې دا ده چې له دې ګران بيې تيږې څخه په درمل جوړولو کې استفاده وشي.
پاتريس بلوال وويل:
ـ تا تل د فرانسې له حکومت سره مرسته کړې ده.
ارسن لوپن غلی شو.

د ورونیک سترګې له اوښکو ډکې شوې؛ په غریو کې یې وویل:
_ارسن لوپن یو لوی شخصیت دی.
ارسن لوپن غوږ ونیو؛ په بیړه یې له جیبه یو وړوکی دوربین را وایست؛ ودرېد ، په دوربین کې یې وکتل؛ ویې ویل:
_هاغه موټر وینې، لکه چې زما په بیولو پسې راغلی دی.
ورونیک په حیرانۍ وپوښتل:
_ولې؟
ارسن لوپن غلی و ؛ شیبه وروسته د تورو شیشو لرونکی موټر باغ ته راننوت. د پولسیو مشر له موټره کښته شو ؛ ارسن لوپن یې تر مټ ونیو ؛ ویې ویل:
_راځه !
ورونیک او نورو په حیرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن د موټر دروازه خلاصه کړه؛ په بیړه یې خپله خولۍ له سره لیرې کړه؛ په احترام یې وویل:
_ښاغلی رییس جمهور ! خوشاله یم چې تاسو وینم؛ ما د جزیرې اسرار په لیکلي ډول د پولیسو مشر ته ور لیږلي وو.
ولسمشر والانګلای وویل:
_ هو، پرون یې د تیرې په اړه مالومات راکړل؛ اوس د دې له پاره راغلم چې د دې تیرې له پیدا کوونکي څخه مننه وکړم او هغه د دولت نورو عالي رتبه مامورینو ته ور وپېژنم.
ارسن لوپن وویل:
_ښاغلی رییس جمهوره ! د مننې وړ نه ده.

ـخیر، تاسو باید د دولت اوامر ومنئ او له موږ سره د مامور په صفت کار وکړئ.
ارسن لوپن وویل:
ـ په بنبنې سره، زه خپلواک سړی یم؛ نه غواړم چې په دولت پورې ځان وتړم.
دواړه غلي ول؛ ارسن لوپن دا چوپتیا ماته کړه:
ـغواړم چې د معجزې تیږه دولت ته وسپارم ځو د خلکو د صحت له پاره ګټه ترې واخلي؛دا ډالۍ منئ؟
ولسمشر وخندل:
ـولې نه، د فرانسې دولت به ستاسو دا نیک کار هېر نه کړي.
ـخو په بښنې سره، د دې تیږې په بدل کې دوه شرطه لرم.
ولسمشر په حیرانۍ ورته وکتل.
ـشرطونه دې د وزیرانو په وړاندې ووایه.
ـخو زه د وزیرانو شورا ته نه درځم.
ـسمه ده، کوم شرطونه لرې؟
ارسن لوپن یوه شېبه غلی و، بیا یې ویل:
ـد سارک جزیره دخو پېړیو راهیسې د جنایتکارانو پناهګاه وه؛ دا جزیره په دې وروستیو کې د فرانسې مستعمره شوه؛ غواړم په دې جزیره کې د اورګاډي یوه پټلۍ وغزېږي؛ په ساحل کې یې جنګي کیشتۍ لنګر واچوي او د معجزې تیږه هم تر استفادې پورې همالته وساتل شي. په دې توګه به له جزیرې تللي خلک زړه وکړي؛ بېرته به جزیرې ته راوګرځي او په ډاډه زړه به خپل ژوند ته دوام ورکړي.

ولسمشر ووېل:
_فکر وکړه چې دا شرط دې ومنل شو؛ ته به په خپله د تیږې د ساتلو مسول یې.
_مننه، زه دې کارته مناسب کس نه یم؛ ښه به دا وي چې دا ماموریت بل چا ته ورکړئ.
ولسمشر وخندل:
_ښه، بل شرط!
_دوهم شرط ساده دی؛ هیله لرم چې د پریوره مانۍ له ترمیم وروسته د میرمن ورونیک او د هغې د زوی فرانسوا په نوم کړئ.
ولانګلای ووېل:
_دا شرط مې هم ومانه.
ارسن لوپن جېب ته لاس کړ؛ یو پاکټ یې را وایست؛ رییس جمهور ته یې ونیو:
_په دې لیک کې د معجزې د تیږې په اړه ډېر معلومات لوستلای شئ؛ اوس نو اجازه درنه غواړم. زه باید لاړ شم.
دا یې ووېل او له خدای پامانۍ پرته په بیړه له باغه ووت، خو مخکې تر دې چې خپل موټر ته حرکت ورکړی، پاتریس بلوال ځان ور ورساوه؛ په بیړه یې ووېل:
_تګ دې له رییس جمهوره تېښتې ته ورته و؛ ولې؟
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
_په دې کیسو پسې مه ګرځه!

ـخو ولسمشر غوښتل چې تاسو خپلو وزیرانو ته معرفي کړي؛ تر دې ښه چانس نه شته.
ارسن لوپن وویل:
ـ وبربږم؛ هغوی به مې بندي کړي.
پاتریس بلوال په حیرانۍ وویل:
ـنه، دوی ته ستا خدمت د ستاینې وړ دی؛ نازوي دي.
ارسن لوپن وخندل:
ـپه دولتي خلکو باور نه لرم؛ زه لا تر اوسه دوی ته ګنهګار ښکارم؛ داسې یو څوک چې دولت ته سر نه ټیټوي.
ـنه، داسې نه ده.
ارسن لوپن له موټره کښته شو؛ لاس یې د خپل ملګري پر اوږه کېښود؛ په سترګو کې یې اوښکې راورغړېدې.
ـپه یاد دې دي؟ یو وخت مې د دولت غلا شوې خزانه بېرته دولت ته ور وسپارله، خو دوی زما د نیولو تصمیم ونیو. نه مې هېرېږي.

۱۳_د سیوري نښه:

پاتریس بلوال بېرته باغ ته لاړ؛ رییس جمهور تللی و؛ دی پر څوکۍ کېناست؛ سره سا یې وایسته؛ ورونیک ور نږدې شوه، ویې ویل:

_کاپیتانه! رنګ دې الوتی دی؛ څه خبره ده؟

پاتریس بلوال ځواب ورنه کړ.

فرانسوا وویل:

_ارسن لوپن له خدای پامانۍ پرته لاړ، ولې؟

پاتریس بلوال د هغه پر سر لاس تېر کړ، ویې ویل:

_ارسن لوپن عجیب انسان دی؛ دی هیڅوخت له چا د منني تمه نه لري.

ورونیک وویل:

_خو د هغه په څېره کې وېره ښکارېدله.

ـمېرمنې ! ارسن لوپن ښه سابقه نه لري؛ ویره یې پر ځای ده. تېر کال یې زه او مامان کورالي له مرګه وژغورلو؛ دري سوه زره د زرو پخوانۍ سیکې یې له غلو بچ کړي؛ دولت ته یې وسپارلې، خو " مننې " ته ماتله نه شو. (۱ـد زرو زخېرې کتاب.)
ځو کاله مخکې د المان د دولت مهم سیاسي اسرار ورک شول؛ که دا اسناد د دښمن لاس ته ورلوېدلي وای، د المان دولت به په یوه روپۍ شوی وای، خو ارسن لوپن دا اسناد وموندل او د المان پاچا ته یې تسلیم کړل. هغه وخت هم له خدای پامانۍ پرته ورک شو؛ د خلکو په مینځ کې ګنګوسې شوې چې ارسن لوپن ځان سیند ته غورزولی او ځانوژنه یې کړې ده. (۸۱۳ کتاب)
استفان وویل:
ـخو نه و مړ.
ـخیر، دا سړی مرموز ژوند لري؛ تر جګړې مخکې یې له دښمنانو سره شدیده مبارزه وکړه؛ د یوه امریکایي فیوډال په میلیونونو شتمني یې له هغوی څخه وژغورله، خو بیا هم پولیسو شک وربانديې کاوه (۳ــ د پړانګ غاښونه کتاب). لس کاله مخکې یې د سویس په کانال کې یو سړی وموند؛ مهم اسناد یې په خپله مصنوعي سترګه کې پټ کړي وو ، خو بیا هم پولیسو خپل نه کړ.
ورونیک وخندل او ویې ویل:
ـارسن لوپن د نړۍ تر ټولو هوښیار او زړور انسان دی.
پاتریس بلوال د میز له سره د چایو پیاله ور پورته کړه:

ـ ارسن لوپن له پخوا راهیسې پېژنم؛ یوه بله کیسه یې هم د اورېدو وړ ده. د سیوري ننبه به مو اورېدلې وي؛ دا په ګڼو چاپي مطبوعاتو کې راغلې ده، خو زه د ارسن لوپن له خولې کیسه درته کوم.
فرانسوا خپله څوکۍ ور نږدې کړه.
پاتریس بلوال وویل:
ـ ارسن لوپن څو کاله مخکې تلګراف راولېږه؛ خبر یې کړم چې پاریس ته راځي؛ ما یې هم په خپل کور کې پذیرایي وکړه. ما په بلاک کې د ېر ګاونډیان لرل، خو له دوی سره مې رابطه نه درلوده او نه مې خوښېدل چې د دوی په اړه کومه پوښتنه وکړم.
په هغو ورځو کې مې د تاریخي آثارو له یوه پلورونکي څخه یوه ښکلې تابلو اخیستې وه؛ د ارسن لوپن ډېره خوښه شوه؛ ویل یې چې په تابلو کې معماري د پخواني یونان په سبک جوړه شوې ده؛ هماغسې مرمریني ستني لري. ورياده مې کړه چې دا یوه واقعي تابلو ده؛ په څنګ کې لیکلي تاریخ ته یې وکوره. تابلو د ۱۸۰۲ کال د اپریل پر ۱۵ رسامي شوې وه.
وروسته مې له ارسن لوپن څخه وغوښتل چې په دوربین کې مخامخ کور ته وګوري.
لمر و؛ دمخامخ تامیر لومړی پوړ په اسانی سره لیدل کېده؛ د ویدېدو تخت او ښکلې څوکۍ ښکارېدلې، خو ارسن لوپن ناڅاپه ټکان وخوړ؛ په بیړه یې وویل:
ـ وګوره، په مخامخ کور کې همداسې یوه تابلو راځوړنده ده.

ـزه پوهېدم؛ له همدې امله مې غوښتل چې ارسن لوپن هم پوه شي؛
ومې ويل، تاريخ ته يې وګوره. ۱۸۰۲ کال د اپريل **۱۵**
ارسن لوپن وويل:
ـتا يادونه وکړه چې خپله تابلو دې کاپي نه بلکې اصلي ده ؛ نو د ګاونډي په کور کې مو دا تابلو له کومه شوه؟
ـنه پوهېږم !
ـپه هغه کور کې څوک اوسي؟
ـڅه موده مخکې مې همدې تابلو ته پام شو؛ پوښتنه مې وکړه؛ ښځه لويز درمونت نوميږي؛ ژوند يې سخت دی؛ يوه وره لور لري؛ خپل ژوند په کارګرۍ او خياطۍ پرمخ وړي؛ نيکه يې شتمن سړی و ، خو د انقلاب په دوران کې اعدام شو.
ارسن لوپن فکر په مخه کړ؛ دوربين يې پر مېز کېښود ويې ويل:
ـهغه وخت يې مشهور شاعر، اندريه شنيه هم اعدام کړ.
ومې ويل:
ـهو او نن د اپرېل پنځلسمه ده.
ارسن لوپن په پوښتونکي نظر راته وکتل.
ومې ويل:
ـد تامير چوکېدار راته وويل چې دا تاريخ دې ښځې ته ډېر اهميت لري.
ـپوه نه شوم.
دا بېوزله ښځه بايد هره ورځ کار وکړي او خپله وړه لور تر مکتبه ورسوي، خو دا څوم کال دی چې دا ميرمن د اپريل پر پنځلسمه کار

ته نه ځي، بس هر کال په همدې ورځ سهار کور پرېږي او د شپې ناوخته بېرته راشي. نه پوهېږم، خو د تابلو تاريخ او په همدې ورځ د دې ښځې ناڅاپي ورکېدلو حېران کړی يم.
ارسن لوپن وويل:
ـ پوهېږې چې دا ميرمن چېرته ځي؟
نه، دا ميرمن ډېرې خبرې نه کوي ؛ ژوند يې حيرانوونکی دی؛ له هيچا سره اړيکې نه لري. وګوره ! له دروازې يوه اووه کلنه نجلۍ را ووته، ؛ ښځه هم ښکاري؛ څېره يې غمجنه ده؛ غواړي چې چېرته لاړه شي.
ارسن لوپن خپله خولۍ ور واخيسته ويې ويل:
ـ راځه !
دواړه له کوټې ووتو؛ پر زينو کښته شوو او کوڅې ته ورسېدو. ګاونډۍ ميرمن نانوايي ته ودرېده؛ دوې ډوډۍ يې واخيستې او په لاسي بکس کې يې واچولې. وروسته يې حرکت وکړ؛ د مونت سيمې ته ورسېدل؛ په يوه کوڅه کې راوګرځېدل؛ کوڅه تشه وه؛ دواړو غاړو ته يې زاړه کورونه وو؛ د سن د سيند اوبه له يوې غونډۍ څخه را تويېدلې.
د کوڅې په پای کې نرۍ لار پرې وه؛ ښځه او د هغې وړه لور يوه زاړه کور ته ودرېدې؛ ښځې له خپل دستکول څخه کيلي را وايسته؛ ور يې خلاص کړ او دواړه کور ته ور ننوتې.
په دې وخت کې مو د يو چا د پښو غږ واورېد ؛ مخ مو ور وګرځاوه؛ يو بوډا او يوه ميرمنه ول؛ دوی زړې جامې اغوستنې وې؛سوالګرو

ته ورته رنګونه يې لرل. پرته له دې چې موږ ته څه ووايي؛تېر شول.
بوډا له جېبه کیلي را وایسته او دواړه هماغه کور ته ور ننوتل.
دا وخت مو د يوه موټر غږ واورېدء زه او ارسن لوپن تر يوه زاړه دېوال
پټ شوو؛ موټر د کوڅې په سر کې ودرېد؛ يوه ځوانه ښځه ترې
راکښته شوه؛ هغې قیمتي جامې اغوستې وې؛ پر غاړه يې د الماسو
غاړګۍ ځلا کوله. دا ښځه هم هماغه کور ته ورغله.
ارسن لوپن وويل:
_جالبه ده! دا خلک څه اړېکې سره لري؟
دوې په عمر پخې ډنګرې ښځې، يو خدمتګار، حکومتي مامور او
يو چاغ سړی چې زړې جامې يې پر تن وې هم همدې کور ته ور ننوتل.
حیرانوونکې وه، ټولو له خوراکه ډکې ټوکرۍ ورسره وړلې.
ارسن لوپن دیوال ته وکتل؛ هسک و؛ خو بخت یاري راسره وکړه؛ له
وره يو ماشوم راووت؛ د راینوړډ د کوڅې پر لور يې منډه واخیسته؛
کله چې بېرته راغی، دوه غټې بوتله اوبه ورسره وې. ماشوم دروازې
ته ودرېد؛ له جېبه يې د کیلي د را ایستلو له پاره دواړه بوتلونه پر
ځمکه کېښودل؛ ارسن لوپن نږدې ورغی؛ ځان يې داسې وښود لکه
په تفریح چې راوتلی وي؛ کله چې ماشوم په ځان پسې دروازه وتړله؛
ارسن لوپن شاوخوا وکتل؛ له جېبه يې نرۍ چاقو را ویست؛ د کولپ
په سوري کې يې تاو کړ؛ دروازه خلاصه شوه.
په بیړه ورغلم؛ وره ته نږدې زړه ونه ولاړه وه؛ ورپسې بوټي
ښکارېدل؛ دې ګڼو بوټو د نورو له دیده ساتلو. د ونې څانګې مې په

احتیاط لیرې کړې، خوله مې وازه پاتې شوه؛ کور د هغې منظرې په بڼه جوړ شوی و چې ما په تابلو کې لیدلې و.
زینې، پایې، چوتره، هر څه په یوناني سبک جوړ ول؛ حیرانوونکې دا وه چې د اپریل په پنځلسمه د پاریس په یوه ارامه کوڅه کې دا خلک د څه له پاره راټول شوي دي.
زه او ارسن لوپن په بوټو کې مخکې ورغلو؛ په یوه هوار ځای کې ګڼ کسان د دایرې په بڼه راټول ول؛ ټولو خوراک کاوه.
نیم ساعت وروسته په ګډه ولاړ شول؛ سوالګر او هغه چاغ سړي سګریټونه ولګول؛ ښځې او ماشومان غلي ولاړ ول. داسې ښکارېدل چې ټوله ډله یو بل ښه پیژني. موږ لیرې وو؛ د دوی خبرې مو نه اورېدلې، خو داسې راته واېسېده چې خبرې یې تودې دي. کومې میرمنې چې د الماسو غاړکۍ یې پر غاړه وه تر نورو ډېرې خبرې کولې؛ زه یې د لاسونو له حرکاتو پوه شوم چې په غوسه ده؛ وروسته ناڅاپه د ټولو له خولې یوه وحشتناکه ناره راووته او د ځا خواته یې منډې کړې.
همالته یې د کاریګر له کوچیني زویه جامې وایستلې؛کمیس یوه ور واخیست او پطلون بل؛ دولتي مامور خولۍ ته لاس کړ؛ خو ډنګرې ښځې غوټه کړه او خولۍ یې د هغه له ګوتو وایستله. دوی یوه شیبه خبرې وکړې، خو خبرو یې عادي حالت نه درلود؛ ټول یو بل ته په غوسه ول؛ وروسته بېرته خپل لومړي ځای ته راغلل او بې حرکته په خپلو ځایونو کېناستل.

ټول غلي ول؛ په څېرو کې يې غوسه ښکارېده، خو حرکت يې نه کاوه.
وخت ووت؛ چاغ سړی وخوځېد؛ خپل ساعت ته يې وکتل؛ نورو هم همدا کار وکړ. ډله منتظره وه؛ داسې لکه په يوه ټاکلي وخت چې کومې مهمې پېښې ته په تمه وي، خو کومه پېښه ونه شوه؛ نيم ساعت وروسته چاغ سړي خپلي خولۍ ته لاس ور وغځاوه؛ ولاړ شو؛ په څېره کې يې نا اميدي پرته وه.
دوې ډنګرې ښځې او کارېګره ميرمن پر زنګونو کېناستې؛ پر خپلو ټټرونو يې د صليب نښه رسم کړه؛ شتمنې ښځې ژړل؛ ګاونډی هم خپله لور پر خپله سينه پورې نيولې وه؛ څېره يې خواشينې ښکارېدله.
ارسن لوپن اشاره راته وکړه، دواړه په احتياط له کوره ووتو.
ارسن لوپن تر ما مخکې و؛ د کوڅې په سر کې له يوه سړي سره ودرېد؛ څه يې وويل؛ ټکسي ته يې لاس وخوځاوه؛ له موټروانه يې وغوښتل چې مونږ ۳۴ شمېرې کوڅې ته ورسوي. دا کوڅه ډېره لېرې نه وه؛ زه او ارسن لوپن د رهنمای معاملاتو د يوه رسمي دفتر مخې ته کښته شوو. دروازه مو خلاصه کړه؛يو مهربانه انسان ځان راوپېژاند:
ـ مهرباني وکړئ، والاندريه نومېږم او د کورونو د پلورلو او اخيستلو رسمي جواز لرم.
ارسن لوپن په بدل نوم ځان ور معرفي کړ؛ ويې ويل چې کاپيتان ترونوت نوميږي او غواړي چې د کور د جوړولو له پاره ځمکه

واخلي؛ د دې يادونه يې هم وکړه چې د راینولد په کوځه کې د خرڅلاو ځمکه شته.
خو د موسيو والاندریه ځواب منفي و؛ ويل يې چې دا ځمکه د خرڅلاو له پاره نه ده.
ارسن لوپن په خپله خبره ټينګار کاوه؛ ويل يې چې د همدې ځمکې د پلورلو اعلان يې وليد ، خو موسيو والانديه يې خبره نه منله. له څه بحث وروسته، مهربانه سړی ولاړ شو؛ الماری ته ودرېد او يوه تابلو يې راکښته کړه. حيران شوو؛ دا تابلو هم کټ_مټ هماغه تابلو وه چې زما او زما د ګاونډۍ په کور کې راځړېدله.
ويې ويل:
_همدا ځمکه یاودې؟
_هو
_دا ځمکه د يوه لوی باغ پاتې شوې برخه ده؛ يو وخت يې په ښاغلي درمونت پورې اړه لرله، خو هغه د انقلاب په دوره کې اعدام شو؛ باغ يې وارثينو په خپل مينځ کې ووېشه؛ ډېرو خپلې برخې وپلورلې، خو دا زوړ کورلا پاتې دی. په دې ټوټه ځمکه کې د هغه ټول وارثين شريک دي، خو يوه خبره ده...
ارسن لوپن په بيړه وويل:
_څه؟
_دا ځمکه يو خوندور داستان لري؛ په بيا بيا اورېدلو ارزي.
ارسن لوپن وويل:
_نو څه ته ماتله يې !

ـدرته وايم يې ! د انقلاب په پيل کې د باغ خاوند ، درمونت په دې پلمه چې د ميرمنې او لور لېدو ته ورځي، په سن ژرمن کې خپل کور ته کولپ ور واچاوه؛ د ده له قوله، ميرمن او لور يې چې پولين نومېده په ژنيو کې اوسېدې. درمونت د کور مستخدمينو ته هم ځواب ورکړ او له خپل زوی شارل سره د ژنيو پر ځای يوه بل کور ته لاړ. د پارسي په سيمه کې دا کور هم د دورمونت ملکيت و او له خپل يوه وفادار نوکر پرته يې بل څوک په دې نه پوهېدل چې زوی او پلار په همدې کور کې اوسي.
دواړه په دې کور کې دري کاله پټ شول؛ تمه يې درلوده چې څوک يې ونه ويني؛ خو يو ماسپښين يې زوړ خدمتګار په بيړه کوټې ته راغی او ويې ويل چې د کوځې په سر کې يې څو پوليس ليدلي دي. زاړه خدمتګاردا هم وويل چې د وسلوالو کسانو له حرکاتو پوه شو چې همدې کور ته راځي.
د خدمتګار خبره رښتيا وه؛ شېبه وروسته د کور دروازه وټکېده؛ درمونت خپل زوی ته وويل چې يواځې پنځه دقيقې هغوی مصروفه کړي او په خپله د کور له شاتنۍ دروازې په بيړه باغ ته ووت.
درمونت څه کول، تېښته؟ د څه شي پټول؟ هېڅوک هم پوه نه شول؛ دی لنډه شېبه وروسته بېرته راغی او ځان يې دولتي مامورينو ته تسليم کړ.
هغه وخت يې زوی يواځې اوولس کاله درلودل، خو پوليسو هغه هم له ځان سره بوت.
ارسن لوپن وپوښتل:

_کوم وخت و؟
_د انقلاب دوهم کال...
ارسن لوپن په دېوال کې ځومبلې جنترۍ ته وکتل:
_په همدې ورځ، د اپرېل پنځلسمه.
موسیو ولاندریه د هغه خبره تایید کړه.
ارسن لوپن وویل:
_بیا؟
_هېڅ، خبره خلاصه شوه؛ درمونت یې درې میاشتې وروسته اعدام کړ. زوی یې زندان ته ولېږه او خلکو د هغه پاتې شتمنۍ چور کړه. خو د درمونت واقعي ثروت ورک شو؛ په خلکو کې دوه رنګه اوازې وې، ځینو ویل چې په سن ژرمن کې د هغه باغ ، نورې ځمکې او جواهرات پر یوه انګلیس وپلورل شول؛ د کنوانسیون مجلس هم په همدې اړه د پلټنو غوښتنه وکړه، خو قانع کوونکی دلیل یې ونه موند ، خو نور په دې عقیده ول چې د درمونت ټوله شتنمي ورکه شوه.
ارسن لوپن وویل:
_خو د پارسي د سیمې ځمکه لا همداسې پاتې ده.
_دا ځمکه یوه دولتي مامور په ارزانه بیه واخیسته؛ دا مامور بروکت نومېږي، خو وروسته یې د کور دروازې وتړلې او تر کور یې سیمتې د ېوالونه راوګرځول، کله چې د درمونت زوی شارل له زندانه را خلاص شو ، د بروکت پر ضد محکمې ته لاړ؛ دعوا یې وکړه، خو قضیه یې ونه ګټله.

شارل په دولت کې له یوه لوړپوړي چارواکي مرسته وغوښته؛ بروکت د فشار له کبله راضي شو او د ډېرو پیسو په مقابل کې یې کور بېرته شارل ته ور پرېښود. شارل ډېر خوشاله و، هومره چې د تېولو په مخ کې په نڅا راغی.

شارل څوک نه لرل؛ مور یې د ډېر زړښت او خور یې د ناروغي له لاسه مړه شوي وو؛ ده له یوه زاړه خدمتګار سره یواځې ژوند کاوه. کلونه تېر شول، خو په ۱۸۱۲ م کال کې یوه حیرانوونکې پېښه رامینځته شوه؛ د درمونت یوې پخوانۍ زړې خدمتګارې د ژوند په وروستیو کې شارل ته اعتراف وکړ چې درمونت د انقلاب په پیل کې له سرو زرو څو ډکې کڅوړې همدې کور ته راوړې، خو کله چې ونیول شو، له زرو ډکې کڅوړې هم ورکې شوې. دا یې هم وویل چې دا لوی ګنج، په باغ کې تر خاورو لاندې دی، خو دقیق ځای یې نه دی معلوم.

شارل او د هغه زاړه خدمتګار نیمایي باغ پر بل مخ را واړاوه، خو نتیجه یې ورنه کړه.

ارسن لوپن وویل:

_څه فکر کوې، د زرو دا کڅوړې به اوس هم په باغ کې وي؟

_ نه پوهېږم، بروکت مې هم تر پایه سرمایه داره ونه لید. فکر نه کوم چې هغه دې وړې وي.

_بیا؟

_شارل واده وکړ؛ د اولادونو خاوند شو، خو لا یې هم د سرو زرو له کڅوړو تمه نه ختله؛ ده به وخت ناوخته د لوی باغ ځینو سیمو ته

بیلچې او کولنګان نیولي وو. یو وخت یې له ژنیو څخه د خور اولادونه راغلل؛ هغوی هم د باغ په کښندلو کې مرسته ورسره کوله.
شارل نا امیده شو؛ تمه یې وخته؛ دی ډېر وخت له کوره نه راووت، خو کله کله به د عادت خلاف په باغ کې ښکاره شو؛ تابلو به یې په لاس کې نیولې وه؛ کله به څا ته ودرېد او کله به یې هم په باغ کې دوره وخوره. شارل به هر سهار پنځه نیمې بجې له خوبه را وېښېده؛ تل به په خپله کوټه کې و. دی په ۱۸۲۰ کې مړ شو.
موسیو والاندریه وټوخل او خبرې یې پرې شوې.
ارسن لوپن وویل:
_د شارل له مرګه وروسته څه پېښ شول؟
موسیو والاندریه غاړه صافه کړه:
_د هغه اولاده له تېرو شلو کالونو راهیسې په دې ګنج پسې ګرځي؛ په باغ کې یې یوه لوېشت ځای هم له اړولو پرته پرېنښود، خو څه یې ونه موندل؛ د شارل او د هغه د خور لمسیان اوس هم په کال کې یو ځل د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې راټولېږي. لا یې تمه نه ده ختلې؛ کله کومه تیږه له ځایه را پورته کړي او کله هم څا ته ور کښېنته شي. له دې کورنۍ پاتې شوي کسان هر کال په همدې ورځ په همدې تاریخ زاړه کور ته راځي؛ د لیونیانو غوندې حرکتونه کوي او د یوې غیبي پېښې په انتظار ناست وي.
دوی د کال له پیل څخه دا پرېل پنځلسمې ته په تمه وي؛ هیله لري چې په دې ورځ به یوه معجزه تر سره او د نیکه ګرانبیه خزانه به ومومي. په دوی کې له یوې ښځې پرته نور ټول په غربت کې ژوند

کوي؛ هر يوه يې د باغ خپله برخه خرخه کړه، خو ټول په يوه اتفاق د زاړه کور له پلورلو څخه ډډه کوي؛ دوی ته دا برخه د زيارت په شان مقدسه ده او په هېڅ صورت يې پلورلو ته غاړه نه ږدي. دوی په دې عقيده دي چې يوه ورځ به يې د نيکه خزانه له ځا څخه راووزي.
ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ؛ سګرټ يې ولګاوه؛ د دوکان مالک ته يې وکتل او ويې ويل:
ـښاغيله والاندريه! تاسو په دې اړه څه فکر کوئ؟
والاندريه په خپلو ذره بيني عينکو سپين دسمال تېر کړ:
ـزه په دې باور يم چې هيڅ هم نشته؛ هسې يې د يوې ليونۍ خدمتګارې په خبرو باور کړی؛ له بل لوري باغ ټول وکېندل شو؛ که خزانه وای، تر اوسه به راوتلې وه.
ارسن لوپن دېوال ته وکتل:
ـنو دا يورنګه تابلو ګانې څه مانا لري؟
نه پوهېږم، خو درمونت ښه رسام و؛ کتې مټ دې ته ورته دوې نورې تابلو ګانې يې هم انځور کړې وې.
ارسن لوپن ولاړ شو؛ له دېواله يې تابلو را واخيسته؛ پر مېز يې کېښوده؛ په ځېر يې ورته وکتل.
والاندريه وويل:
ـيوه يې همدا ده؛ بله يې د درمونت د يوې لمسۍ په کور کې راځړېږي او له دريمې نه يم خبر.
ارسن لوپن ماته وکتل، ويې ويل:
ـپه دريو تابلو ګانو يو تاريخ ليکلی، د اپرېل پنځلسمه!

والاندریه وویل:
ـپه ټولو تابلو ګانو ۲ـ۴ـ۱۵ لیکل شوي دي؛ درمونټ په ۱۷۹۴ کال په همدې ورځ ونیول شو.
د ارسن لوپن شونډې وخوځېدې:
ـدا په دې مانا ده چې د ۲ عدد...
یو دم غلی شو، والاندریه ته یې وکتل:
ـله دې کورنۍ پرته بل چا د دې ګنج د پیدا کولو هڅه ونه کړه؟
ـولې نه! دې اوازې ټول ښار په سر واخیست؛ په ۱۸۴۳ کې د موسیو توربون په نوم یوه مشهور دولتي مامور له دې قضیې سره دلچسپي وښوده؛ ده اتلس ځله په باغ کې کېندنې وکړې؛ وروسته یې د دورمونت د کورنۍ د غړیو په خوښه فالبینان او جادوګران راوغوښتل؛ هغوی ژمنه وکړه چې دا ګنج به پیدا کوي، خو بریالي نه شول. بیا دا کور د دولت د بودیجې له پاره مهم وګڼل شو؛ دولت امر وکړ، که د درمونت له اولادې پرته کوم بل څوک غواړي چې په همدې سیمه کې کېندنې وکړي، دولت ته باید ټکس ور وسپاري.
ارسن لوپن وویل:
ـڅومره؟
ـد کېندنو د جواز له پاره لس زره فرانکه، خو که یې ګنج وموند، په دریو برخو کې به دوې برخې حکومت ته سپاري. له هغه را وروسته ډېرو کسانو د ګنج له پیدا کولو سره علاقه ونه ښوده.
ارسن لوپن جیب ته لاس کړ، ویې ویل:

ـ مهرباني وکړئ، دا يې هم لس زره فرانکه، هيله کوم، د دولت اجازه ليک راته وا خلئ.
والاندريه په حيرانۍ ورته کتل.
ارسن لوپن وويل:
ـ يو بل کار هم وکړه! د درمونت د کورنۍ غړو ته ووايه چې راتلونکی کال د اپرېل په پنځلسمه په همدې کور کې زما په تمه ووسي.
والاندريه وويل:
ـ ته ليونی يې، هلته هيڅ هم نشته؛ هسې اوازې دي.
ـ خير، ته به خپله برخه کميشن وا خلې..
والاندريه قلم ور واخيست او د پيسو د اخيستلو رسيد يې وليکه. کاغذ يې ارسن لوپن ته ونيو ويې ويل:
ـ هيله کوم، د پښيمانۍ په صورت کې بايد د اپريل تر پنځلسمې، اته ورځې مخکې خبر راکړې، خو زه به تر بل اپرېله د درمونت وارثينو ته څه نه وايم؛ نه غواړم چې دې بېوزله خلکو ته د ګنج د پيدا کولو ښځايه تمه پيدا شي.
ارسن لوپن په خبره کې ور ولوېد:
ـ نه، همدا نن يې خبر کړه! غواړم چې يو کال خوشاله و اوسي.
دواړه د والاندريه له دوکانه راووتو؛ په کوڅه کې مې ارسن لوپن ته وويل:
ـ د ګنج په اړه په څه پوه شوې؟
ويې خندل:

ـنه، یوا ځې یوه ښکلې سرګرمي ده.
ـخو په دې سیمه کې سل کاله کیندنې کېږي.
ـد کیندنو پرځای باید فکر شوی وای؛ زه د فکر کولو له پاره ۳۶۵ ورځې لرم، خو که مې دا خزانه هېره شوه، ته به یې را په یادوې.
میاشتې ووتې؛ کله کله به مې د ورکې خزانې یادونه ورته کوله، خو ارسن لوپن داسې ښکارېده چې له دې موضوع سره کومه دلچسپي نه لري؛ یو ځل دوه ـدرې میاشتې ورک شو؛ نه پوهېدم چې چېرته تللی و او څه یې کول. یوه ورځ د خپلو ځینو کارونو د ترسره کولو له پاره افریقا ته لاړم؛ وخت ووت؛ له ارسن لوپن څخه مې هیڅ احوال نه درلود. کله چې بېرته فرانسې ته راغلم، د دورمونت په اړه مې ځینې اطلاعات تر لاسه کړل؛ پوه شوم چې د درمونت لمسۍ (زموږ ګاونډۍ) څو کاله مخکې له یوه ځوان شتمن سړي سره نامزاده شوې وه، خو د ځوان کورنۍ په دې نامزادۍ خوښه نه وه؛ همدا علت و چې ځوان خپله نامزادي فسخه کړه او له یوې بلې شتمنې نجلۍ سره یې واده وکړ.
همدا مالومات مې ارسن لوپن ته په یوه لیک کې ولیکل، خو هغه زما یو لیک هم نه ځواباوه. په دې نه پوهېدم چې لیکونه مې ور رسېږي که نه! په هر صورت، د اپرېل پنځلسمه ورو ورو را نېږدې کېدله او په پای کې همدا ورځ راورسېده، خو د ارسن لوپن درک نه و. د غرمې له ډوډۍ وروسته د پارسي سیمې ته ورغلم؛ د کوڅې په سر کې مې څلور کاریګر ماشومان ولېدل چې د درمونت د زاړه کور مخې ته ولاړ ول.

د یوې زړې ونې سیوري ته ودرېدم. د معاملاتو د لارښوني د دفتر مشر والاندریه راغی؛ په مینه یې روغبړ وکړ، ویې ویل:
_ښه نو، ملګری دې لا تر اوسه نه دی راغلی؟
لنډ ځواب مې ورکړ:
_نه
والاندریه ټوخې واخیست؛ ویې پړنجل، له لمره سیوري ته شو؛ ویې ویل:
_د درمونت د کورنۍ غړي مې لا پخوا خبر کړي وو؛ ښېوزلو ته تمه پیدا شوې ده؛ خو کاشکې مې نه وای ورته ویلي؛ ستا د ملګري درک نشته.
د کور دروازه خلاصه شوه؛ ډله کسان ترې را ووتل؛ ټولو زړې جامې اغوستې وې؛ له خبرو نهیلي ښکارېدل؛ دوی تر موږ را تاو شول؛ د ارسن لوپن په اړه یې پوښتنې کولې؛ هغوی ته مې وویل چې راځي، خو په زړه کې په خپله خبره شکي وم.
زما ګاونډۍ وویل:
_که هغه رانه غی، بیا؟
مخکې تر دې چې ځواب ورکړم، سوالګر بوډا وویل:
_والاندریه ته یې لس زره فرانکه ایښي دي؛ که یې درک ونه لګېد؛ دا پیسې باید موږ ته راکړي؛ په خپلو مینځو کې به یې وویشو.
خو دې خبرې یو هم خوشاله نه کړ؛ په خبرو کې یې نا امیدي له ورایه ښکارېدله.

وخت ووت؛ دوو ډنګرو میرمنو دېوال ته خوار ولي ولګول؛ خیرن چاغ سړی عصباني و ؛ وروسته یې غوسه له کنټروله ووته؛ له خولې یې لاړې باد شوې، ویې ویل:
ـدې احمق سړي پر موږ ملنډې ووهلې؛ له کاره او غریبۍ یې وایستلو ؛ په اوله ورځ لا پوهېدم چې دروغ وایي.
بیا یې په غوسه ماته وکتل؛ تر خولې یې سپکې سپورې راووتې او غلی ودرېد.
د موټر سایکل غږ راغی؛ غږ په چټکۍ سره را نږدې کېده؛ ورمېږونه کاږه شول؛ یو ځوک پر موټرسایکل سپور و ؛ جامې او څېره یې په خاورو ککړه وه؛ په موټرسایکل پسې لیکه دوړه ښکارېدله.
موټر سایکل نږدې ودرېد ؛ سړي ته مې په ځیر وکتل؛ اه خدایه ! ارسن لوپن و ؛ زړې او شکېدلې جامې یې اغوستې وې؛ څېره یې له دوړو نه پېژندل کېدله.
والاندریه زما غوږ ته خوله رانږدې کړه:
ـغلط شوی خو به نه یم؟
ارسن لوپن یې خبره واورېده؛ ویې خندل؛ مخکې راغی؛ ویې ویل:
ـنه، یو اځې برېتونه مې خرېیلي دي؛ ذهن دې سم کار کوي.
لاس یې راکړ؛ وروسته یې له جیبه یو کاغذ را وایست:
ـښاغلیه والاندریه ! دا یې هم د پیسو رسید.
بیا یې یوه ماشوم ته وویل:
ـهله، له ښاره یو کرایي موټر راوله !

ماشوم حیراني سترګې ورته نیولې وې.
ارسن لوپن خپل ساعت ته وکتل؛ یو دم یې چیغه کړه!
_هله نو، ژر؛ وړی یم، له تندې مې ستونی وچ دی. یواځې پنځلس دقیقې وخت لرم.
هلک منډه واخیسته؛ زاړه ګډا ارسن لوپن ته د وچې ډوډۍ ځنډه ونیوله؛ ارسن لوپن دېوال ته کېناست؛ پر کلکه ډوډۍ یې غاښونه ټینګ کړل؛ په ډکه خوله یې وویل:
_ښښنه غواړم؛ په لاره کې ریل له پټلۍ ووت ؛ پنځلس نفره مړه شول؛ اړ وم چې له زخمیانو سره مرسته وکړم؛ وروسته مې همدا زوړ موټرسایکل کرایه کړ؛ تر دې ځایه مې ځان راورساوه. ښاغلیه والاندریه! هېله کوم دا موټرسایکل د هغه خاوند ته وسپاره؛ نوم یې د موټرسایکل پر ټانکی لیکلی دی...
ارسن لوپن خبرې کولې او له حاضرینو یې د ناوخته راتګ له امله ښښنه غوښته. وروسته یې یودم وویل:
_اه! موټر راغی.
ساعت ته یې وکتل:
_وخت تېر دی.
ټولو په حیرانۍ ارسن لوپن ته کتل؛ ډاډه وم، هغه باور چې ما پر ارسن لوپن درلود نورو نه درلود نه ورباندې کاوه.
شېبه وروسته ټول انګړ ته لاړو؛ څا ته ور نږدې شوو؛ څا ته نږدې لویه تیږه وه؛ تیږه تر ډېره د انسان هغه مجسمې ته پاتې کېدله چې

پر ملا کړوپ وي او پر اوږو يې يو مرمرين لوښی نيولی وي. په لوښي کې غشي ته ورته ډېرين تير ښکارېده.
تيره زړه وه؛ د وخت په تېرېدو سره يې رنګ بدل شوی و او په هغې کې نقاشي شوي خطونه سم نه ښکارېدل.
ارسن لوپن يوه دقيقه تيږې ته وکتل؛ وروسته يې ورو وويل:
_هيله کوم يوه چاړه راکړئ!
چاغ ګردي سړي له جېبه تېره چاقو را وايست.
ارسن لوپن لومړی خپل ساعت او بيا غشي ته وکتل؛ شېبه وروسته د غشي د سيوري څوکه د تيږې پر لاندينۍ برخه ولګېده؛ ارسن لوپن هماغه ځای ته چاقو سيخ کړ؛ په احتياط يې راشنه شوي وانښه ليرې کړل؛ يو درز پيدا شو؛ دوې ګوتې يې ور وغځولې؛ يو کوچينی شی يې را وايست؛ په دسمال يې پاک کړ؛ لمر ته يې ونيو؛ په ځير ځير يې ورته وکتل، ويې ويل:
_ښاغليه والاندريه، دا درسره وساته.
والاندريه رېږدېدلی لاس ور وغځاوه.
ارسن لوپن وويل:
_د الماسو يوه وړه ټوټه ده.
ټولو يو بل ته وکتل؛ په ځيرو کې يې خوښي ور ټوله شوه.
ارسن لوپن په احتياط د چاقو څوکه تر تيږې لاندې کړه؛ چاک لوی شو؛ لومړی يې يو کوچينۍ الماس وموند او وروسته يې له هماغه ځايه د الماسو نورې شپاړس ټوټې را وايستلې.

د درمونت د کورنۍ د غړو سترګې رډې راختلې وې، خو يوه هم څه نه ويل؛ په ځير ځير يې د ارسن لوپن ګوتو ته کتل.
خو چاغ خيرن سړی بې صبره شو؛ له خوشالۍ ډکه ناره يې تر خولې راووته!
_اه خدايه! شکر.
دوې ډنګرې خويندې له ډېرې خوشالۍ بې هوښه شوې؛ بوډا سوالګر دعاوې کولې. ..د ورو_ زړو سترګې له اوښکو ډکې وې. ما هم په حېرانۍ تر مجسمې لاندې جوړ شوې درز ته کتل، خو کله مې چې مخ واړاوه، ارسن لوپن نه و.
په دوهمه ورځ مې خپل کور ته نږدې په يوه قهوه خانه کې وموند.
لومړی پوښتنه مې دا وه:
_تا په خزانه کې يوه برخه حق درلود.
ويې خندل:
_د درمونت بېوزلو وارثينو ترما ډېره اړتيا ورته درلوده.
_خو څنګه دې دا خزانه پيدا کړه؟
ارسن لوپن د قهوې پيالې ته لاس ور وغځاوه:
_اسانه وه، بس لږ فکر يې غوښت. درمونت په دريبو تابلوګانو يو تاريخ ليکلی و؛ زوی يې شارل په زړښت کې عصبي شو او د لېونتوب حمله ورباندې راغله؛ دهغه د ناروغۍ په اړه مې يو رواني ډاکټر وپوښت؛ را ته ويې ويل، چې دا ناروغي پر اعصابو ناوړه اغېزه پرېږدي او تېر يادونه له ذهنه باسي. د شارل په ذهن کې به د

خزانې د پټېدو ځای د خوب په څېر ور ګرځېده، خو دی نه پوهېده چې پلار يې خزانه چېرته پټه کړې وه.

د هغه يو زوړ خدمتګار راته وويل چې شارل به د ژوند په وروستيو کې هر کال د اپرېل په پنځلسمه تر ځا راګرځېده. فکر مې وکړ د تابلوګانو تاريخونه مې ذهن ته راغلل؛ پوه شوم چې ټول راز ځا ته نږدې په همدې ډبرينه مجسمه کې دی.

ومې ويل:

ــنو څنګه پوه شوې چې د غشي سيورې به په دوو بجو د مجسمې پر هغه درز لوېږي ، چې تر لاندې يې خزانه پرته وه؟

ارسن لوپن له قهوې څخه غوړپ وکړ، ويې ويل:

ــد تابلو ګانو په تاريخ کې ۲ ليکلي وو ؛ فکر مې وکړ د دوو بجو مانا مې ترې واخيسته؛ په دې مانا چې لمر راګرځي او د اپريل په پنځلسمه دوه بجې به د غشي سورې د مجسمې پر هغه ځای لوېږي چې تر لاندې يې خزانه پرته ده.

ــخو اوازې وې چې درمونت له طلا ډکې کڅوړې درلودې؟

ــدرمونت له دولت سره مخالفت درلود؛سره زر ډېر وو؛ د اسانه پټولو له پاره يې د الماسو په اتلسو قيمتي ټوټو بدل کړل؛ پټولو يې ډېر ځای نه نيو. کله چې دولتي مامورين د هغه د نيولو له پاره کور ته ورغلل، سړی وارخطا شو؛ په بيړه د باندې ووت او الماس يې د همدې مجسمې په يوه درز کې کېښودل. فکر مې وکړ، په سل کاله کې سلګونه خلک يوې خواته روان ول؛ ټول باغ يې پسې وغوښت. زه د هغوی په مخالفه لاره لاړم؛ نوې لار؛نتيجه مې واخيسته، ځکه د

سرو زرو د کثورو پټېدو وخت غوښت؛ څمکه ورته کېندل کېده،
خو د والاندريه په خبره درمونت په پنځو دقيقو کې ببرته کوټې ته
راغلی و؛ وپوهېدم چې د پټېدو شی باید ووړ وي، دومره چې په
پنځو د قيقو کې پټ شي. يوه بل ټکي ته مې هم پام شو؛ هغه وخت د
اپرېل پنځلسمه د ماسپښين دوې بجې وې؛ ده هم د غشي سيوری په
نښه کړ؛ دا سيوری همدې درز ته سيخ و.

ارسن لوپن غلی شو، ويې وخندل، ويې ويل:

_خو پوښتنه دې ونه کړه چې په دا سل کاله کې دا الماس ولې پيدا نه
شول؟

په پوښتونکي نظر مې ورته وکتل.

ويې ويل:

_د خلکو په مېنځ کې د سرو زور د کثورو اوازه ګډه وه؛ ډېر ځای يې
نېو؛دوی څمکه پسې اړوله؛ په حقه ول؛ د سرو زرو ډکې کثورې به
د مجسمې په يوه درز کې څنګه ځايدلې !

د پاتريس بلوال کيسه همدومره وه. يوه شېبه غلی شو؛ وروسته يې
فرانسوا او د هغې مور ورونيک ته مخ ور واړاوه:

_ارسن لوپن زړه سوانده انسان دی؛ ده له ډېرو بېوزله خلکو سره
مرسته کړې؛ د دولت غلا شوې خزانې او رازونه يې ببرته دولت ته
ورسپارلي دي، خو هېڅوخت مننې ته نه دی ماتله شوی.

ورونيک وويل:

_ارسن لوپن اوس چېرته لاړ؟

دم ګړی خو یې د افریقا نیت درلود ، خو هغه مرموز انسان دی؛ په پلان یې څوک نه پوهېږي؛ ډاډه یم چې له تاسو څخه به د لیک په واسطه احوال واخلي.
پاتریس بلوال غلی شو؛ استفان ته یې وکتل؛ د هغه سر ځوړند و؛ داسې لکه په ژور سوچ کې چې ډوب وي. پاتریس بلوال د ورونیک پر اوږه لاس کېښود ، ویې خندل:
_تمه لرم چې د ارسن لوپن وراندېز ومنئ! د ګډ ژوند له پاره تر استفان ښه انسان نه شي موندلی.
ورونیک وویل:
_له استفان څخه نه بېلېږم؛ زړه مې دی چې درې واړه، زه، استفان او فرانسوا انګلستان ته لاړ شو او یو څه وخت په ارامه تېر کړو.
پاتریس بلوال پوه شو چې ورونیک او استفان په انګلستان کې واده سره کوي. ټولو ته یې لاس ور کړ او له انګړ ووت.

۱۴_حیرانونکی مسافر

کال ووت؛ یوه ورځ ارسن لوپن رېل ته وخوت؛ نیت یې و چې د سن د سیند په ساحل کې خپل ملګري ووینې، خو د قطار تر حرکت مخکې څو ځوانان رېل ته ور پورته شول؛ سګرېټونه یې لګولي وو او یو بل ته یې په ټوکو کې سپکې سپورې ویلې. ارسن لوپن ته دا حالت د زغملو وړ نه و؛ بکس یې ور واخیست او دوهمې کوپې (د رېل کوټې) ته ورغی؛ په کوپه کې یوه مېرمن او یو سړی ولاړ و؛ ارسن لوپن په لومړي نظر دا مېرمن وپېژندله؛ یو وخت یې ګاونډۍ وه، خو ارسن لوپن د هغې له سترګو څخه وپوهېده چې دې کوپې ته د ده په راتلو خوښه نه ده؛ ښځې بېرته مخ واړاوه او له سړي سره په خبرو بوخته شوه. ارسن لوپن غلی ودرېد؛ شېبه وروسته یې یو ځل بیا ښځې ته وکتل، خو دا ځل د هغې پر سرو شونډو موسکا پرته وه. سړي په لوړ غږ وویل:

_اه ګرانې، زه باید لاړ شم.

دا یې وویل؛ د ښځې مخ یې ښکل کړ او په بله ایستګا کې له رېله کښته شو.

ناڅاپه د شور او زوږ غږ راغی؛ یو سړی کوټې ته راننوت؛ ګاونډۍ چیغه کړه؛ ارسن لوپن په بېړه ور وکتل؛ د ښځې په څېره کې وېره پرته وه. ارسن لوپن ډارن سړی نه و، خو نوی راغلی کس په ظاهره ډېر با ادبه ښکارېده. دې سړي ښکلې درېشي او منظمه نېکټایي درلوده؛ لاسونه یې په قیمتي دستکشو پټ ول.

دا سړی شناخته ورته وایسېد؛ پر ذهن یې فشار راووړ، خو کومه نتیجه یې وانه خیسته. کله چې یې دوهم ځل ګاونډۍ میرمنې ته وکتل د هغې رنګ تر پخوا زیات الوتی و؛ سترګې یې رډې راختلې وې او پرته له دې چې له نوي راغلي سړي څخه سترګې واړوي، په بکس کې یې څه لټول... وروسته یې بکس پر خپل ټټر پورې ټینګ ونیو؛ له ارسن لوپن سره یې سترګې وجنګېدې؛ ارسن لوپن د ښځې په سترګو کې پروت وحشت، پوښتنې ته اړ کړ:

ـ میرمنې! خوښه مو نه ده چې کړکۍ خلاصه کړم؟ تازه هوا به مو پریشانې لیرې کړي.

ښځې نوي راغلي سړي ته اشاره وکړه؛ ارسن لوپن په سترګو کې وپوهوله چې مه وېرېږه! زه درسره یم.

ناپېژانده سړي لومړی ارسن لوپن او بیا ښځې ته وکتل او د کوپې په کونج کې غلی ودرېد. دري واړه غلي وو؛ یواځې پر پټلۍ د ریل د تېرېدو غږ راته؛ کله کله به د څنګ له کوپې د مستو او بې تربیه ځوانانو خندا راغله.

ګاونډۍ میرمنه ارسن لوپن ته ورنږدې شوه په وېره یې وویل:

ـ دا سړی پېژنې؟

ـ نه

ـ ارسن لوپن دی!

ارسن لوپن ته خندا ورغله، ویې ویل:

ـامکان نه لري؛ارسن لوپن د یوه جرم په تور ونیول شو؛ یوه اوونۍ مخکې یې محکمه وه؛ په خپله مې واورېدل؛ شل کاله قید ورباندې ختلی دی.
د ښځې په تندي کې ګونځې پیدا شوې:
ـپر ما باور ولره؛ خاوند مې په عمومي زندان کې وظیفه لري؛ ویل یې چې ارسن لوپن وتښتېد.
ـکه داسې وي، ریل له پولیسو ډک دی، ولې یې نه نیسي؟
ـد دې سرې وارخطا راتګ له پولیسو څخه د هغه د تېښتې مانا ورکوي.
ارسن لوپن ته د ښځې خبرې احمقانه ښکاره شوې، ویې ویل:
ـغم مه کوه ! که ستا خبره رښتیا وي، په همدې کوپه که به یې ونیسي.
غلی شو؛ نوي راغلي سړي ته یې کتل؛ نیمایي څېره یې په خولۍ کې پټه وه. ښځې ته یې وویل:
ـنو تاسو ولې وېرېږئ؟
ځواب یې وانه ورېد.
یو ماشوم راغی؛ په لاس کې یې اخبارونه وو؛ ارسن لوپن پیسې ورکړې؛ یو اخبار یې ترې واخیست او مهم عنوانونه یې تر سترګو تېر کړل؛ د ارسن لوپن په اړه هېڅ هم نه و لیکل شوي.
تېره شپه یې تبه وه؛ سترګې یې نه وې پټې کړې ؛ خوب ورته، ځکه چېرکټ ته وخوت.
ښځې په وېره وویل:

ـتاسو باید ویده نه شئ.
ارسن لوپن سترګې پرانیستې؛ ښځې اخبار ور واخیست؛ په ځیر ځیر یې ورته وکتل؛ بېرته یې پر چپرکټ کېښود.
ارسن لوپن وویل:
ـخو ماته خوب راځي.
یوه شېبه یې د رېل له کړکۍ څخه د باندې وکتل؛ ولاړې ونې او شنه فصلونه په چټکۍ سره شاته پاتې کېدل؛ وروسته یې سترګې پټې کړې؛ فکرونو په مخه کړ؛ ارسن لوپن ته د ښځې خبرې حیرانونکې وې؛ دې ښځې اصلي ارسن لوپن نه پېژانده، خو ولې یې پر بل چا د ارسن لوپن شک راغلی و او له ارسن لوپن څخه
په څه خاطر وبرېدله! وروسته دې نتیجې ته ورسېد چې ښځه روحي ستونزه لري او چټیات وایي.
یو ناڅاپه یې پر سینه فشار راغی؛ په بېړه یې سترګې رڼې کړې؛ نا پېژانده سړي تر ستوني نیولی و. ګاونډۍ ته یې وکتل، تندی یې وینې و.
ارسن لوپن د ځان د خلاصولو هڅه وکړه، خو سړي پیاوړې ګوتې درلودې؛ ارسن لوپن په سختۍ سا اخیسته.
سړی پوه شو چې که یوه دقیقه نور هم د ارسن لوپن ستونی همداسې ټینګ ونیسي، نو مړینه یې حتمي ده، ځکه یې ستونی پرېښود، خو په ډېره چټکۍ سره یې د ارسن لوپن تر لاسونو پړی تاو کړ؛ ارسن لوپن د ځان د ژغورلو هڅه کوله چې پښې یې هم وتړل شوې.
د ارسن لوپن په زړه کې ور تېره شوه:

ـ اه ! دا سړی تر ما هم چټک دی.
سړي له خپل جېبه پلستر را وايست او د ارسن لوپن خوله يې ور وتړله. وروسته يې د ګاونډي بکس له غولي راپورته کړ؛ په بکس کې پراته ګران بيه جواهرات او قيمتي غمي يې په خپل جېب کې واچول.
ښځې په زحمت سترګې خلاصې کړې؛ په بيړه يې له خپلو لاسونو بنګړي را وايستل او د سړي پښو ته يې ور وغورځول.
سړی ټيټ شو؛ په ډېرې خونسردۍ يې يو يو بنګړی جېب ته کړ.
ښځې ته ور نږدې شو؛ پر هغې دوهم ځل د بې هوښۍ حمله راغله.
سړي سګريټ ولګاوه؛ يو يو غمۍ يې سترګو ته ونيو؛ وروسته يې د ارسن لوپن جيبونه وپلټل؛دولس زره فرانکه او د هغه د يادانښت کتابچه په ګوتو ورغلل.
ارسن لوپن پيسو ته نه و خواشينی، له بل څه وېرېده. ارسن لوپن څو مياشتې مخکې پوليسو د غلا په تور ونيو، خو دا غلا ده نه وه کړې؛ دولت بهانه غوښته؛ په محاکمه کې يې د ارسن لوپن پخوانۍ دوسيې را برسېره کړې؛ قاضي مجرم وپيژاند او شل کاله قيد ورباندې وخوت، خو يوه اوونۍ مخکې له زندان څخه وتښتيد.
ارسن لوپن دومره وخت ونه موند چې په سمه توګه خپله څېره بدله کړي، خو بيا هم ښه و، په ښار کې يې يو شناخته سړي ته سلام ور واچاوه، هغه ونه پيژاند، خو پوليسو هڅه کوله چې ارسن لوپن ونيسي.

ارسن لوپن مجبور شو چې له يوه جعل کاره ملګري مرسته وغواړي؛ هغه هم په جعلي نوم د مدافع وکيل يو کارت ورته جوړ کړ. دې کارت مرسته ورسره وکړه چې تر ربله پورې ځان را ورسوي، خو زړه يې دربېده؛ پر سړک، مغازه، ربل او هر ځای کې خلکو د ارسن لوپن د تيښتې په اړه خبرې کولې. تر ټولو بده لا دا چې اوس پر يوه چپرکټ پورې تړلی و، ژر، يا ناوخته، بس! د پوليسو له پاره تياره ګوله وه، هغه يې لاس تړلی نيولی شوای.

ارسن لوپن يوه بله اند ېښنه هم درلوده؛ غل په راتلونکي تم ځای کې له کوپې څخه کښته کېده؛ بې هوښه ښځه په سد راتله؛ چېغې يې وهلې او پوليس يې مرستې ته را بلل؛ د ده نيول کېدل حتمي وو.

له ځان سره يې وويل:

ـ کاشکې دا غل د ښځې خوله هم ور وتړي، خو غله بې غمه خپل سګرټ څکاوه او له کړکۍ څخه يې له ښکلو منظرو خوند اخيست.

وروسته يې د ارسن لوپن د يادا ښت د کتابچې پاڼې واړولې؛ ښځې ته يې وکتل؛داسې ورته واېسېده لکه ځان چې يې په بې هوښۍ اچولی و، ځکه کله کله به يې د سګرټ د لوګي له لاسه له خولې ورو ټوخی را ووت.

ربل تېز و؛ له لېرې د ټکټورکونکې چيغې راتلې:

ـ د ارش د پله تم ځای را نږدې دی، کوزېدونکي مساپر دې تياری ونيسي.

غل يو ناڅاپه په چټکو ګامونو د دوی خواته ور نږدې شو؛ ښځې چيغه کړه او دا ځل په رښتيا بې هوښه شوه.

غل د رېل کړکۍ ته ودرېد؛ په بیړه یې د ارسن لوپن بالاپوښ واغوست.
رېل د سن له سیند څخه د تېرېدو په حال کې و؛ غله خپلې پایڅې ور پورته او کړکۍ یې خلاصه کړه. ارسن لوپن له ځان سره وویل:
_احمق نه پوهېږي چې له دومره تېز رېل څخه ځان اچول مرګ دی.
رېل په اوږده تونل کې ننوت؛ تیاره شوه؛ د ارسن لوپن سترګې رډې راوختې؛ سرې له کړکۍ څخه خپلې پښې ایستلې وې.
تیاره، د رېل لوګی او پر پټلۍ باندې د رېل د تېرېدو تېره غږ، اه! مرګ حتمي و، خو د رېل سرعت یودم ورو شو. ارسن لوپن نه پوهېده چې تونل د ترمیم په حال کې دی، خو غله مخکې له مخکې دا فکر کړی و؛ ده ته مالومه وه چې په دې تونل کې کارېګر کار کوي او د رېل سرعت به کمېږي.
غله ټوپ کړل او په تیاره کې ورک شو.
ریل له تونل څخه ووت؛ ساړه باد کوپې ته راغلی لوګی ور سره یووړ؛ رېل په یوه شنه دره کې روان و؛ ارسن لوپن پوهېده چې یو بل تونل هم نږدې دی. دا وخت ساړه شمال ښځه په هوښ راوسته؛ لومړی یې په خپلو جواهراتو پسې سترګې وغړولې، خوتمه یې وخته، بیا یې د ارسن لوپن له خولې پلستر لیرې کړ.
ښځې په بیړه وویل:
_د خطر زنګ ووهم؟
ارسن لوپن وخندل:
_نه، دا کار به دی په خپل وخت کړې و.

ـخو وېرېدم، وژلم یې.
غلې شوه، وروسته یې یودم وویل:
ـاوس دې باور وکړ چې دا غل ارسن لوپن و؟
ارسن لوپن ویل:
ـپولیس به یې پیدا کړي او تاسو به بېرته خپل جواهرات تر لاسه کړئ.
ښځې سره سا وابسته:
ـامکان نه لري؛ ارسن لوپن داسې څوک نه دی چې په اسانۍ ونیول شي.
ارسن لوپن وویل:
ـمېرمنې، غوږ ونیسه، کله چې رېل ودرېد، پولیس را وغواړه ورته ووایه چې ارسن لوپن دې په خپلو سترګو ولید؛ هر څه یې درنه یووړل او په تونل کې یې ځان له رېله وغورځاوه. ښنبه یې تور بلاپوښ دی چې په لستونو کې یې اسماني رنګه شنې لیکې تېرې شوې وې.
ارسن لوپن غلی شو؛ دی په دې فکر خوشاله و، ځکه چې د پولیسو پام په بله اوښته.
رېل ورو ورو تم ځای ته نږدې کېده؛ ښځه په فکر کې ډوبه وه. وروسته یې د ارسن لوپن په غږ جټکه وخوړه:
ـپولیسو ته زما نوم هم ووایه! موسیو برلات... وریاده کړه چې ما پېژنې؛ په دې توګه به زه هم شاهدي ورکړم؛ پولیس به ارسن لوپن ونیسي او ته به بېرته د خپلو جواهراتو خاونده شې.
ریل لا درېدلی نه و، چې ښځې چیغې کړې!

ـ د خدای له پاره، تبا شوم، هر څه یې رانه یو وړل.
څو پولیس راغلل؛ ښځې یو اخې د ارسن لوپن نوم اخیست؛ ویل یې
چې زما نوم ورودن او د زندان د معاون میرمن یم؛ ارسن لوپن غلا
رانه وکړه.
یو چاغ سړی راغی؛ ارسن لوپن یې له دریشۍ پوه شو چې د پولیسو
مشر دی. د پولیسو مشر ښځې ته مخ ور واړاوه:
ـ ډاډه یې، په خپله ارسن لوپن و؟
ـ هو، په خپله و.
ـ اوس چیرته دی.
ـ د سن سیند ته نږدې یې له ربله ټوپ کړل. د تونل شمالي برخه وه.
غلې شوه؛ خپلې اوښکې یې پاکې کړې ویې ویل:
ـ تور بالاپوښ یې پر تن و؛ په لستوڼو کې یې شنې لیکې تېرې وې.
د پولیسو مشر خپلو ملګرو ته مخ ور واړاوه:
ـ د ښځې خبرې سمې دي.
ارسن لوپن سړه سا واخیسته؛ یو پولیس ورغی او د هغه لاس او
پښې یې خلاص کړل.
ارسن لوپن د پولیسو د مشر تر مخ ودرېد، ویې ویل:
ـ ښاغلیه! دا سړی ارسن لوپن و؛ بیړه وکړئ، نیولی یې شئ؛ که
غواړی نو زه به هم مرسته درسره وکړم.
د پولیسو مشر څه ونه ویل؛ ارسن لوپن شیبه وروسته د ربل د
رییس په دفتر کې و. ګڼ کسان ترې را تاو ول.

ارسن لوپن ته دا ځای خطر ناک مالوم شو؛ هڅه يې کوله چې له ګنې ګونې ځان وباسي، خو د پوليسو مشر يې تر څنګ ولاړ و. د پوليسو مشر په دوهم ځل د تحقيق غوښتنه وکړه، خو ارسن لوپن وويل:

_ښاغليه! وخت مه ضايع کوه بس، يو موټر راوغواړه او غل ونيسه.

د پوليسو مشر وويل:

_دوه تنه مې د ارسن لوپن په پيدا کولو پسې ليږلي دي.

ارسن لوپن حيران شو:

_څه وخت؟

_لږ مخکې؛ پر بايسکلو لاړل؛ ډاډه يم. ارسن لوپن نه شې ترې تښتېدلای.

ارسن لوپن خپلو اوږو ته ټکان ورکړ، په بې اعتنايي يې وويل:

_فکر نه کوم چې مامورين دې د ارسن لوپن په نيولو بريالي شي؛ هغه هم پر بايسکلو.

_ولې؟

_دا د موټر کار و؛ ارسن لوپن به اوس تر ليرې رسېدلی وي.

د پوليسو مشر وخندل:

_زموږ د مالوماتو له مخې ارسن لوپن د روين سيمې ته ځي، هماغته به يې ونيسو.

_فکر نه کوم.

_پروا نه کوي؛ هر چېرې چې وي. موږ يې نيسو.

ارسن لوپن وويل:

_داسې ښکاري چې د يامين سيمه يې هدف دی.

د پولیسو مشر په حیرانۍ ارسن لوپن ته وکتل:
_ته له کومه پوهېږې؟
_په کوپه کې یې همدا ویل؛ ما په خپله ولید ؛ له جېبه یې د رېل د حرکت لیست را وایست او د رامین سیمه یې په نښه کړه.
د پولیسو مشر ارسن لوپن ته وکتل، خو دا کتل یې اوږده وو؛ د ارسن لوپن زړه ولړزېد ؛ له ځان سره یې وویل:
_شک یې نه وي کړی !
یودم یې وخندل:
_دوولس زره فرانکه ډېر شی دی؛ ټوله سرمایه مې ده؛ د غله نیولو ته بیړه لرم. که خپل دوه نفره همکاران را سره ولېږئ، نو د ارسن لوپن د نیولو ډېر چانس لرو ، ځکه ماته هغه سیمه مالومه ده.
مخکې تر دې چې د پولیسو مشر څه ووایي ګاونډۍ د ارسن لوپن خبرې تصدیق کړې:
_ښاغلیه دا سړی موسیو برلات نومیږي؛ اطمیناني شخص دی؛ زموږ د دواړو غلا شوې؛ د هغه خبره ومنه.
د پولیسو مشر به د زندان د مرستیال د میرمنې د غوښتنې په مقابل کې څه ویل ! هېڅ، ځکه یې په ډېره مینه د ارسن لوپن پر اوږه لاس کېښود ، ویې ویل:
_موسیو برلاته ! که د دې غله په نیولو بریالی شوې، قانون به دې تل پورورۍ وي. خوشاله یم چې د ارسن لوپن د نیولو له پاره دومره زړه کوئ.

د پولیسو مشر ارسن لوپن تر لاس ونیو ، یوه موټر ته یې ودراوه؛ د ماول او کاستون په نومونو یې دوه تنه پولیس ور وپېژندل او ویې ویل چې دا دوه پولیس د ده په خدمت کې دي.
موټر حرکت وکړ؛ څومره چې د رېل له سټېشن څخه لېرې کېده په هماغه اندازه د ارسن لوپن زړه ته ډاډ ور لوېده. موټر په شنه دره کې ګړندی روان و؛ ارسن لوپن د ازادۍ احساس کاوه؛ ده د دې دوو دولتي مامورینو په مرسته ډېر ځه کولای شوای.
حیرانوونکې وه؛ ارسن لوپن د ارسن لوپن په نیولو پسې ته !!
وروسته یې دواړو پولیسو ماول او کاستون ته وکتل؛ په زړه کې یې له هغوی مننه وکړه، اه ! که دا دوه پولیس نه وای،نو د تلاشي له پوستو به څنګه تېرېده. خو کار نه و خلاص، غل یې باید موندلی وای؛ له هغه سره یې پیسې او مهم اسناد ول. ارسن لوپن نه غوښتل چې نور څوک یې په رازونو پوه شي.
نیم ساعت وروسته د دارنتال سیمې ته ورسېدل؛ د پولیسو په مرسته یې مالومه کړه چې د تور بالاپوښ لرونکي کس د امین د سیمې ټکټ اخیستی دی.
ماول وویل:
ـد امین رېل نولس دقیقې وروسته د بوستې په سټېشن کې د لنډ وخت له پاره درېږي، که ور ونه رسېږو ، رېل سرعت نیسي او د پاریس خواته ځي.
ارسن لوپن وویل:
ـتر هغه ځایه څومره لار ده؟

ـ دروېشت کیلو متره.
ارسن لوپن خپل لاسي ساعت ته وکتل:
ـ دروېشت کیلو متره او نولس دقیقې.
موټر حرکت وکړ؛ تېز ته؛ یو ځای لاندې په دره کې له شنو ونو د رېل تور لوګی راووت؛ لاره خلاصه وه؛ موټر په سلو کې روان و.
د رېل تر حرکت مخکې سټېشن ته ور ورسېدل. په بېړه یې ټولې کوپې ولټولې؛ د غله درک نه و.
د سټېشن رییس راغی، دوو پولیسو خپل کارتونه ور وښودل، خو د رییس یوې خبرې نهیلي کړل؛ هغه د رېل د یوه کارکونکې له خولې ورته وویل چې د رېل تر درېدو مخکې یوه سړي له رېله ټوپ کړل او په ګڼو ونو کې ننوت.
ارسن لوپه په غوسه چیغه کړه !
ـ غله د پولیسو موټر لیدلی و.
د سټیشن رییس وویل:
ـ که دوه سوه متره شاته لاړ شۍ، د غله پلونه به په اسانۍ سره ومومۍ.
خبره یې سمه وه؛ پلونه روښانه ښکارېدل.
ارسن لوپن یوه پولیس ته شاره وکړه؛ هغه په ګڼو ونو کې ننوت، خو ډېر ژر یې چیغه کړه، ارسن لوپن او بل پولیس منډه ور واخیسته؛
لومړي پولیس په ستړې سا وویل:
ـ هلته وګورئ ! غل تر دېوال واوښت.

ارسن لوپن په بیره مخ ور واړاوه؛ د غله د بلالپوښ ژی، تر دېوال پټه شوه، خو ده غوښتل چې په یوا ځې ځان غل ونیسي، دی وېرېده چې د غله په جیب کې یا داښتونه به پولیس وپوهوي چې اصلي ارسن لوپن څوک دی.

ویې ویل:

_ښاغلی ماسول ! تاسو کیڼ لوری وڅارئ ! کاستون به هم ښی، خواته لاړ شي، په دې توګه به غل د تېښتې لار ونه لري.

یوه شېبه غلی و ، بیا یې شاوخوا وکتل، ویې ویل:

_که مې مرسته غوښته، تاسو به خبر کړم.

ماسول او کاستون هر یو یوې خواته لاړل؛ ارسن لوپن په احتیاط ځانګې لیرې کړې؛ د ځنګل دا برخه ګڼه وه؛ د ځانګو له لاسه کړوپه ملا روان و. ځای ځای به یې ځمکې ته کتل، خو په مرطوبه ځمکه او ژېړو رالوېدلو پاڼو کې د غله پلونه نه ښکارېدل. ارسن لوپن له غونډۍ کښته شو، یو ځای ړنګه وړه کوټه ولاړه وه.

ارسن لوپن په احتیاط ورغی؛ غل په ړنګو دېوالونو کې ولاړ و . پیسې یې شمېرلې؛ ارسن لوپن ټوپ کړ؛ غله توپانچه ور واړوله، خو د ماشې د کشولو وخت یې ونه موند. پرمخې پرېووت، تر څو چې یې لاسونه ښورول، دروند سوک یې ژامه یوې خواته کږه کړه؛ ارسن لوپن وویل:

_ګرانه ملګریه ! زه ارسن لوپن یم؛ څه چې دې غلا کړې دي را ویې سپاره ! ژمنه کوم پولیس نه خبرېږي.

غله په حیرانی، ورته کتل...ارسن لوپن وویل:

ـسم نه وایم؟
غله وویل:
ـسم وایې.
غل یې پرېښود؛ هغه په پښو ودرېد، خو په چټکۍ سره یې له جېبه تېره چاړه را واېسته؛ ارسن لوپن خنګ بدل کړ؛ د غله لاس بې ونیو؛ زنګون یې د غله تشي ته سیخ کړ؛ غله اخ کړل او پر ځمکه پرېووت. ارسن لوپن د هغه پر تټر کېناست، ویې ویل:
ـپه مهربانۍ پوه نه شوې!
غل یې پر غوږ په سوک وواهه، بې هوښه شو.
ارسن لوپن د هغه جیبونه ولټول؛ هرڅه یې ترې یو وړل؛ د غله له جېبه یې د هغه د دیادا‌ښت کتابچه را وایسته، څو پاڼې یې واړولې، ناڅاپه یې له خولې راوتل:
ـپییر اوفري! مشهور قاتل، هغه څوک چې میرمن دومبرورا او د هغې دوې لوڼې یې یواځې د زرو فرانکو له پاره ووژلې.
د غله څېرې ته ځیر شو، ویې ویل:
ـ اوس پوه شوم چې دا سړی په رېل کې ولې شناخته راته وایسېد.
وروسته یې په یوه واړه کاغذ کې ولیکل:
ـدا دوه سوه فرانکه هغو دوو پولیسو ته ډالۍ چې له ارسن لوپن سره یې د دې مشهور قاتل په نیولو کې مرسته وکړه.
لیک او پیسې یې غله ته نږدې کېښودې، توپانچه یې را واخیسته؛ هوایي ډز یې وکړ؛ له ځان سره یې ویل:
ـد ډز په اورېدو سره به پولیس راشي او دا قاتل به خپله سزا وویني.

د ګاونډۍ پیسې او جواهرات یې د بې هوښه قاتل پر ټټر کېښودل او خپله په ګڼو ونو کې ننوت. شل دقیقې وروسته یوه کوچیني بازار ته ورسېد ، ملګرو ته یې تلګراف وکړ چې د ځینو ستونزو له لاسه هغوی نه شي لیدی.
هماغه ورځ په شپږ بجې پاریس ته ورسېد ؛ په ورځپاڼه کې یې ولوستل چې مشهور قاتل پیراوفري نیول شوی دی.
سهار یې د فرانسې د اکوی په ورځپاڼه کې ولوستل:
_تېره ورځ ارسن لوپن وتوانید چې مشهور غل او قاتل پیراوفري ونیسي. که څه هم چې ارسن لوپن له قانون څخه سرغړونه کړې، خو بیا یې هم خو ځله خپلو خلکو او وطن ته خدمت کړی؛ ده د طلا زېرمه او مهم اسناد دولت ته وسپارل؛ څه موده مخکې یې د سارک په جزېره کې د معجزې تیږه د غلو له منګولو وژغورله؛ د فرانسې ولسمشر ښاغلی والانکلای په خپله له ارسن لوپن څخه غواړي چې د وزیرانو شورا ته ورشي او د فرانسې دولت په رسمي توګه له هغه څخه مننه وکړي.
دولت دا پرېکړه هم کړې چې د ارسن لوپن د بند موده را ټیټه کړي، خو که ارسن لوپن دا کار ونه کړي، د ولسمشر د غوښتنې د نه منلو او له زندان نه د تېښتې په خاطر به لا هم د پولیسو تر تعقیب لاندې وي.
د ورځپاڼې دې خبر په خلکو کې ګونګوسې پیدا کړې؛ دوی ویل، ارسن لوپن یو قهرمان دی؛ ده د سارک جزیره له غلو څخه وژغورله؛

د دولت غلا شوي پټ اسناد يې ببرته دولت ته ور وسپارل. ټول په يوه خوله ول چې ارسن لوپن بايد وبښل شي.
خو ارسن لوپن غلی و؛ نه يې څه وويل او نه هم په اجتماع کې وليدل شو؛ د ځينو زړه ته لوېدلي وه چې ارسن لوپن له فرانسې څخه وتلی دی.
دا تصور سم و؛ ارسن لوپن افريقا ته لاړ، خو يوه ورځ يې د فرانسې په اکوی ورځپاڼه کې په خپله امضا يوه مقاله خبره شوه. ارسن لوپن ليکلي و:
"د خلکو له مينې مننه؛ ماته يې په درنه سترګه وکتل، خو زه په مننې پسې نه ګرځم؛ لوی هدف مې خپلو خلکو او وطن ته خدمت دی.
د معجزې د تيرې پېښه هم اتفاقي وه. بس، يوه ورځ زما ملګري پاتريس بلوال ليک راولېږه؛ ده غوښتنه کړې وه چې د ورونيک په نوم له يوې ميرمنې سره مرسته وکړي چې د سارک په جزېره کې خپل ورک زوی ومومي.
د سارک جزېرې ته ورغلم او په لنډ وخت کې مې ډېر مالومات تر لاسه کړل. د ورسکي په نوم خطرناک قاتل مې ونيو، خو يو څه ناوخته؛ کنت هرژمون او د جزېرې ډېر اوسيدونکي وژل شوي وو.
د دې پيښې بشپړ جريان مې د پوليسو مامور ته وليکه؛ ولسمشر هم ترې خبر دی.
خو بيا هم د پوليسو لخوا ونيول شوم؛ ځان بيګناه راته واېسېد، ځکه له زندانه وتښتېدم. د ربل پېښه هم اتفاقي وه؛ يوه بله خبره !

پولیس د دې پر ځای چې په مجرم پسې وګرځي، خپل ډېر وخت بېځایه تېروي او په اوزاو پسې ګرځي. دا ځکه چې ډېر پولیس له تجربه لرونکو کسانو څخه نه دي تاکل شوي. "

ارسن لوپن

پای